ALPER KAMU

CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Alper Canıgüz

APRIL

Alper Kamu

Cehennem Çiçeği

Alper Canıgüz

APRIL Yayıncılık

1. Baba Yarısı, Vefasız Karısı

Bilirsiniz, insanlar doğar, ölür ve sonra büyür.

Ben de beş yaşımın baharında, payıma düşen ölümlerden nasiplenerekten yaşayıp gitmekteydim işte. Aylardan hep kasım, günlerden hep perşembe olan ve saatin hep öğleden sonra üçü gösterdiği kasvetli dünyamda, yemek masasının altına büzüşmüş harakiri yapmanın inceliklerine dair resimli bir kitabın sayfalarını çevirirken, sevgili validem her zamanki gibi çamaşır yıkıyor ve dışarıdan gelen seslere bakılırsa mahallenin kedileri de yakaladıkları bir kuşu parçalıyordu. Ortalama uğursuzlukta bir gündü anlayacağınız. Derken zil çaldı. Felaketlerin kokusunu alma konusunda dünyanın en yetenekli insanı olan annem çamaşır leğenini kenara fırlattığı gibi bir solukta kapıda bitti. Gelen babamdı. Hiç konuşmadan öylece duruyordu. Bir süre sessiz birbirilerine baktılar. Ben de olduğum yerden sessiz onlara baktım. Sonunda annem, "Nebi abi?" dedi ve babam hıçkırıklara boğuldu. Evimize yaptığı ender ziyaretlerde, bana harçlık olarak her zaman tedavüldeki en büyük parayı vermesi hasebiyle az çok sempatimi kazanan Nebi amcamın ölüm haberini işte böyle almıştım. Kim bilir, belki evimizi terk ettiği anda ilgili banknotu derhal anneme teslim etmem gerekmese, ona derin bir sevgiyle bağlanmış dahi olabilirdim? Netice itibarıyla insanın varlıkların en yücesi olduğunu ben söylemedim, değil mi?

Babam güç bela kendini tuvalete attı. Beş dakika kadar sonra dışarı çıktığında gözleri kan çanağına dönmüştü. Saçları ve yüzü ıslaktı. Çok seviyordum onu. Zaman zaman keşke bunu ona daha çok gösterebilsem diye düşünüyordum. Annemle bir şeyler konuştuktan sonra ceketini sırtına geçirdi. Yanına gidip, "Başın sağ olsun baba," dedim. Eğilip beni öptü. Bir şey söylemedi. Sanırım ağzını açsa tekrar ağlayacaktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiç... Hiçbir yere yavrum," dedi annem ve üzülerek belirtmeliyim ki bu, her zamanki sözlerinin mantığa uygunluk ortalamasının fazla altında sayılmazdı.

Babam bir iki yutkunup, "Amcanın evine oğlum," dedi. "Birkaç parça şey alacağım oradan."

"Ben de geliyorum," diyerek lastik ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

Annem bir trajedi sahnelemeye hazırlanıyordu ki babam kaş göz işaretiyle onu durdurdu. Ne de olsa kendisini daha önce gecenin bir yarısı İstanbul'un bir ucundaki meyhanelere kadar kovalamışlığım vardı ve kafama koyduğum şeyi, öyle ya da böyle mutlaka yapacağımı biliyordu.

Babamla gezmeye çıktığımız birkaç sefer amcamın evine de uğramıştık. Beyoğlu'nun izbe ara sokaklarından birindeki izbe bir apartmanın en izbe dairesinde oturuyordu. Evin içi, dışından bile daha berbat bir haldeydi. Bütün eşya, döküntü birkaç parça mobilya ile kırk yıllık siyah beyaz bir televizyondan ibaretti. Ortalığı öyle bok götürüyordu ki, ancak açlıktan ölmek üzere olan bir fare, sevdikleriyle helalleştikten sonra içeri adım atmaya cesaret edebilirdi. Rutubet, bir astımlıyı tek nefeste ölmüşlerinin yanına postalayabilecek düzeydeydi. Üstelik yoksul biri falan da sayılmazdı amcam. Varlıklı değildi kuşkusuz ama iyi kötü bir emekli maaşına sahipti ve kendine daha düzgün bir hayat kurabilirdi. Peki neden böyle sefil bir hayat sürdürmeyi seçmişti?

Anneme göre, aşk yüzünden.

Amcam, deli gibi âşık olduğu karısı Feriha birkaç yıl önce kendisini terk edince hayata küsmüş, perişan olmuş. Annemin anlattıklarına bakılırsa, evliyken amcamla yengemin dört dörtlük bir hayatları varmış. Etiler'de harika bir evde yaşıyorlarmış. Evleri her zaman tertemizmiş. Feriha yengem temizliğe o kadar düşkünmüş ki, misafirler pis ayaklarıyla evin olur olmaz yerlerini kirletmesinler diye halılarla onlara bir yürüme yolu çizmiş. Evde ancak, sınırları halılarla belirlenmiş bu daracık alanlarda yürüme imkânı bulunuyormuş. Yengem evde basılmaması gereken yerlerin altına mayın döşemediyse, bunun nedeni kan lekesinin çok zor çıkmasıymış. Deterjan, çamaşır suyu ve leke çıkarıcı donanımlı bu peri masalı herhalde biraz annemin harikulade hayat tanımıyla ilgili. Her durumda, anladığım, bu ikisinin on yıl kadar birlikte yaşamayı başarmış olduğu. Sonra bir gün hangi nedenleyse aralarında bir kavga çıkmış ve amcam 'her şeyi kendisini kapı dışarı eden yengeme bırakarak' evden ayrılmış. Feriha bir süre sonra Laz bir müteahhitle evlenmiş. Amcam da işte bir garip mecnun olmuş.

Amcamın yaşadığı –ve öldüğü– apartmanın kapısına varınca babam kapıcının

zilini çaldı. Epeyce bir bekledikten sonra kapı otomatiğine basıldı ve biz de içeri girdik. Ufak tefek, kel, bıyıklı kapıcı bize boka bakar gibi bakıyordu. "Eşyaları almaya geldin herhalde," dedi apaçık bir küçümsemeyle.

"Ne eşyası?" dedi babam. "Evi göreceğiz."

Kapıcı bir şey söylemeden, fesuphanallah modeli bir iç çekişle dairesine girdi. Evinin kapısını açık bırakmasına bakılırsa bir ara avdet etmeyi de planlıyordu. Nitekim birkaç dakika sonra elinde bir anahtarla tekrar karşımızdaydı. Kafasıyla üst kata çıkan merdivenleri işaret ederken gereken açıklamayı yaptı: "Şşüööö..." Ağır ağır üst kata güdülürken neden bize bu kadar kızdığını da öğrenme şansımız oldu. "Sağlığında hiç bakanı, ilgileneni yoktu zavallının. Arayıp soran bir akrabası neyin... Biz de olmasak çoktan ölür giderdi ya... Helali hoş olsun." Hakikaten dokunuyordu bu laflar babama. Yüzünden anlayabiliyordum. Biraz daha uzatırsa bayramlık ağzımı açacaktım çaresiz. Merdivenleri konuşmadan çıkınca, vicdanımızın sesi kapattı artık çenesini diye umutlanmıştım. Ne ki puşt en ağır saldırıyı en sona saklıyormuş. Amcamın dairesinin kapısını açıp ışık otomatiğine bastı ve kıllı parmaklarıyla zemini işaret etti. Yerde, yarısı dairenin içine uzanan, yuvarlak kocaman bir leke vardı. "Nah burada ölmüş," dedi. "Bunlar da kan kusmuk lekesi. Bütün gün temizledim, bu kadar çıktı. Kan kaybından gitmiş zaten zavallı... Bu devirde mide kanamasından adam mı ölür? Biri olsa, kaldırsa hastaneye kurtulurdu ama..."

Babamın içeri adım atarken sendelediğini fark ettim. Yüzü kireç gibiydi. Arkasından eve girip elimi hâlâ eşiğin diğer tarafında duran kapıcının koca göbeğine dayadım. Herifçioğlu darbenin bu kadar alçaktan geleceğini beklemiyordu besbelli. Suratıma boş boş bakarken dairenin kapısını suratına çarptım. Dünyadaki sefil varlığımın müsebbibi adamın elini tuttum. "İyi misin baba?"

Babam zoraki gülümseyerek başını evet anlamında salladı. Derin bir nefes alıp amcamın salonuna yöneldi. Peşinden gittim. Perdeler kapalıydı. Muhtemelen, yıllardır. Odada karşılıklı duran iki sedir, boş kitaplık, televizyon ve televizyonun karşısındaki tek kişilik koltuk... Hiçbiri insanda bir duygu uyandırmıyordu. Ya da sevgisizlik bir duyguysa, bu evin insana hissettirdiği tek şey buydu. Bir barınak olmanın dışında en ufak bir anlam taşımayan dört duvar. Amcamın bu eve neredeyse bilerek kötü davrandığı gibi bir düşünce belirdi

kafamda. Belki de bu hayatını reddetmek, başka bir türlüsünün mümkün olduğuna, hâlâ mümkün olabileceğine dair bir umudu korumasını sağlıyordu. Kim bilir?

Babam, elleri pardösüsünün cebinde ortalığa şöyle bir baktıktan sonra, herhalde ağladığını görmeyeyim diye hızlı adımlarla evin iç kısmına yöneldi. Ben de onu rahatsız etmemek için televizyonun karşısındaki koltuğa çöktüm. Koltuğun hemen yanıbaşındaki küçük sehpanın üzerinde bir votka şişesi duruyordu. Böyle durumlarda çoğunlukla şişenin yarısının boş olduğunu düşünme eğilimi taşısam da, söz konusu alkolken diğer tarafa yoğunlaşmaktan alamıyordum kendimi. Şişenin kapağını çevirip ucuz votkayı kafama dikledim. Ağzım dilim cayır cayır yandı ama çivi çiviyi söker deyip bir yudum daha aldım. Babamın biralarının dibinde kalanları gizlice dikleye dikleye, ciddi bir alkol alışkanlığı edinmeye başlamıştım galiba.

Biraz demlendikten sonra kalkıp içeri göz attım. Babam, amcamın yatak odasındaki komodinlerin çekmecelerine bakıyordu. Ben de ağır ağır antreye yürüdüm. Antredeki tek mobilya çift kanatlı, eski, kocaman bir gardıroptan ibaretti. Gardırobun kapılarını iki yana açtım ve gördüğüm manzara karşısında küçük bir şaşkınlığa kapıldım. Hepsi çok eski olmakla birlikte, hayli şık takım elbiseler, armalı ceketler, fularlar, eksantrik gömlekler... Hiç, böyle bir evde yaşayan birinin sahip olabileceğini düşüneceğiniz türden giysiler değildi bunlar. Doğrusu sırf bu gardıroba bakan biri rahatlıkla, mezarına haber gitmesin, rahmetlinin eski pezevenklerden olduğuna hükmedebilirdi. Gömleklerden birkaçı benim de hoşuma gitmişti açıkçası ama bir gün o boyutlara ulaşabileceğime dair pek umudum yoktu, o yüzden hepsini olduğu yerde bırakmaya karar verdim.

Askılığın üstündeki rafta duran materyal, öte yandan, ilginç olabilirdi. Gardırobun alt kısmındaki çekmecelere tırmanıp yukarıda ne var ne yok diye incelemeye giriştim. Dikkatimi ilk çeken, siyah ciltli, eski kitaplar oldu. Birkaçının sırtını çevirip isimlerini okudum. Pardayan Engizisyona Karşı, Pardayan'a Karşı Fausta, Pardayan'ın Aşkı... Hızla ciltleri saydım. Tam on tane. Muhtemelen Pardayanlar'ın en eski, Türkçe basımıydı bu, hem de eksiksiz halde. Benim olacaklardı. Amcamın ruhuna sevecen bir küfür salladıktan sonra gözümü ganimetin geri kalanına çevirdim. Bir yığın eski plağın ve ne idüğü belirsiz bazı aksesuarların arkasındaki küçük poşete uzandım güçlükle.

Zımbırtıyı kapıp gardıroptan aşağı atladım. Poşetin içi tıka basa, amcama ait eski fotoğraflara doluydu. Fotoğrafların yanında bir de alyans vardı. Amcamın evlilik yüzüğü. Hayatının aşkı Feriha'dan kalan tek hatıra olmalıydı bu.

O ara babam elinde bir dergi yığınıyla yanımda bitiverdi. Onlar nedir diye sormak üzereydim ki, hepsinin seks dergisi olduğunu fark ettim. Belli ki, bunların amcamın evinde bulunmasını istemiyordu. Ne düşünceli adamdı şu benim babam. Gardırobun yanına sıkıştırılmış naylon torbalardan birini kapıp uzattım ona. "Elindekileri buna koy istersen." Babam içeriklerini bana göstermemeye çalışarak dergileri torbaya tıkarken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Kapıcıyla bir konuşacağım," dedi omuz silkerek. "Borcu falan varsa amcanın, onları halletmek lazım."

"Eşyalar?"

"Kapıcıya bırakırız."

"Bunlar amcamın fotoğrafları," dedim elimdeki poşeti göstererek. "İzin verirsen almak istiyorum."

"Alalım tabii. İyi düşünmüşsün."

"Bir de şunlar var," dedim. "Eski plaklar ve kitaplar. Onları da alalım, olmaz mı?"

"Olur."

İşte böyleydi. Elli küsür yıllık bir hayattan geriye miras, iki adi poşet kalmıştı elimizde. Biri, en yakındaki çöplüğe atılmak üzere.

Çıkışta kapıcı bizi ilkin yine buz gibi karşıladıysa da, babamın kalan eşyaları kendisine bırakacağını öğrenince tavır değiştiriverdi birden. Tabii onca iş güç arasında insanın başkalarına ayıracak vakit bulamamasının ne kadar doğal olduğundan, zaten kendisinin de, Allah affetsin ama, zaman zaman çileden çıkıp öz anasını nasıl dövdüğünden falan dem vurmaya başladı. Allah'ın belası.

Mahalleye döndüğümüzde, baktım kopuk arkadaşlarım Güzelyayla Apartmanı'nın önünde kümelenmiş; biraz sokakta takılmak istediğimi söyleyerek babamı eve yolladım. Yakın çevrem tam takım hazırdı. Kansız Celal, Cemalettin ve Burhan. Bunların hepsi birkaç yaş büyüktür benden ve birkaçını pataklamışlığım olmasa ölseler beni aralarına kabul etmezler. Neyse ki hayatta en çok orman kanununa saygı duyan güzel insanlardır hepsi.

Can yoldaşlarımı bu saatte futbol ya da misket oynarken ya da birbirilerinin canına kast ederken değil de normal insanlar gibi oturmuş konuşurken görmek tuhafıma gitmişti. "Hayrola," diye girdim lafa. "Savaş planı falan mı yapıyoruz?"

Kendisini askeri mevzuların direkt muhatabı gören Burhan, "Hayır," dedi. "Şu aralar bütün komşularımızla ateşkes halindeyiz. Ama tabii tetikte olmak lazım. Hiçbirine güvenilmez bu orospu çocuklarının. Bilhassa Paris Mahallesi'nin bir baskın hazırladığından kuşkulanıyorum. Talimleri aksatmamak lazım yani..."

Bıraksam sabaha kadar konuşacaktı manyak. "Mesele nedir öyleyse?" dedim.

"Öff," diye suratını ekşitti Cemalettin. "Ne kokuyorsun sen böyle leş gibi?"

"Biraz içtim," dedim. "Efkarlıyım da."

"Artist!" diye dalga geçti Cemalettin. "İçki içmiş! Kimi kandırıyorsun oğlum sen?"

"Doğru söylüyorum," dedim kederli ama metanetli bir ifade takınarak. "Amcamı kaybettik."

Bizim aramızda ölüm hakkında şaka yapılmaz. O yüzden daha fazla uzatmadılar. "Başın sağ olsun," dedi Burhan.

Doğuştan skeptik ve sümüklü Cemalettin, "Sever miydin ki?" diye sordu.

"Her geldiğinde bir yüzlük verirdi," dedim.

"Cömert adammış."

"Ya da büyük bir vicdan azabı vardı."

Kafası iki elinin arasında, konuşulanlara pek ilgi göstermez gibi duran Kansız Celal birden, "Hayretimucip ya!" diye ünledi ağlamaklı bir sesle.

"Neyse oğlum artık," dedi Cemalettin, Kansız'a. "Olan olmuş. Yiyeceksin sopayı çaresiz."

"Nesi var bunun?" diye sordum.

"Motosikleti çarpmış," dedi Burhan.

"Ne motosikleti?"

"Babamın mobileti yok mu oğlum," diye cırladı Kansız. "Onu almıştım işte biraz dolaşayım diye..."

"Duvara toslamış lavuk," diye sadede geldi Cemalettin.

"Babam anamı belleyecek," diye düpedüz ağlamaya başladı Kansız.

Cemalettin sümüklü ve skeptik olduğu kadar radikal bir gerçekçiydi de. "Ohooo, o işi çoktan yapmıştır zaten..."

Kansız bir anda yırtıcı bir hayvan gibi üstüne atılıp yakasına yapıştı Cemalettin'in. "Doğru konuş lan annem hakkında!"

"Ne var lan! Yalan mı söylüyorum yani?"

Kansız, bir hamlede Cemalettin'i boyunduruğa alıp yere yıktıktan sonra boştaki yumruğuyla suratına çalışmaya başladı. "Geri al lan sözünü, geri al!"

"Burhan," dedim. "Ayırsana şunları, gözünü seveyim..."

"Lüzum yok," dedi Burhan kafasıyla sokağın başını işaret ederek. Haklıydı.

"Kansız," dedim. "Baban geliyor."

Kansız Celal panik halinde toparlanıp, kararlı adımlarla bize doğru yaklaşan babasına baktı. Bir an bir şeyler söylemeye niyetlendi belki; ama şairin de dediği gibi bunun kelimelerin kifayetsiz kaldığı o özel anlardan biri olduğunu

gayet isabetle ve hızla kavrayıp vargücüyle tersi istikamete doğru topukladı. Yanımızdan rüzgâr gibi geçen babasının vaadiyse Cemalettin'in tespitinde ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu: "Senin ananı..."

"Eşşoğlueşek benden çıkarıyor hıncını," diye söylendi Cemalettin boynunu ovuştururken.

"Haklı oğlum çocuk," dedi Burhan. "Hiç şikâyet etme. Anasına küfrettin herifin. Analar kutsaldır."

"Ya ne alakası var? Ne küfürü? Sanki senin baban senin..." Cemalettin o en büyük hatayı yapmak üzereyken, Burhan'ın çehresindeki psikopatik metamorfozu tam zamanında fark edip lafı değiştirdi. "Abi ben mi dedim git babanın motosikletini al duvara çarp diye... Hepsi Mümtaz abi yüzünden."

"Haydaa," dedim. "Mümtaz abi de nereden çıktı şimdi?"

"Yahu Düldül almış ya buna babası," diye hiçbir şekilde anlamlandıramadığım başka bir laf etti Cemalettin.

"Düldül ne lan?"

"Çok süper bir şey," diye atıldı Cemalettin az önceki gafının yarattığı etkiyi bir an önce dağıtma telaşıyla. "Kıpkırmızı böyle, spor araba gibi."

Cemalettin'in hamlesi başarıya ulaşmış, Burhan ilgisini söz konusu süper objeye çevirmişti. "Hani lunaparklarda çarpışan otolar olur ya, onun gibi bir şey, ama tekerleklisi," dedi. "Direksiyonu, pedalları falan var. Bir pedala basıyorsun gidiyor, diğerine basıyorsun duruyor."

"O kadar süper bir aletin adını niye Düldül koymuşlar peki?" diye sordum.

"Öyle," dedi Burhan. "Markası bu: Düldül. Babam söyledi."

Burhan'ın babasının günahlarını daha fazla kurcalamak niyetinde değildim. "Celal'in motosiklet kazasıyla alakasını hâlâ anlamadım," dedim.

"Daha küçüksün de ondan," dedi sümüklü, bir havalar yaparak. Sonra da alacağı yanıttan korkarak alelacele açıklamaya girişti. Böyle de çekinirler

benden. "Şu Zuhal var ya, Selim amcanın kızı..."

"Eee?" Her cümlesinde yeni bir bilinmeyen içeren bu açıklama nereye varacak meraklanmıştım.

"İşte Mümtaz abi buna yanıkmış, Düldülle kıza hava atıyormuş. Kansız da gıcık olmuş buna..."

"Allah Allah? Niye ki?"

"Oğlum koca koca kitaplar okuyorsun ama bazı konuları hiç bilmiyorsun ha," dedi Cemalettin iyice keyiflenerek. "Niye olacak? Kansız da hasta Zuhal'e. Mümtaz abinin havasını söndürmek için babasının motosikletini araklamış. Sonra da... daaan! Duvara bindirmiş işte geri zekâlı."

O bazı konuları Cemalettin'i ağlatacak kadar iyi bildiğim hususunu es geçip, "Vay be," dedim. "Şu sidikli Zuhal'in açtığı işlere bak."

"Kızın ne suçu var lan!" diye çıkıştı Burhan ve o anda anladım ki bizim Aslan Asker Şvayk da meftunu komşu kızının.

O sırada Güzelyayla Apartmanı'nın kapısı aralandı ve içeriden on on bir yaşlarında, ufak tefek, kavruk bir çocuk çıktı. Yüzümüze bakmaksızın, başı önünde aramızdan sıyrılıp yolun karşı tarafına geçti ve Bakkal Yakup'un dükkânının önündeki kaldırımın kenarına çöktü. "Ne ayak bu?" diye sordu Burhan, Cemalettin'e.

"Yeni çocuk," dedi Cemalettin. Sanki mahpusa veya kerhaneye düşmüş birinden söz ediyordu. Biz de gediklileriydik bu bok çukurunun. Bilemiyorum, belki de pek yanlış bir yaklaşım değildir. "Geçen ay taşındılar bizim apartmana." Bu arada Cemalettin'in babasının söz konusu apartmanın sahibi değil kapıcısı olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim.

"E bir aydır buradalar, nasıl oldu da görmedik daha önce?" diye sordu Burhan. "Hem sonra niye yanımıza gelmiyor lavuk? Selamsız sabahsız geçip karşımıza oturuyor dalga geçer gibi..."

Doğrusu ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış, boynu bükük ve suratında

ölümcül bir keder ifadesi taşıyan bu zavallının kimseyle dalga geçer gibi bir hali yoktu. Daha ziyade Kemalettin Tuğcu romanlarından fırlamış bir kader kurbanına benziyordu.

Büyük ihtimalle bizimle sosyalleşmekten kaçınması utangaçlığından ya da korkaklığından kaynaklanmaktaydı. Neyse, Burhan'ı da fazla suçlamamak lazım. Ne de olsa empati hiçbir büyük liderin önde gelen niteliklerinden biri sayılmaz. "İsmini biliyor musun?" diye sordum.

"Altı numara," dedi Cemalettin burnunu çekerek.

Büyük adamdı şu Marx hakikaten. Nasıl bir cam işçisi sürahiye, arıtma tesisi işçisi ise sürahideki suya odaklanıyorsa, Güzelyayla Malikanesi sınırlı sorumlusunun veliahtı Cemalettin için de, o apartmanda yaşayan insanların kimliğini en iyi tanımlayan özellik, oturdukları dairelerin kapı numaralarıydı işte.

"Ben gidiyorum," dedi Cemalettin sıkıntıyla. "Akşam servisine çıkacağım." Cemalettin'in büyük abisi Zafer askere gitmiş, küçük abisi Gazanfer ise birkaç ay önce içeri alınmış, bu yüzden de apartmandakilerin bokunu püsürünü taşıma, çöpünü toplama gibi işler bizimkine kalmıştı.

"Bırakmıyorlar mı daha abini?" diye sordu Burhan.

"Yok. Biraz zor bu sefer. Dövdüğü adam yoğun bakımdaymış hâlâ." Gazanfer bizim oraların bir numaralı psikopatıydı ve can düşmanımdı. Hastanedeki eleman için biraz üzülmekle birlikte, Gazanfer manyağının bir süre ortalıkta dolanmayacağını bilmek içimi rahatlatıyordu ne yalan söyleyeyim.

"Gidip şu altı numaraya bir hoş geldin diyelim mi?" diye sordum Burhan'a.

"Yok," dedi Burhan. "Bana selam vermeyen adama hoş geldin demem ben. Eve gideceğim."

"İyi öyleyse," dedim. "Bir bakayım neyin nesiymiş şu eleman."

Burhan'ı da yolcu ettikten sonra önce soluma sonra sağıma sonra bir kez daha soluma ve yolun ortasına gelince tekrar sağıma bakıp, Gazanfer tarafından

ezilmeyeceğimden emin, karşıya geçtim. Her ne kadar ezeli düşmanımın tutuklu olduğunu öğrenmişsem de, siz de bilirsiniz ki alışmak sevmekten daha zor ve yok yere göt altına gitmekten evladır. Bakkal Yakup'a, elbette hesabımıza yazılmak üzere, iki gazoz açtırıp altı numaranın yanına oturdum. Şişelerden birini ona uzattım. Boş gözlerle bana baktı.

"Hoş geldin," dedim. "İlk gazoz, ikramımız." Bir şey söylemeden gazozu aldı. Kendimi tanıttım. "Senin adın ne?"

"Ümit."

Hiç de ismiyle uyumlu bir halet-i ruhiye içinde görünmüyordu Ümit. "Hayrola," dedim, "Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

"Siirtliyiz biz," diye cevap verdi Ümit.

"Yeni mi geldiniz İstanbul'a?"

"Yok, önceden geldik."

"Ne iş yapıyor baban senin?" diye sordum yeni arkadaşımızı biraz daha tanımak için.

"Bir iş yapmıyor. İki sene önce iş kazasında öldü babam, sonra biz de buraya geldik işte."

"Benim de amcam öldü," şeklinde yersiz bir karşılık verdim. "Dün."

Kafasını kaldırdı, kendi kendine konuşur gibi sordu: "İş kazasından mı?"

"İçkiden."

"Allah rahmet eylesin."

Bir süre sessizce gazozlarımızı içtik. "Eee?" dedim sonunda. "Ne düşünüyorsun bizim mahalle hakkında?"

"Bilmem. İyi," diye omuz silkti. "O deminki çocuklar arkadaşların mı?"

"Öyle," dedim. "Sen de tanışırsın." Çok da hevesli değildi sanki Ümit yeni arkadaşlar edinmeye. Belki mahalleyi tanırsa kendini biraz daha buraya ait hisseder diye düşünerek Ömer Cemal Bey Sokak'ın turistik ve kültürel açıdan pek matah bir yer sayılmasa da, stratejik önemi nedeniyle çok özel bir jeopolitik konumda bulunduğunu anlattım ona. Komşularımız Yeşiloba Sokak ve Dağçileği Sokakla ayda en az birkaç kez savaşa girdiğimizden, sıkça yaptığımız futbol maçları sırasında çıkan ufak tefek arbedeleri saymazsak Yaprak Sokakla genel olarak iyi geçindiğimizden falan söz ettim. Ayrıca on yaşından önce adam bıçaklamayana kız bile verilmeyen Paris Mahallesi'nden uzak durmasını ve ezkaza yolu oralı biriyle kesişirse bu güzide semtimizde en ağır hakaret kabul edilen "lütfen" sözcüğünü asla ve kat'a kullanmamasını özellikle tembihledim.

"Burada savaş mı var?" Birden fena halde endişelenmiş görünüyordu.

"Şu anda hayır, ama her an olabilir," dedim. Betinin benzinin attığını fark edince ekledim: "Korkacak bir şey yok ama."

Gözlerini gözlerime dikti. "Savaştan herkes korkar."

Buna bir karşılık vermedim. Neden söz ettiğini bilen birini hemen tanırsınız. "Futbol oynar mısın?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Pek oynamam," dedi huzursuzca. "Saat kaç oldu acaba?"

"Bilmem. Beş falan olmuştur herhalde. Hayrola, birini mi bekliyorsun?"

"Annem ile dayımı."

"Neredeler ki?"

"Hastanede."

"Evde kimse yoksa gel bizde bekle istersen," dedim. "Yemek falan yeriz hem."

"Ablamlar var evde, istersem giderim."

"İyi o zaman," dedim. "Ben kaçayım artık, annem birazdan pirelenmeye başlar."

"Sen bizim apartmanda mı oturuyorsun?"

"Hayır," diyerek kendi oturduğumuz apartmanı işaret ettim. "Şu en çirkin olan bina var ya, Çelikel Apartmanı, orada oturuyoruz biz."

"Kaç kardeşsiniz?"

Giderayak muhabbet edeceği tutmuştu elemanın anlaşılan. Yalnız başına beklemek istemiyordu herhalde. "Kardeşim yok," dedim. "Tek çocuğum ben."

"Benim iki tane ablam var," dedi. "Bir de erkek kardeşim. Mehmet. Sekiz yaşında. Sen kaç yaşındasın?"

"Ben beş yaşındayım." Bir şey söylemesine fırsat vermeden ekledim. "Biliyorum beş yaşında gibi değilim. Bu benim lanetim."

Ümit'in yüzünde ilk kez bir gülümseme belirdi. "İyi çocuksun sen," dedi. "Benim kardeşim olur musun?"

"Anlamadım?"

"Hatta istersen kan kardeşi oluruz," deyip şak diye bir çakı çıkardı cebinden. Afallamıştım. Bir anda evrimin o şaşmaz kuralı geliverdi aklıma: Herkes göründüğünden daha tehlikelidir.

"Ümit," dedim, "istersen biraz daha ağırdan alalım ilişkimizi."

"Öz kardeşimden ayrı tutmam seni. İyi çocuksun sen."

"Sağ ol," dedim. "Sen de iyi bir arkadaşa benziyorsun." Kabul. Biraz tırsmıştım.

"Sen bilirsin," diyerek çakıyı kapattı. Bileğimi doğramasına izin vermediğim için gücenmişti galiba bana.

"Hem zaten senin bir kardeşin yok mu?" dedim belki ortam yumuşar diye.

"Öldü benim kardeşim."

"Ne? Mehmet öldü mü?"

Başıyla onayladı. "Dün öldü. Amcanla aynı gün. Annemle dayım onun için hastanedeler işte."

İyice aptala dönmüştüm. Çok üzüldüm, başın sağ olsun gibilerinden bir şeyler geveledim. Ne diyebilirdim ki? "Nasıl oldu peki?"

Ümit gazozunu dipleyip boş şişeyi yanına koydu, bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ben öldürdüm."

2. Savaş Güvercinleri

Amcam anne babasıyla, amcam ağabeyi Deli Hüseyin ve küçük kardeşi babamla, amcam askerde, amcam ofisinde, amcam plajda, amcam kahvede, amcam bir gazinoda bir kadınla birlikte, amcam bir diğer gazinoda bir diğer kadınla birlikte, amcam yüz diğer gazinoda yüz diğer kadınla birlikte... Tüm fotoğraflar, evliliğinden öncesine ve sonrasına ait. Otuzlu yaşlarındaki suretlerinde aniden kırlaşıveren saçları ve bir de fotoğrafların içinde durduğu pis poşetten çıkan alyansı dışında evli olduğu döneme ya da Feriha'ya dair hiçbir iz yok. Demek söylenenler doğru, demek gerçekten çok sevmiş.

Ben halının üzerine uzanmış bir yandan amcamdan kalan fotoğraflara bakıp bir yandan intihar mektubumda şık durabilecek ayrıntılar üzerine tefekkür ederken bulaşığı bitirmiş bulunan Hatice ablanın odaya girdiğini fark ettim. Hatice abla, annemle babamın çalıştığı dairede odacılık yapan Kerim abinin bir akrabasıydı. Babamın memur maaşı geçimimizi sağlamaya yetmeyip annem de işe başlamak durumunda kalınca, sevgili ailem için beni ne halt edecekleri ciddi bir sorun haline gelmişti. Anaokulunda dikiş tutturamamıştım ve besbelli evde yalnız olduğum saatleri pek de hayırlı faaliyetlerle geçirmiyordum. Kerim bir gün dairede, zaten zar zor geçiniyoruz şimdi bir boğaz daha eklendi diye köyden yeni gelen akrabasından dert yanarken, annem söz konusu boğazın bana bakıcılık yapması teklifini ortaya atıvermiş. Ama tabii ekstradan temizlik ve yemek de yapması şartıyla. Kerim'in canına minnet Hatice abla o günden sonra bize gelip gitmeye başlamıştı işte. Açıkçası ben bu bakıcı işine başta hiç sıcak yaklaşmadıysam da zaman içinde sevmeye başlamıştım Hatice ablayı. Özel muhabbetlerimizden öğrendiğime göre, ilkokul ikiden terkti, bir önceki sene –on beş yaşında–, kendi deyişiyle, "üstüne fazla varan" beşik kertmesini babasının av tüfeğiyle vurup yaralamıştı ve hayattan hiçbir beklentisi yoktu. Böylesine güven verici bir özgeçmişle benim için ideal bakıcı olduğu su götürmezdi.

Halının üzerine dağılmış fotoğraflara göz ucuyla bakıp, "Ne ki bunlar?" diye sordu.

"Amcamdan kalan fotoğraflar," dedim. "Ölen amcamdan."

"Allah rahmet eylesin," deyip her gün yemek işine girişmeden önce yaptığı gibi sehpanın yanında duran koltuğa oturdu. Şöyle bir nefeslendikten sonra küllüğü yanına çekti, Tekel 2000 paketinden sevgiyle bir sigara çıkartıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağını çakıp, sigarasını ateşe değdirmeden yaktı. Bu ihtiras yüklü ritüelin nihayetinde, gözleri yarı kapalı halde dumanı öyle bir zevkle içine çekişi vardı ki, yüreğim hop ediyor, oracıkta Hatice ablanın fazlasıyla üstüne varmamak ya da bir sigara da kendim tellendirmemek için kendimi güç tutuyordum.

"Çok kötü bir alışkanlık," dedim.

"Günde beş taneye kadar bir zararı yokmuş," diye omuz silkti.

"Sen kaç tane içiyorsun?"

"Yedi."

"İki tane fazladan içiyorsun yani."

"O da benim ödülüm," dedi umursamaz, karanlık bir gülücükle. Ölümden bir nefes çekmek. İşte ödülü buydu. Galiba ona âşık oluyordum. "Ne pişireyim sana akşam için?"

"Fark etmez. Bamya olmasın da."

"Karnabahar pişireyim," dedi dumanların arasından. "Yanına da peynirli makarna."

"Olur."

Önümdeki fotoğraflara ilgileniyormuş gibi yaptım. Oysa aklım fikrim Hatice abladaydı. Beni süzdüğünü fark ediyordum. "Babana çok düşkünsün sen," dedi.

"İyi adamdır." Nedense biraz utanmıştım.

"Annene benziyorsun ama daha çok."

"Görünüş aldatıcıdır," diye karşılık verdim. Şimdi de kızıvermiştim birden.

Bir duygudan diğerine savruluyordum. Korkulur bu kadınlardan.

"Ağzın burnun aynı annen. Yalnız gözlerin babanı andırıyor."

Dalga mı geçiyordu benle? "Babam mavi gözlüdür," dedim. "Benimkiler kahverengi."

Sigarasını filtresine kadar soğurup küllüğe gömdü. Yine aynı karanlık gülümseme: "Görünüş aldatıcıdır."

Kesinlikle benimle dalga geçiyordu.

Amcamın fotoğraflarını ve evlilik yüzüğünü toplayıp poşete tıktım. "Ben sokağa çıkacağım biraz."

"Birlikte çıkarız. Benim de alışveriş yapmam lazım," diye kalktı yerinden. "Bekle, hazırlanayım."

Bir de bu işte. Başörtüsünü bağlaması. Daha doğrusu başörtüsünü benim yanımdayken çıkartıp, başkalarına görüneceği zaman takması. Tabii o bunu, ben daha sübyan olduğum için yapıyordu ama umurumda değildi. Müthiş tahrik ediciydi. Ayrıca erkek egemen bir toplumda yaşadığımızı bilmek, bundan zevk almayı engellemiyor.

Hatice ablayı markete bıraktıktan sonra rotamı doğruca Güzelyayla Apartmanı'na çevirdim. Ümit'i merak ediyordum. Tuhaf tanışmamızın üzerinden iki gün geçmişti ve bir önceki gün amcamın cenazesine gitmem gerektiğinden yeni arkadaşımızın gerçek bir üçüncü sayfa haberi kahramanı mı yoksa büyük bir palavracı mı olduğunu henüz öğrenebilmiş değildim. Güzelyayla Apartmanı'nın giriş katını boydan boya geçip arka bahçeye çıktım. Sevgili arkadaşım Cemalettin, ailesi, daha doğrusu sülalesiyle birlikte buradaki kömürlüklere bitişik nizam inşa edilmiş ardiyeden bozma evde yaşamaktaydı. Kafamı içeri uzatıp, "Cemo!" diye seslendim. Cemalettinlerin kapısı her zaman açık durur. Herhalde Anadolu insanının misafirperverliği kadar evde çalınmaya değer bir şey olmaması da bu güzel rüstik geleneği şehirde sürdürebilmelerine olanak tanıyor. Cemalettin bir göz odaya sığışmış yirmi iki kardeş ve kuzeni, on yedi yenge ve dayısı ve en az üç annesi arasından sümüklerini çeke çeke sıyrıldı.

"Misket oynar mısın?" diye karşıladı beni Cemalettin. Harbiden süper misket oynardı namussuz ve beni de az kökezlememişti.

"Yok ki misketim," dedim. "Gelsene dışarı, sana bir şey soracağım."

Yüzünü buruşturup gönülsüzce bahçeye çıktı. Dört haneli bir sayıya ulaştığını tahmin ettiğim misket koleksiyonuna yenilerini ekleyemeyeceğini öğrenmek canını sıkınıştı anlaşılan. "Neymiş?" diye sordu kolay kolay ağzından laf alamayacağımı belirtir bir tavırla.

"Şu altı numara," dedim. "Ne alemde, haberin var mı?"

Kuşkuyla süzdü beni Cemalettin. "Sana ne ki?"

"Cemo n'olur sinir etme beni."

"Şikâyet var onlardan," dedi Cemalettin bir vali kadar gururlu. Otoritenin kendileri dışında birileriyle uğraşmasından haz duyuyordu sanırım. Ezilenlerin pedagojisine giriş.

"Ne şikâyeti?"

"Terasa güvercinlik kurmuşlar yöneticiden habersiz."

Bu verinin, peşinde olduğum yanıtlarla bir alakası yoktu. "Peki gördün mü sen Ümit'i dün sokakta falan?"

"Burası dağ başı değil ki," diye cürmü irdelemeye devam etti Demokles'in sümüğü. "Kaldıracaklar o güvercinliği oradan, başka çaresi yok." Ümit herhalde kafa buldu benle diye düşünmeye başlamıştım. Kafam bozulmuştu bu işe. Manyağın tekiydi demek ki. Gerçi kardeşini öldürmemesine içerlemem benim manyaklığıma da yorulabilirdi pekâlâ. Bu arada sunumuna devam ediyordu Cemalettin. "Şu cenazelerini kaldırsınlar, ilk iş gidip konuşacağız."

"Ne cenazesi?" diye dikildim.

"Çocukları ölmüş galiba. Bir yığın insan gelip gidiyor."

"Ulan Cemalettin," dedim, "hakikaten çok acayip bir insansın. Ya da çok

normal bir öküz. İnsanların çocuğu ölmüş, senin aklın çatıdaki güvercinliği yıktırmakta."

"Ben mi öldürdüm oğlum çocuğu?" diye çıkıştı Cemalettin. "Öküz de sana benzer."

"Kim öldürmüş peki?"

"Ha?"

Tamam, garip bir soruydu kabul ediyorum. "Yani, nasıl ölmüş biliyor musun?" diye düzeltmeye gittim.

"Yok. Menenjitten olabilir ama."

"Menenjit mi?"

"Bilmiyorum da, olabilir işte. Gazanfer abim geçirmişti küçükken. Kaybediyorduk neredeyse."

Sizin kaybınız bizim kazancımız olurmuş demeye dilim varmadı. Cemalettin seviyordu abisini. Belki de Ümit'in muhtemel bir kardeş katili olduğunu söylemeliydim ona. Böylece ikisi özel bir dostluk kurabilir, Cemalettin de abisinin yokluğunda bir başka psikopatın desteğiyle teselli bulabilirdi. Hatta belki kan kardeşi olurlardı. "Şu sizin terasın kapısı açık mı?" diye sordum.

"Kapalı," dedi yalan söylediği zamanlarda hep yaptığı gibi ağzını yüzünü buruşturup yanaklarını ısırarak.

"Hadi gel, bakalım şu güvercinliğe," diye çıkışa yöneldim.

"Kapalı diyorum oğlum!" diye bağırdı arkamdan. "Gelmiyorum hiçbir yere senle. Yönetici görürse çok fena olur söyleyeyim..."

Apartmana dalıp basamakları koşarak tırmandım. İkinci katta altı numaralı dairenin önü ayakkabı kıyametti. Acaba yeni komşularımıza pat diye bir başsağlığı ziyaretinde bulunsam mı diye bir an aklımdan geçirdiysem de vazgeçip çatıya kadar tırmandım. En üstteki basamağa bitişik kapıyı iteleyip dünyanın en pis, en bakımsız terasına adım attım. Girişin sağ tarafında,

herhalde milletin atmaya kıyamadığı ıvır zıvırını saklamak için kullandığı metal çatılı, kapısında eski bir asma kilit bulunan, betondan küçük bir ardiye vardı. Cemalettin'in sözünü ettiği kaçak güvercinlik, ardiyenin çaprazında, intihar eğilimlilerin işini kolaylaştırmaya dönük bir biçimde inşa edilmiş otuz santim yüksekliğindeki korkuluğa yapıştırılmıştı. Antenler, hortumlar, elektrik kabloları ve galiba bazı radyoaktif atıkların arasından güvercinliğe doğru yürüdüm.

Kapısı telle kaplanmış iki katlı güvercinlikteki kadidi çıkmış dört beş kuş, önlerindeki içi boş, metal yemliği gagalayıp durmaktaydı. Yaşadıkları faciadan sonra kuşlarıyla ilgilenecek vakti olmamıştı anlaşılan sahiplerinin. Güvercinler ne yer diye düşünüyordum ki terasın kapısının gıcırdayarak açıldığını işittim. On yedi on sekiz yaşlarında bir delikanlıydı gelen. Elinde bir poşet, suratında kocaman bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı, parmaklarını güvercinliğin tellerine geçirdi. "Sevmek ister misin?"

"İstemem," dedim. Hayvanların kafesten kurtulduğu an gözümü çıkarıp yemelerinden korkuyordum. "Siz mi kurdunuz bunu?"

Başıyla onayladı. "Taklacı olacak bunlar."

Ümit'in bir akrabası mı acaba diye bir benzerlik bulmaya çalıştım suratında. Ümit'i andıran bir tarafı yok değildi, ancak onun tersine bu eleman sürekli gülümsüyordu. "Biraz daha aç kalırlarsa tahtalıköyde atacaklar o taklaları, söyleyeyim," dedim.

"Bir şey olmaz, merak etme. Mahsustan aç bıraktım onları." Yavaşça kafes kapısının kancasını açtı. Kapı aralanınca kuşlar ürküp birkaç adım geriliediler. Esrarengiz kuşçu, poşetin içinden birkaç darı tanesi çıkartıp yemliğe attı. Hayvanlar anında yemliğin çevresine üşüşüp darıları kapmak için canhıraş bir mücadeleye giriştiler. Eser miktardaki yiyeceği birbirilerine kaptırmamak için öyle delice hareketler yapıyorlardı ki neticede hiçbiri hiçbir şey yiyemeden yemlik devrildi, darılar sağa sola savruldu. "Görüyor musun nasıl boğuşuyorlar," dedi sevecenlikle. "Açlık böyledir işte, en miskinini bile harekete geçirir."

"Çok hoş," diye karşılık verdim. "Güvercin dövüşleri düzenlemeyi falan mı düşünüyorsun?" Fena fikir değildi aslında. İnsanların, barış simgesi bu

hayvanların birbirini parçalayışını görmek için seve seve para ödeyeceğinden emindim.

"Yok yahu," diye bir kahkaha attı. "Taklacı olacak bunlar. Ama takla atabilmeleri için önce uçmaları gerekiyor. Bunların hepsi elime doğdu benim. Sonra büyüdüklerinde saldım bunları uçsunlar diye, baktım hiçbiri kılım kıpırdatmıyor. Öyle pinekleyip duruyorlar kafeste. Alışmışlar tabii ekmek elden su gölden, ne uçacak ki? O yüzden kestim yemlerini. Şimdi de otursunlar bakalım kolaysa."

Söyledikleri gayet makuldü. Nitekim kuşlardan birkaçı ufak ufak kafesten dışarı kafayı uzatmaya başlamıştı bile. Edimsel öğrenme metodolojisini önsezileriyle keşfeden bu delikanlıya saygı duydum ben de. Kendimi tanıttıktan sonra, "Siz Ümit'in akrabası mısınız?" diye sordum.

Kuşlardan biri ellerinin arasında, ilgiyle bana döndü. "Yusuf benim adım," dedi. "Ümit'in dayısıyım. Sen nereden tanıyorsun onu?"

"Mahallede tanışıp ayaküstü lafladık biraz," diye cevap verdim. "İyi mi Ümit?"

"İyi olacak Allah'ın izniyle," deyip güvercini hızla fırlattı Yusuf abi. Kuş birkaç metre havalanıp, terasın giriş kapısına yöneldi ve hemen tepesindeki kiremitlerin üzerine kondu. Yusuf abi derhal onun peşinden gitti, ne var ki kuşun durduğu yer uzanabileceğinden yüksekteydi. Elini kolunu sallayıp hayvanı kışkışlamaya çalıştı ama müstakbel taklacı güvercin herhangi bir uçma girişiminde bulunmaksızın, sadece sağa sola birkaç adım atmakla yetindi.

Yusuf abi kararlıydı. Hop diye korkuluğun üzerine zıpladı. En ufak bir yanlış harekette otuz metre yükseklikten yere çakılması işten değildi. Sonra bir bacağını çatıya attı, kollarıyla gövdesini yukarı çekti. Kiremitlerin üzerinde ağır ağır kuşa doğru ilerledi, eğildi... Tam tutacakken kuş havalanıp bu kez de güvercinliğin tepesine kondu. "Hassiktir!" diye ünleyerek terasa atladı Yusuf abi. Tekrar güvercinliğin yanına geldiğinde, tahmin edilebileceği gibi, hayvan çatıdaki yerini almıştı bile.

"Bu iş böyle olmayacak," dedi kafasını kaşıyarak.

"Abi," diye gökyüzünü işaret ettim. Kuşların çoğu Yusuf abinin tahmin ettiği gibi uçmaya başlamıştı.

"Aferin yavrularıma!"

Aferini alan kuşlar büyük bir hızla gözden kaybolmaktaydı. "Yalnız abi, bunların geri dönmeye pek niyeti yok gibi."

Yusuf abi gözlerini kısarak kuşların ardından baktı bir süre. "Seviyorsan serbest bırakacaksın," dedi. "Geri dönerse senindir, dönmezse hiçbir zaman senin olmamıştır."

Hayvan sevgisinin ulaştığı bu romantik mertebe karşısında ne diyeceğim şaşırmıştım doğrusu. Terasa şöyle bir göz gezdirdim. Çatıda bekleyen uyanık dışında, az önce yere dökülmüş darıları bulmaya çalışan bir tane güvercin kalmıştı geriye. Yusuf abi yemliği yerden alıp içine darılan boca etti. Metal kaptaki takırdamayı işiten hayvanların kafesin dibinde bitmesi iki saniye bile sürmedi. Kuş beyinliler tuzağa düşmüştü. Yusuf abi her ikisini de kıskıvrak yakalayıverdi. "Biri erkek, biri dişi," dedi keyifle. Sonra da her iki elinde tuttuğu kuşları tek tek bana doğru uzatarak tanıttı. "Bu Zeus, bu da Hera. Bunlar yetiştireceğim üstün güvercin ırkının ataları olacak."

Tamam şimdi oldu, diye düşündüm. Demek nicedir hayatımda eksikliğini duyduğum şey buymuş: Mitoloji düşkünü, nazist bir zoofiliyak! "Memnun oldum," dedim. "Ben de Oidipus."

"Kafesin alt tarafında kutular olacak," dedi Yusuf abi. "İki tane çıkarsana, sana zahmet."

Dediğini yaptım. Yusuf abi, 4. Reich'ın kutsal öncülerini delikli kutulara tıktıktan sonra soyladı: "Gitmediklerini tespit ettik. Bakalım gelebilecekler mi?"

Ne diyorsun sen diye sormadım. İşin zevkini kaçırmak istemiyordum. Baktım çatının giriş kapısına doğru ilerliyor, ben de takıldım peşine. Merdivenleri inip sokağa çıktık. Başladık yürümeye. Nereye, Allah biliyor. Sokağın sınırlarından çıkıp ana caddeye doğru yürürken artık dayanamadım. "Başınız sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun," dedi Yusuf abi hiç yüzüme bakmadan.

Bu konuda konuşmak istememesini anlıyordum ama merakımı daha fazla bastırmam da mümkün değildi. "Ümit geçen gün garip laflar etti," dedim. "Kardeşinin ölümü hakkında."

Yusuf abi zınk diye durdu. "Öyle mi? Ne dedi peki?"

"Mehmet'i... Vefat eden kardeşinin adı buydu, değil mi?"

"Mehmet, evet."

"Mehmet'i ben öldürdüm gibi bir şeyler söyledi. Çok da üzgün görünüyordu. Yani inandığımdan değil de... Niye öyle söyledi acaba, bir fikrin var mı?"

"Yürü," dedi Yusuf abi. "Yeşil yandı."

Birlikte caddenin karşısına geçtik, bir süre sessizce yürüdük. "Ümit'in bir suçu yok," dedi sonunda. "Kaza."

"Nasıl bir kaza?" diye zorladım şansımı.

"Şakalaşıyorlarmış işte."

Belki garip gelecek ama bu yanıtı hiç yadırgamadım. Bizim mahallede yaşasaydınız siz de 'şakalaşmanın' mizahtan ziyade vahşete yakın bir kavram olduğunu bilirdiniz. "İtişip kakışırken mi olmuş?"

"Öyle bir şeyler," diye kestirip attı Yusuf abi.

"Peki ya Ümit?" diye sordum, aslında sorduğum şeyin ne olduğunu pek de bilmeden.

"Bir iki güne getirecekler."

"Nasıl yani? Nereden getirecekler?"

"Bilmem? Tedbir olarak tutuyorlarmış. Öyle dendi bize."

"Polis mi tutuyormuş?"

"Herhalde," diye omuz silkti ve konuyu hiç beklemediğim bir yere taşıdı: "Ablan mıydı o?"

"Ha? Kim?"

"O yanındaki kız. Hani markete giren."

Vay! Ailesi ağıt yakarken camdan kız kesiyordu demek bizimki. "Kardeşim yok benim," dedim sertçe. "Bakıcım o."

"Hoş kız. İsmi ne?"

"Sormadım."

"Hatice," dedi domuz sırıtarak. "Kapıcının oğlundan öğrendim."

"Aferin sana."

"Ne o? Kızdın mı yoksa?"

"Ne kızacağım," dedim apaçık bir öfkeyle. Aslında duygularımı saklamayı iyi bilirim ama çoğunlukla bunu yapmayı küçültücü bulurum.

"Ben en iyisi onu bir muhallebiciye davet edeyim." Aklınca beni daha da sinirlendirecekti.

"Et muhakkak," diye karşılık verdim. "Hem birinin kanlılarına karşı koruması lazım zaten Hatice ablayı."

"Ne kanlısı?" diye sordu suratında şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle.

Sıra bendeydi. Tadını çıkaracaktım. "Av tüfeğiyle nişanlısının beynini dağıtmış," dedim.

"Hadi be!"

"Muhallebicide."

"Ulan neredeyse inanacaktım sana ha!" diye bir kahkaha attı Yusuf abi. "Az firlama değilmişsin."

"İster inan, ister inanma."

"Muhallebiciye tüfeğiyle mi gitmiş yani?"

"Evet," dedim. "Adam bunun bikrini izale ettikten sonra başka kızlarla fingirdemeye başlamış. Bunun da tepesi atmış, çağırmış herifi muhallebiciye, sonra dan!"

"Neyini ne yaptıktan sonra?"

"Bikrini izale ettikten sonra," diye tekrarladım. "Yani kızlığını aldıktan sonra. Anlamadın mı hâlâ?"

"Haklı tabii kız," falan gibilerinden bir şeyler mırıldandı ama bombok olmuştu kuş pezevengi.

"İstersen ben bir randevu ayarlayayım ikinize?" diye eli artırdım.

"Yok," diye vızıldadı taklacı Romeo. "Daha var benim öyle şeyleri düşünmeme. Önce işe falan girmek lazım."

Benimle oyun oynamaya gelmez. Mahvederim adamı. "Sen bilirsin," dedim. "Ee nereye gidiyoruz böyle?"

Hâlâ duyduklarının şokundaydı Yusuf Efendi. "Ne bileyim," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Kuşları salabileceğim kadar uzak bir yere."

"Kuşları salacak mısın? E hani bunlar üreyecekti falan..."

"Geri dönüş yolunu bulabilecekler mi diye salacağım," diye açıkladı amatör ornitolog. "Cins kuşlar yetiştireceksen, anası babası zeki olacak." Daha doğru düzgün uçmayı beceremeyen kuşların, bilmem nereden terasa geri dönmelerini bekliyordu demek. Zeus ve Hera, güvercinlerin Einstein'ı olsa, mümkün değildi ama ses etmedim. Bu kaçığın elinden kurtulmak her durumda hayvanların hayrınaydı.

"İyi," dedim. "Biraz daha yürüyelim öyleyse." Şimdi benim de bir hedefim vardı ve yolun geri kalanını benim belirlediğim rotada alacaktık.

Köprülerin altından, demiryollarının üstünden, çamurla kaplı kestirme sokaklardan geçip nihayet istediğim yere ulaştık. Yusuf abi az ötedeki kahverengi binaya ekşimik bir bakış fırlattı. "Karakol burası."

"Öyle," dedim. "Kuşları saldıktan sonra bir arkadaşa uğrayacağım."

"Karakolda arkadaşın mı var senin?"

"En rütbelisinden," diye göz kırptım.

"Ne acayip çocuksun sen yahu..."

"Bir sen kalmıştın bunu söylemeyen. Haydi işimize bakalım."

İşimize bakmak o kadar kolay olmayacaktı. Karakolun önünde nöbet bekleyen otomatik tüfekli polis, herhalde Yusuf abinin elindeki kutulardan huylanıp, "Hey siz!" diye seslendi. "Gelin bakayım şöyle. Ne işiniz var burada?"

"Hiç," dedi Yusuf abi. Kutuları polise göstermek için hafifçe o yana meyletti ve bu elbette ki, büyük bir hataydı.

Polis tüfeği anında üzerimize doğrultarak bağırdı: "Kal orada! Kutuları yere bırak!"

"Bir şey yok," diye girdim araya. "Ben Onur Çalışkan'ın ahbabıyım. Kendisini ziyarete geldim."

Yükselen sesler üzerine birkaç polis daha suç mahaline intikal etmişti. "N'oluyor lan?" diye soruşturmayı başlattı bir tanesi elindeki patlamış mısırları ağzına tıkarak.

"Yardımcı komiseri görmeye geldim diyor bu," diye beni işaret etti nöbetçi. Taramalı tüfeğiyle. İddiamı, şimdi mi yoksa bizi vurduktan sonra mı incelemeye alsa diye tartıyordu sanırım.

O sırada tanıdık bir ses duydum. "Biliyorum lan ben bu çocuğu. Bırak gelsin!"

Bu, daha önce bir cinayetin tanığı olarak, babamla birlikte karakola getirildiğimizde ilk ifademizi alan polis memuruydu.[1]

"Ne var ne yok Adem abi? Asayiş berkemal mi?" diye selamladım kendisini.

Nöbetçi külyutmaz birine benziyordu. Tüfeği üzerimizden ayırmadan, "Kutularda ne var?" diye sordu.

"Güvercin," dedi Yusuf abi. Oracıkta kalbura çevrilme riskini göze alarak kutuları açtı. Ne var ki, serbest kalan kuşlar uçup gitmek yerine, yere atlayıp ortalıkta sersem sersem gezinmeye koyulmuştu.

Doğrusu, güvercinler Yusuf abiyi hayal kırıklığına uğrattıysa da polisler üzerinde bomba etkisi yaratmıştı. Yani mecazi anlamda. Kolluk kuvvetleri rahatlamış, kuşlarla oynaşmaya başlamıştı. Başta nöbetçi memur, hepsi kendi meşreplerince sevgi gösterisinde bulunuyordu Zeus ve Hera'ya.

"E-he, e-he... Vurayım mı lan sizi?"

"Vay güzelim!"

"Vay canını yediğim!"

"Vay gıdığını siktiğim..."

O arada Yusuf abinin cebinden bir avuç darı çıkardığını fark eden bir tanesi, "Şşt," diye dikkat çekti. "Ver bakayım onları, ben besleyeceğim."

Yusuf abi gönülsüzce bir kez daha itaat etti. Bütün polisler birer avuç darı almış, kuşları besleme yarışına girmişlerdi. Doğrusu çevrelerine üşüşmüş güvercinlerle o halleri, polisin en büyük dostumuz ve güvencemiz olduğunu vurgulayan afişler için harika bir enstantane niteliğindeydi. Karınlarını iyice doyurduktan sonra havalanıp, yavaş yavaş gözden kaybolan Zeus ve Hera'nın arkasından hayran hayran bakarak el sallamaları ise bu psikodelik sekansın altın vuruşu.

3. Şehvet Kurbanları

Yusuf abiyi yolcu ettikten sonra Polis Adem nezaretinde Komiser Yardımcısı Onur Çalışkan'ın odasının bulunduğu ikinci kata çıktım. Ne ki, eski dostum kertenkele makamında bulunmuyordu. "Buralardaydı. İşi çıkmıştır. Gelir şimdi. Geç," gibi halkın anlayabileceği basitlikte cümlelerle beni odaya sevk etti memur Adem. Orada sabaha kadar boş yere bekleme ihtimalimin gayet kuvvetli olduğunu bilmeme rağmen, üst düzey bir aynasızın odasında yalnız kalma fikri hoşuma gittiğinden, geçip Onur Çalışkan'ın masasının karşısındaki iki koltuktan birine oturdum.

"Adem abi," diye seslendim polis tam çıkarken. "Gazete, dergi falan bir şeyler varsa getirsene sana zahmet."

Bir an ağzı açık bana baktı. Sonra kendini toparlayıp, "Hadi ya," dedi. "İstersen bir de çay söyleyeyim?"

"Söyle. Açık olsun yalnız. Biliyorsun yaşım küçük, dokunmasın sonra."

Rejimin teminatı, derin bir iç çekip kapıyı dışarıdan kapattı. Memur Adem'in emirlerimi yerine getireceğinden pek emin değildim, o yüzden oyalanabileceğim bir şey var mı diye masanın üzerindeki evrakları karıştırmaya başladım. Zaten bana gizli dosya olsun. Derken kabında yazılı ismin tuhaflığı hasebiyle bir tanesi ilgimi çekti: Pamuk Nine. Yoksa bizim Onur Çalışkan boş zamanlarını çocuk kitabı yazarak falan mı geçiriyordu? Dosyayı açıp baktım. Kanıtlar, ifadeler, resmi mühür ve imza. Her şey elimdekinin sıradan bir cinayet dosyası olduğunu gösteriyordu.

Katil zanlısı, yani Pamuk Nine (58) dört çocuk, yedi torun sahibi dul bir ev kadınıydı; oğullarından birinin yanında ikamet ediyordu. Maktül, yani Hasan Çorbacı ise (63) evli, üç çocuklu bir halk otobüsü şoförü. Kendi ifadesine göre Pamuk Nine, ../../20.. Perşembe günü Kadıköy Çarşısı'nda yaptığı alışverişin ardından eve dönmek üzere... numaralı Kadıköy-Ünalan halk otobüsüne binmişti. Gerek alışverişin yarattığı yorgunluk gerekse yaşlı, kilolu ve tansiyon hastası olması nedeniyle Pamuk Nine otobüste uyuyakalmıştı. Gözünü açtığında otobüsün hiç bilmediği, ıssız bir yerde durmakta olduğunu

fark etmişti. (Burada düşülen nota göre, söz konusu mekân Belgrad Ormanı'ydı.) Pamuk Nine ne olduğunu anlamadan, Hasan Çorbacı kendisini otobüsten dışarı çekip çıkarmış, bir ağacın dibine çökertmişti. O arbedede eline geçirdiği büyük bir taşı tecavüzcüsünün kafasına indirmeye başlayan Pamuk Nine, adamın öldüğünü fark edince derhal polisi arayıp durumu bildirmişti.

İfadeyi okuduktan sonra ekteki fotoğraflara göz attım. Pamuk Nine ağlamaktan gözleri şişmiş, perişan bir haldeydi. Cesedi otobüsün elli altmış metre ötesindeki bir ağacın dibinde bulunan maktülün durumuysa, tahmin edilebileceği gibi bin beterdi. Olay yerinde çekilen fotoğraflarda pantolonu dizlerinde, cansız yatarken görüntülenen bu ufak tefek adamın akrabalarını teselli edebilecek tek şey belki de, tamamen kanla kaplı suratının neredeyse hiç görülmemesiydi. Adli Tıp raporunda belirtildiğine göre alnında ve burnunda kırıklar bulunan Hasan Çorbacı anında beyin kanamasından ölmüştü. Katil zanlısının üzerinden çıkanlar da fotoğraflanıp tutanağa eklenmişti: İçinde on lira yetmişbeş kuruş para bulunan bir el çantası ve bir pazar torbası; torbada yarım kilo domates ve iki havuç. Pamuk Nine ifadesi alındıktan sonra mahkemeye sevk edilmiş ve tutuklanmıştı.

"Vay, kimler teşrif etmiş?" diye bir ses duydum arkamdan. Yakışıklı, genç komiser yardımcısı Onur Çalışkan'dı gelen. Yanımdan geçip masasına otururdu. Normalde daha çok tezahürat yapardı bana, ancak kısa bir süre önce önemli bir cinayet davasında epeyce kafasını karıştırmış ve zavallıyı, cumhuriyetimizin en haşin savcılarından biri karşısında hayli kötü duruma düşürmüştüm.[2] Bu yüzden hâlâ biraz kırgındı demek bana. Nasıl olsa gönlünü alırdım ama. "Ee, bu ziyareti neye borçluyuz?" diye sordu delikanlı, koltuğuna yaslanarak.

"Hatırınızı sormaya geldim," diye yanıtladım elimdeki dosyayı kapatıp masanın üzerine atarken.

"Beni merak ettin yani, hepsi bu, öyle mi?" Tavrı alaycı, bakışları kuşkucuydu.

"Yok," dedim, "hepsi o değil. Bir de o 1 Mayıs gösterilerinde ananız babanız yaşında insanların üstüne kurt köpekleriyle, biber gazlarıyla falan saldırmaya hiç utanmıyor musunuz, onu merak ettim." Ben hesapta gönlünü almayacak mıydım bunun?

Onur Çalışkan'ın suratı mosmor kesilmişti. "Ben... asla... bak..." falan gibi bir şeyler geveledi.

"Tamam tamam," dedim. "Biliyorum sizin bir suçunuz yok, emir kulusunuz. Eminim size kalsa dünya çok daha iyi bir yer olurdu."

Neyse ki alışıktı benim bu hallerime, uzatmadı. "Annen baban nasıl?" diye konuyu değiştirdi.

"Annem sağlığınıza duacı, babamdan o kadar emin değilim," dedim. "İşin doğrusu buraya bir konuda bilgi almaya geldim."

Onur Çalışkan gözlerini kıstı. "Ne tür bir bilgi?"

"Polis Koleji'ne nasıl girilir diye soracaktım." Nasıl sevindi anlatamam. Üniformalı tiplerin hepsi hemen yutar bu numarayı zaten. Herkesi kendileri gibi tek tip giyinme manyağı zannediyorlar ya, feci uyuz oluyorum. Kaptanlar hariç. Nedense onlara karşı tuhaf bir saygım var. Bilemiyorum, belki de hiç gerçek bir kaptan tanımadığımdandır. Her neyse. Onur Çalışkan da, baktım güzel güzel önce ilköğretimi bitirmem gerektiğini falan anlatıyor, "Aman," diye kestim sözünü. "Siz de her şeye inanıyorsunuz. Dalga geçiyorum..."

Neyse ki, Onur Çalışkan bozulmamıştı. Bilakis bir kahkaha patlattı. Niye ona böyle eziyet ediyorum bilmem. Aslında ne kadar iyi davranıyor bana. Ama istediğinde kötü davranmayı kendinde hak gördüğünü düşündüğüm için olabilir. Ya da belki ruh hastasının önde gideni olduğumdandır. "Doğrusu çok iyi bir polis olurdun."

"Biliyorum. Ben de ondan korkuyorum zaten," dedim. "Aramızda kalsın, en büyük zevkim, boş zamanlarımda gidip parktaki çiçekleri ezmek."

"Belki ileride düşüncelerin değişir," dedi gayet çelebi bir tavırla Onur Çalışkan. "Peki bakalım, ne istiyorsun benden?"

"Bir arkadaş cinayete karışmış, onunla ilgili konuşmak istiyordum."

Onur Çalışkan bir an boş gözlerle bana baktı, sonra yeniden güldü. "Eh çocuk, öldüreceksin sen beni! Bir an inandım ya sana yine..."

"Doğru söylüyorum. Adı Ümit. Benden birkaç yaş büyük. Kardeşini öldürmüş."

"Hmm," diye çenesini kaşıdı komiser muavini. "Bize intikal etti öyle bir olay, evet. Sen nereden tanıyorsun bu Ümit'i?"

"Yeni taşındılar bizim mahalleye."

"Hmm..."

"Eee? Burada mı tutuyorsunuz?"

"Yok canım, olur mu öyle şey? Tedbir olarak sosyal hizmetlerde tutuyorlardır şimdi. Duruma göre çocuk mahkemesine çıkar."

"Hangi duruma göre?"

"Nüfus kâğıdına bakılırsa on ikisinden gün almadığı için cezai ehliyeti yok. Kemik yaşının tespitinden sonra karar verilir."

"Sonra?"

"Bir sosyal hizmetler görevlisi atarlar herhalde. Hapis yatmaz yani."

"Zaten kazaymış," dedim. İçim mi rahatlamıştı, daha mı beter hissediyordum emin değilim.

"Kendisi mi söyledi kaza diye?"

"Dayısı söyledi. Şaka yapıyormuş kardeşine." Onur Çalışkan'ın suratındaki ifade söylediklerimin pek de gerçeği yansıtmadığına delaletti sanki. "Tabii biraz eşek şakası olmuş, orası ayrı."

"Kardeşini boğarak öldürmüş."

Bu sarsıcı bir bilgiydi. "Belki kavga falan ediyorlardı, elinin ayarı kaçtı... Olabilir böyle şeyler."

"Kardeşi yatalakmış. Belden aşağısı felç."

"Felçli kardeşini mi boğmuş Ümit?"

Başıyla onayladı Onur Çalışkan. "Çocukcağızın boynu mosmormuş. Sırf boynu da değil, bütün vücudu çürük çarık içindeymiş."

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. "Peki neden?"

"Acı çekmesin diye yapmış." Evet. Bu açıklama içime su serpmişti. Ümit'in eylemi vahşi bir cinayet değil, merhamet dolu bir ötenazi işlemiydi demek ki. Heyhat, hayat keşke bu kadar basit olsa. "Ama tabii bu zavallının vücudunun niye yara bere içinde olduğunu pek açıklamıyor. Çok fena hırpalamış öldürmeden önce."

İtiraz edecek gibi oldum. Sustum. Haklıydı. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışıp yutkundum. "Peki neden?" diye inledim bir kez daha.

"Bilmem? Kabil, Habil'i neden öldürdü?"

Allak bullak olmuştum. O bildik bunaltı yine midemden sırtıma, omurgamdan beynime doğru yayılıyordu. Belki, Onur Çalışkan'ın verdiği dini referans nedeniyle, bazılarının dediği gibi önce söz var idiyse, bu bir sözcükten ziyade bir ünlem olmuş olmalı diye düşündüm; yabanıl bir acı nidası.

Orada işim bitmişti. Kalkıp kapıya yöneldim. "İyi misin sen?" diye ayaklandı arkamdan Onur Çalışkan.

Başımı evet anlamında sallayıp kapıyı açtım. Çıkmadan önce polis arkadaşıma döndüm. "Bir şey daha var..."

"Nedir?"

"Pamuk'u serbest bırakın," dedim. "O masum."

"Ha?"

Parmağımla masadaki dosyayı işaret ettim. "Pamuk Nine. Bırakın gitsin."

Onur Çalışkan'ın kafasında bir dosyadan diğerine geçmesi biraz zaman aldı. Sonunda anladı ama neden söz ettiğimi. "Ha, şu otobüs şoförü cinayetini

diyorsun." Anlayışla gülümsedi. "Meşru müdafa bile olsa cinayet çok ciddi bir olaydır. Duruşma neticelenene kadar katil zanlısının tutuklu bulunması gerekir."

"O kadarını biliyoruz," diye çıkıştım. Salak mı sanıyordu beni bu aynasız bozuntusu? "Pamuk Nine cinayet falan işlemedi."

"Cinayeti kendisi itiraf etti," dedi Onur Çalışkan. Hâlâ gülümsüyordu ama o ifade suratında pek uzun süre kalmayacaktı. "Birinin suçunu üstlendi falan diye mi düşünüyorsun? Cinayet mahalinde başka birinin olduğuna dair hiçbir bulgu yok."

Anlamamaya kararlıydı. Masaya geri dönüp, dosyayı açtım, fotoğrafları önüne yaydım. "Bakın," dedim. "Ne görüyorsunuz burada?"

"..."

"Domates," dedim. "Üç tane. İki de havuç." Onur Çalışkan kafasını kaşıdı. Düşünmeye çalışıyor ama ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Devam ettim. "Sizce bu kadın sadece bunları almak için çarşıya gider mi?"

"Hmm..."

"Zaten çantasında yirmi liranın altında para bulunan kadınlar, çarşıya değil pazara gider," dedim. "Devam edelim: Bir otobüsün durduğu, bir de cinayetin işlendiği yere bakın. Sorarım size, bu iskelet gibi adam yüz kiloluk bir kadını oraya kadar çekip götürmüş olabilir mi? Üstelik kadının hiçbir tarafında çürük çarık filan görünmüyor. Maşallah elleri kolları akça pakça."

"Kadını korkutmuş olabilir?"

"Olay yerini kim bildirdi polise?"

"Katil zanlısı... Yani Pamuk Nine."

"Hani hiç tanımadığı bir yerde uyanıvermişti?"

"Sonradan tanımıştır belki. Yardım ararken bir tabela görmüştür ya da..."

Sabrım taşmaya başlamıştı. "Şoförün kafasındaki yaralara ne diyeceksiniz?"

"Çok korkunç," diye saçmaladı Onur Çalışkan.

"Alnında ve suratının ortasında?"

"Yani?" Artık merakla beni dinliyordu.

"Adamın yüzünün ortası yamyassı olmuş. Eğer Pamuk Nine tecavüze uğrarken eline geçirdiği bir taşla vurduysa, kırıkların adamın şakak bölgesinde ya da kafatasının arka kısmında olması beklenir. Tabii şoför tecavüze, kadını kucağına oturtarak yeltenmek gibi bir fanteziye girişmediyse..."

Onur Çalışkan boş yere fotoğrafların birini alıp diğerini bırakıyordu. "Anlamıyorum." Nihayet ağzından doğru bir söz çıkmıştı. "Peki..." Olayın ardındaki esrarı öğrenmek istiyor ama herhalde bacak kadar çocuğa sormayı da kendine yediremiyordu.

"Şöyle açıklayayım sevgili Watson," dedim, "bana kalırsa bu kadın, Pamuk Nine ve bu adam, neydi adı... hah, Hasan Çorbacı sevgiliydiler."

"Hadi canım!"

"Evet. O gün Belgrad Ormanı'na da bir kaçamak yapmak için gitmişlerdi. Sonra adamcağızın kalbi dayanmadı, iş üzerindeyken can verdi. Pamuk Nine belki nasıl geri döneceğini bilmediğinden, belki de sevdiği adamı orada bırakmaya kıyamadığından olayı polise bildirdi."

"Peki adamın kafasındaki kırıklar?"

"Post-mortem," dedim. "Yani öldükten sonra meydana gelmiş," diye açıkladım sonra, belki bu terimi de bilmiyordur diye.

"Niye böyle bir şey yapsın ki Pamuk Nine?"

"Bunu anlamayacak ne var? Cinayet sanılsın diye. Şu insanlara bir bakın, çoluk çocuk, torun torba sahibi, yaşını başını almış iki gariban. Evlilik dışı ilişkilerinin öğrenildiğini bir düşünsenize. Hele ki Pamuk Nine için zina yaptığının bilinmesindense katil zannedilmek bin kat evladır."

Fena karışmıştı Onur Çalışkan'ın kafası. Kendi kendine anlamsız birtakım

sözler mırıldanıp duruyordu. Onu düşünceleriyle başbaşa bırakmaya karar verdim. "Biraz bekleyin hele," dedim zehir hafiyenin makamını terk etmeden önce. "Zannediyorum ayrıntılı otopsi raporu teorimi destekleyecektir."

* * *

Ben akşam yemeği için annemin sofrayı hazırlamasına yardım ederken babam da şerefli devlet memuriyetinde geçirdiği hemen her iş gününün sonunda yaptığı gibi, perişan bir halde salondaki kanepeye uzanmış, kafasını da kocaman bir yastığın altına gömmüştü. Ama böyle şeyler annemi pek durdurmaz. Sürahiyi tak diye masanın üzerine koyarken, "Feriha aradı," dedi.

Babam yastığı hafifçe kenara çekti. "Ne istiyormuş?"

"Nebi'nin mezarını ziyaret etmek."

"Etsin o zaman, bize ne?"

"Ben kabristanda bulamam yattığı yeri, beni siz götürebilir misiniz demek için aramış." Babam, kuvvetle muhtemel ki ahlâka mugayir bir şeyler mırıldanarak yastığı tekrar suratına bastı. "Cenazeye gelemediğine çok üzülmüş," diye devam etti annem. "Bir haber bile vermediniz diye sitem etti."

"Hakikaten ayıp ettik," diye dertlendi birden babam yastığı göbek nahiyesine çekerken.

"Ne ayıbı canım? Adamın hayatını mahvetti gitti, bir de bizden hesap soruyor. Acaba o kadar yıldır bir kere arayıp sormuş mudur abimi nasılsın diye?"

Ne zaman Feriha muhabbeti açılsa annemde tuhaf bir öfke sezinlerdim ve içimden bir ses bunun sadece amcamla ilgili olmadığım söylemekteydi. "Belki sormuştur?" diye oltayı attım.

"Yerin dibine batsın Feriha," diye hak ettiğim cevabı verdi annem. "Kısır karı!" Hoppala paşam malkara keşan. Kısırlığın konuyla ilgisini kavrayamamıştım. "Sen doğduğunda yarım altın getirmişti. Sonra baktık, altın diye taktığı şey adi bir teneke parçasıymış. Dalga geçer gibi. Kendisi hamile kalamıyor ya. Kıskançlığından. Bir gün çocuğu olursa, iade etmek için yıllarca

sakladım o adi şeyi. Hâlâ duruyor çekmecemde. Ama Allah nasip etmedi tabii..."

"Bırak şimdi bunları," diye doğruldu babam. "Bir arayayım Feriha ablayı ben. Telefonu neymiş?"

"Numarasını vermedi ki. Şimdi kocam geldi, ben yine ararım deyip suratıma çarptı telefonu. Neyse ağzımızın tadı kaçmasın daha fazla... Yemekler ısındı, haydi oturun artık sofraya."

Bir durum karşısında söyleyecek söz bulamadığım fazla rastlanmış bir şey değildir. Gelin görün ki annem tabağımı önüme koyduğunda ağzımdan sadece tek bir kelime çıkıverdi: "Bamya..."

"Bamya," diye onayladı annem sağ olsun. "Mis gibi pişirmiş Hatice ablan. Haydi soğutma."

Bamya ha? Bana ha? Sanki sana ne pişireyim diye sorduğunda Hatice ablaya bamya olmasın da ne olursa olsun dememişim gibi, sanki o da bana akşam yemeği için karnabahar ve peynirli makarna sözü vermemiş gibi, sanki hiç sevmemişiz gibi... Soğukkanlılığımı kaybetmemeye gayret ederek düşündüm bunun anlamı nedir diye. Hatice abla bana ne anlatmaya çalışıyordu? Gerçekten seviyorsam onun elinden zehir olsa reddetmemem gerektiğini mi, kadınlara asla güvenilemeyeceğini mi, patronun kendisi olduğunu mu? Yoksa aklınca şaka mı yapıyordu? Bu soruların içinden çıkmama imkân yoktu. Sessizce bandım ekmeğimi kıymalı hayat dersine.

Yemekten sonra ebeveynlerimden izin isteyip odama çekildim. Bir süre divanın üzerinde kitap okumaya çalıştım; ama aklımı veremiyordum. Bunun üzerine, favori mekânıma, divanın altına girmeye karar verdim. Soğuk zemine sırtımı verip, ranzaya dizili tahtalara diktim gözlerimi. Dünyayı ele geçirmeye çalışan manyak bir diktatöre karşı verdiğim kahramanca mücadeleyi, yakın bir gelecekte artık dünyanın en iyi takımı haline gelmiş bulunan Beşiktaş'ın tartışmasız en iyi futbolcusu ve gol kralı olduğumu, Gazanfer'i evire çevire dövdüğümü hayal ettim. Bunlar işe yaramayınca, otuz yaşında beş para etmez bir rezil olarak sürdürdüğüm mutsuz hayatımı, hiçbir kadının beni hiçbir zaman sevmediğini, bir trafik kazasında felç olduğumu ve kendimi camdan attığımı düşündüm. Olmuyordu. Normalde içimi açan bu tatlı düşünceler nedense bir

türlü kesmiyordu. Çaresiz, hayat denen boktan konu üzerine kafa yoracaktım.

Hatice abla ve ben, Nebi amcam ve Feriha yengem, Kansız Celal ve Sidikli Zuhal, Romeo ve Juliet, Leyla ile Mecnun, Pardayan ve Luiz... Açıkçası aşk hakkında atıp tutan erkeklerden daha itici bulduğum pek az şey vardır şu hayatta, yine de görmezden gelmek imkânsızdı: Gerçek ya da kurgu, bütün hayat aşk denen yalan çevresinde dönüyordu sanki. Üstelik tecrübe gösteriyordu ki, bu zıkkım, mutluluktan ziyade bir felaket müjdecisiydi. Peki neden herkes onun peşindeydi? Ya da öyle miydi hakikaten? Annemle babamı düşündüm. Onlar birbirilerine âşık falan değildi. Bir zamanlar öyle olduklarına delalet eden bir şeye de rastlamış değildim. Ara sıra hırgür yaşasalar da, iyi kötü geçinip gidiyorlardı işte. Gündüzleri av avlayıp kuş kuşluyor, geceleri mağaralarına çekilip dinleniyor ve boş zamanlarında bir de potansiyel seri katil büyütmek suretiyle boy boylayıp soy soyluyorlardı. Mutsuzluklarını kanıksamışlardı ve daha büyük bir şeyin peşinde koşmak akıllarından bile geçmiyordu.

"Allah boyunu devirsin Feriha kulu!" Bu cümleyi ağzından ilk duyduğumda, annem gece yarısı pencere kenarında oturmuş karpuz yiyerek, meyhaneden bir türlü dönmek bilmeyen babamın yolunu gözlüyordu. Ara ara kendini tutamayıp gözyaşlarına boğuluyor ve karpuz suları kan gibi ağzının kenarından akıyordu. O güne dair hatırladığım bir diğer ayrıntı da, öncesinde annemin bana sıkı bir dayak attığıydı ama bunun konumuzla ilgisi yok. Gerçi belki bunun her konuyla ilgisi vardır ama her ikisi de aynı kapıya çıkar zaten. Annemin kızdığı kişi babamken niye yengeme ilendiğini anlayamamıştım. "Anneciğim," demiştim ona, "kızdığın kişi babamken niye yengeme ileniyorsun?" Ya da belki ben bir şey sormamıştım ama o yine de açıklamıştı: "Baban olacak o gâvurla beni tanıştırdığı güne lanet olsun!" İşte ebeveynlerimin tanışmasına ve neticesinde annemin mahvına sebep kişinin Feriha yengem olduğunu o zaman öğrenmiştim. E doğumum da bu lanetli tanışmanın bir sonucuysa, demek ki annemi ben mahvediyorum diye düşünüp üzülmüştüm de galiba biraz çocuk aklımla. Şimdi öyle düşünmüyorum tabii, artık büyüdüm. Doğal karşılıyorum.

Sonra, keyifli olduğu ender günlerden birinde bu tanışma faslının ayrıntılarına da girmişti sevgili validem. Kendi deyimiyle 'kızken' Piyale'de oturan on çocuklu bir ailenin en küçük kızıymış ve bütün kardeşleri evlenip barklanıp gittikten sonra o anneannemle kalmış. Evi çekip çeviriyor, hasta anneannemin

bakımıyla ilgileniyor ve üstüne bir de çalışıp eve para götürüyormuş. Güzel bir kızmış annem, onu hep yabancı artistlere benzetirlermiş. O dönem sosyetesinin pek rağbet ettiği lüks bir mağazada tezgâhtar olarak işe alınmış. Her gün Piyale'den yürüyerek Beyoğlu'na gidiyor, gece, hırsızın uğursuzun türediği saatlerde işten çıkıp aynı yolu gerisingeri yürüyerek eve dönüyormuş. Ama çalışkanlığının ve titizliğinin ödülünü alması uzun sürmemiş, işe girdikten bir iki yıl sonra şef tezgâhtarlığa yükselmiş. Bu yeni mevkii sayesinde de zamanının tüm meşhurlarını giydirmiş. Ajdalar, Gönül Yazarlar, Devlet Devrimler... daha kimler kimler. Hepsi de anneme bayılır, ona "canım", "birtanem", "güzelim" derlermiş. Hatta bazıları hızını alamaz, onunla konuşurken bütün kirli çamaşırlarını döküverirmiş ortaya.

İşte boyu devrilesice Feriha da annemin müşterilerinden biriymiş. O zamanlar da biraz böyle kibirli, kendini beğenmiş bir havası varmış zaten. Otuz yaşına gelip de hâlâ kendine bir yuva kuramamış şirinlik muskası anneme acıdığından mı yoksa pis günahı boynuna başka bir nedenle mi bilinmez, Feriha bir gün ona kocasının erkek kardeşinden söz etmiş. Çok iyi bir çocukmuş kayınbiraderi. Gerçi otuz altı yaşında olduğu düşünülürse biraz tohuma kaçtığı da düşünülebilirmiş tabii ama temiz bir insanmış, üniversiteden terkmiş ve iyi bir devlet memuriyeti varmış. Kısmette varsa neden olmasın diye düşünmüş annem. Peki ama eli yüzü düzgün biri miymiş bari? Ne diyorsun, aynı Paul Newman'a benziyormuş. Her kadın Paul Newman'a benzeyen bir devlet memurunun otuz yaşını geçip de bekâr kalmasının pek hayra alamet sayılmayacağını bilir. O yüzden bu adamla ilgili başka bilmesi gereken bir şey var mı diye sormuş annem Feriha yengeme. Hmm, bir kadın varmış. Doğrusu pek sağlam ayakkabı değilmiş. Kaynının bu kadınla uzun bir ilişkisi olmuş ama artık endişelenecek bir şey yokmuş çünkü o defter çoktan kapanmış. Zaten ailesi de söz konusu aşüfteye hiçbir zaman pek ısınamamışmış. Peki öyleyse, annem bu adamla bir yemeğe çıkmayı kabul etmiş.

Annem, artık adını koyalım, babamı gördüğünde onun pek de Paul Newman'a benzemediğini düşünmüş. Daha çok sarışın ve mavi gözlü bir Frank Sinatra'yı andırıyormuş. Yemeğin ilerleyen aşamalarında annem, babamın ailesinin Arnavutluk'tan geldiğini öğrenince hiç kuşkusu kalmamış: Karşısındaki, bildiğin muhacirmiş işte. Beyefendi biriymiş ama babam. İlk yemekte rakıyı biraz fazla kaçırmasının dışında annemin gözüne çarpan bir falsosu olmamış. Netice itibarıyla gençler kaynaşmış, aileler anlaşmış ve ikisi dünyaevine

girmişler. Anlayacağınız her şey çabuk ve acısız gerçekleşmiş.

Annemle babamın hayat gailesi dışında hiçbir ortak noktası bulunmadığını anladığımda üç yaşlarında falandım herhalde. Babam çok okuyan, muhabbeti seven, cömert (annemin nazarında, hesabını bilmeyen, savurgan) ve yumuşak mizaçlı biriydi. Annemse okumayı sevme fikrini sevmekle birlikte, tespit edebildiğim kadarıyla hayatında birkaç Kerime Nadir romanı dışında bir şey karıştırmamış, tanımadığı herkesi potansiyel düşman gibi gören, melodramatik, hırçın bir kadındı. Ayrı dünyaların insanı annemle babam arasındaki seviyeli ve mesafeli yoldaşlık şöyle ya da böyle sürerken, aşkları dillere destan Feriha yengem ile Nebi amcamın ilişkisi mahvolmuştu.

Ve şimdi Feriha, öldürdüğü adamın mezarını ziyaret etmek istiyordu. Açıkçası merak ediyordum herkesin hayatını karartan bu kadının neye benzediğini. Divanın altındaki yerimden çıkıp, belki gözden kaçırdığım bir şeyler vardır diye düşünerek amcamın fotoğraflarını incelemeye aldım yeniden. Resimleri halının üzerine yayıp bakmaya başladım. Amcamın hayatından geçen onca güzel dilberin boşluğunu dolduramadığı bu kadına dair bir iz arıyordum. Derken daha önce fark etmediğim bir vesikalık dikkatimi çekti. Heyecanlanmıştım. Resmi elime alıp inceledim. Doğrusu diğer fotoğraflarda amcamın yanında görülen alımlı kadınlara hiç benzemiyordu. Kasvetli bakışları, sert yüz hatlarıyla çok acılar çekmiş bir kadındı bu. Aşkıyla bir erkeği cehenneme sürükleyebilecek bir kadın. "Feriha," diye düşündüm içim titreyerek. "Yakaladım seni!"

Ellerim titreyerek vesikalığın arkasını çevirince dolmakalemle yazılmış birkaç satırı gördüm: Hayatım boyunca sevdiğim tek kadın... Adalet. Bir tuhaflık vardı sanki. Derin bir nefes aldım, odamdaki eşyalara şöyle bir göz gezdirdim. Etajer, divan, yatak, kitaplık... Tamam. Bir rüyada ya da komada değildim. Sakince yazılanları tekrar okudum.

Hayatım boyunca sevdiğim tek kadın... Adalet.

Şeytan dürttü, amcamın halının bir köşesine yuvarlanmış alyansını aldım, iç tarafta altın yüzeyin üzerine el yazısıyla kazınmış ismi okudum: Adalet. Kendi kendime gülüyordum şimdi. Hepsi palavraydı demek ki. Amcamın, Feriha yüzünden yanıp küle dönmeleri, bir daha sevememeleri, ölümsüz aşk hikâyeleri... Demek sevmişti yeniden, demek amcamın hayatının aşkıydı Adalet

ve nihayetinde bir masaldı Romeo ile Juliet.

4. Vandal Yürek

"Bunu unutmayacağım," dedim kanepeye bacaklarını uzatmış, bir yandan sigarasını tellendirip bir yandan elindeki kitabın sayfalarını karıştıran Hatice ablaya.

Kitaptan kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Bir an düşündükten sonra gülümsedi. "Bamya?"

"Bamya," diye onaylarken kitabının kapağına bir göz attım. Erbain. İsmet Özel'in, kırk yaşına kadar yazdığı şiirleri derlediği kitaptı bu.

"Kincilik kötüdür," dedi insanı aşka davet eden bir tavırla gözlerini iri iri açarak.

"Yaşamak bir sanrı değilse öcalınmak gerektir," diye karşılık verdim. Sonra onu taklit ederek gözlerimi kocaman açtım: "Öcalınmazsa çocuklar bile birden büyüyebilir."

Ve böylece ilk kez ona kahkaha attırmayı başarmıştım. "İsmet Özel okuyan bir çocuk!" dedi. "Kimin aklına gelir?"

"Oysa beşik kertmesinin canına kast eden köylü kızları arasında tonla hayranı vardır eminim."

Hatice abla ayaklarını toplayıp, oturur pozisyona geçti. Keşke öyle yapmasaydı diye düşündüm çünkü öbür türlü bacaklarına daha rahat bakabiliyordum. Ama bir şey demedim tabii. Sapık olduğumu sanmasını veyahut anlamasını diyeyim, istemezdim. Şimdi yüzünde müşfik bir ifade vardı. "Çok mu kızdın bana?"

"Hayır ama bundan sonra sana karşı daha dikkatli olacağım." Hatice ablayla nereye varacağı belirsiz cilveleşmemizi kesintiye uğratan, tarih öncesinden kalma numaratörlü telefonumuzun cayır cayır çalan ziliydi.

Müstakbel felaketim sese doğru bir hamle ettiyse de bir el hareketiyle onu

durdurup telefonu açtım. "Alo?"

Kararlı bir bekleyişten sonra yanıt geldi. "Ben Feriha. Kiminle görüşüyorum?" Gerilmiştim. Yengem, sessizliğime iki saniye kadar katlandıktan sonra, "Sana soruyorum, dilini mi yuttun?" diye çıkıştı.

Bir an telefonu suratına kapatmak geçti içimden. Ne söylesem beni paylayacağını hissediyordum çünkü. Öte yandan, beni tanımışsınızdır, kendine acı çektirme eğilimim bir hayli yüksektir. "Ben yeğeninizim," diye yanıtladım en efendi ve sahtekâr tavrımla. "Annemle babam işteler. İsterseniz iş ya da cep telefonlarını verebilirim?"

"Yeğenim ha?" Sesi alaycı, hatta aşağılayıcıydı. "Ananın sözünü ettiği velet sensin demek."

"Evet evet," dedim. "Siz de anamın sözünü ettiği cadı olacaksınız?" Hiç kimseye bir turdan fazla avans vermek gibi bir âdetim yoktur.

"Oh oh maşallah, dilin pabuç kadarmış!" Sesi öfkeli değil, bilakis keyifliydi. En büyük zevki, karşısındakini alçaltmak olan birinci sınıf bir narsist sapıkla karşı karşıyaydım. "Ananla baban gibilerden de bu beklenir zaten," diye devam etti. "Ne demişler? Soydur çeker, boktur kokar..."

"Ne istiyorsunuz?" diye kestim sözünü. Şimdi her yanım zangır zangır titriyordu ama ağzıma geleni söyleyip onu daha fazla mutlu etmek istemiyordum.

"Söyle babana," dedi uğursuz bir sesle, "Nebi'nin vasiyeti var. Mezarına bir demet menekşe bırakacağım. Tek başıma gidemem, gelsin baban beni alsın. Adamcağız gözlerinin önünde öldü, hiçbirinin kılı kıpırdamadı. Bu kadarını yapsın bari."

"Katil kim oynamak istediğinizden emin misiniz hakikaten?"

"Ne?"

"Ben götürürüm sizi amcamın mezarına," deyiverdim. Bu pis acuzenin babamı daha fazla üzmesi fikrine katlanmam mümkün değildi.

Sessiz kalma hakkını kullanma sırası boyu devrilesicedeydi. Bu arada Hatice abla, normal dışı bir şeyler cereyan ettiğini fark etmiş, yanıma kadar gelmişti. Bakışlarıyla bana bir soru sordu. Ben de bakışlarımla ona bir cevap verdim. "Nasıl götürecekmiş senin gibi bir bacaksız beni kabristana?" diye sordu sonunda Feriha.

"Taksi masrafını karşılamanız yeterli," dedim. "Ya da dilerseniz çay kaşığıyla, kumbaramda biriktirdiğim bozuk paraları çıkarmaya çalışabilirim?"

Feriha pis bir şeyler homurdanıp çat diye kapattı telefonu. Hatice ablaya Ferihayla ilgili açıklamalar yapmaya hazırlanıyordum ki, soru beklemediğim yerden geldi. "Kumbarandan para mı aşırıyorsun sen?"

"Hoşlanıyorum senden," diye cevap verdim. Sonra da bir nefeste lastik pabuçlarımı ayağıma geçirip evin dış kapısına yöneldim. "Görüşürüz sonra." Dönüp yüzüne bakacak cesaretim yoktu ama adım gibi biliyordum ki arkamdan gülüyordu.

Kendimi dışarı atmıştım atmasına da, şimdi ne halt edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Böyle durumlarda hep olduğu gibi, adımlarım beni Güzelyayla Apartmanı'na doğru yönlendirdi. Ne var ki, en fazla birkaç adım atabilecektim. Sokağın diğer ucunda peydahlanan kırmızı bir şey beni olduğum yere çivilemişti. Öylece kalakalan sadece ben değildim. Köpekler havlamıyor, rüzgâr esmiyor, saatler bile ilerlemiyordu. Hayat havada asılı kalmış bir martı boku gibi duruvermişti. Kainattaki tek devinim, kaldırımda bir şiir gibi süzülerek bana doğru yaklaşan arzunun o kızıl nesnesine aitti. "Düldül!" diye inledim ihtirasla.

Kansız Celal'in, babasının motosikletiyle duvara geçirecek kadar gözünü döndüren aletti bu. Anlıyordum onu. Sürücü, Mümtaz abi, tam önüme geldiğinde frene basıp durdurdu, yüreğime saplanan al saplı hançeri. "N'aber lan?" dedi sonra da genizden gelen o uyuz sesiyle. Mümtaz abi nereden baksan on iki yaşında, benim hatırımı falan soracak bir tip değildir. Namussuz, Düldül'üyle böbürlenmek için yapıyordu mahsustan.

"İyidir," dedim bozuntuya vermeden. "Hayırlı olsun."

"Ha, bu mu?" ayaklarına yattı namussuz ellerini direksiyona vurarak.

"Beğendin mi otomobilimi?"

"Fena değil," dedim ben de gıcıklığına. "Kaç motor?"

"Ne motoru lan? Dalga mı geçiyorsun?"

"Yok abi, sen otomobil falan diyince..."

Mümtaz abi gözlerini kısıp bana şöyle bir baktı. Neyse ki, sonunda sopa istememe değil, aptallığıma verdi yorumumu. "Motorlu değil bu," diye açıklamaya girişti. "Pedalla çalışıyor. Ama üç vitesi var."

"Süper," dedim. "Bir metrelik plastik bir arabada üç vites..."

"Ne anlarsın lan sen?" deyip vitese davrandı Mümtaz abi.

"Bir tur verir misin, gezeyim?" diye sordum gururumu ayaklar altına alma pahasına.

"Veririm," dedi Mümtaz abi. O bir saniye, mutluluktan bayılacağım sandım. Ama sonra ayı gibi gülerek elini şaklatıp nah işareti yaptı. "Bunu veririm, ister misin?"

Şeytan diyordu, kafa göz giriş piç kurusuna. Belki o sikindirik Düldülünden çıkamadan, birkaç tane yapıştırıp kaçabilirdim. "Ayıp ediyorsun Mümtaz abi," dedim yutkunarak. "Ne olur yani, biraz kullansam?"

"Nasıl kullanacaksın lan sen bunu o boyunla?"

"Kullandım ki daha önce," diye yalan attım.

"Yok ya?" Artık iyiden iyiye kafaya alıyordu beni.

"Kuzenimin de var aynısından," dedim. "İki tekerlekli bisiklet sürmeyi kıvıramayınca bundan aldılar." Tanrım, ölecektim kıskançlıktan.

"Siktir lan, indirme beni aşağıya!" Bunu söyledikten sonra da çekti gitti serseri, egzozuna boğuldum. Metaforik anlamda yani. Yoksa öyle bir zamazingosu yok aletin. Bildiğin oyuncak işte. O kadar da büyütülecek bir halt değil aslında.

Her şeye rağmen, Düldül konusunda yaşadığım hayal kırıklığı içimde güçlü duygular uyandırmış olacak ki, o noktada pek çok sosyopat gibi ben de, madem kendime bir hayrım dokunmuyor bari dünyayı kurtarayım diye düşünerek Ümitlerin kapısında aldım soluğu. Bu kez yüzleşmeden kaçmayacaktım. Acımadan bastım yas evinin ziline. Kapıyı on beş yaşlarında ağlak suratlı, gözleri ve saçları kömür gibi siyah, genç irisi bir kız açtı. Sol kolu dirseğine kadar sarılıydı. Boş boş bakıyordu ve herhangi bir şey söylemeye niyetli olmadığı açıktı. "Merhaba," dedim. "Ben Ümit'in arkadaşıyım. Ne yapıyor diye merak etmiştim de..."

"Ne işin var senin burada?" diye tanıdık bir yüz kızın arkasından çıkıverdi birden. Gayriihtiyari gülümsedim. Bu Ümit'ten başkası değildi.

"Ben senin arkadaşınım Ümit," dedim kollarımı ona sarılacakmışçasına iki yana açarak. "Ne yapıyorsun diye merak ediyorum." Sevinmiştim keratanın sağ salim dönmesine.

Ümit'in zavallı yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade bir an belirip kayboldu. "Gel gel," diye içeri buyur etti beni. Bu arada kapıyı açan kız, ben nasıl olduğunu anlayamadan ortadan kayboluvermişti bile.

"Ne var ne yok?"

"Şşşşt!" diye susturdu beni Ümit. "Sessiz ol."

"Tamam tamam," dedim. "Merak ettim iyi misin diye."

Ümit girişin hemen karşısındaki çift kanatlı kapalı kapıya tedirgin bir bakış atıp eliyle evin derinliklerine çağırdı beni. "Gel böyle..."

"Neler oluyor?" diye sordum davete icabet ederken.

"Sosyal hizmetler uzmanı görüşme yapıyor," diye fısıltıyla cevap verdi Ümit. Oradan yeterince uzaklaşmadan konunun ayrıntılarına girmemem gerektiğini anlamıştım. Birlikte ince uzun koridordan geçip evin arka tarafındaki küçük bir odaya girdik. Yerde bir halı, köşede bir komodin, pencerenin kenarında bir karyola, bu karyolaya dik, zemine yayılmış bir döşek ve kapının hemen yanıbaşında duran metal yürüteç dışında odada hiçbir şey yoktu. Yürütece

baktığımı gören Ümit, şefkatle okşadı aleti. "Bunu bir hafta önce Yusuf dayım almıştı Mehmet'e. Kendi kendine yürüyebilsin diye..." Sözleri boğazında düğümlendi. Gözlerinde biriken yaşı silip yerdeki döşeğin bir kenarına oturdu, eliyle de bana karşısına geçmemi işaret etti. Dediğini yaparken, karyolanın üzerindeki şiltenin örtülerinin tamamen kaldırılmış olduğuna dikkat ettim. Mehmet'in yatağı olmalıydı bu. Bulunduğumuz yer de, Ümit'in onu öldürdüğü oda.

"Sosyal hizmetler uzmanı ne görüşmesi yapıyor Ümit?"

"İşte inceleme raporu sunacak benimle ilgili. Onun için ailemle, arkadaşlarımla falan konuşuyor..."

"E ne olacak peki raporu sununca?"

"Ona göre tedbir amaçlı gözetime alacaklar beni," dedi Ümit en uysal tavrıyla.

Sosyal hizmetler, inceleme raporu, tedbir amaçlı gözetim... Bak ne güzel işliyordu devletin ıslah projesi; o güne kadar hepi topu üç yüz kelimeyle bildirişen on yaşında bir çocuğun hayatına ne kadar zengin kavramlar kazandırmıştı şimdiden. "Nasıl yani Ümit?" diye ısrar ettim. "Hapse falan mı atacaklar seni?"

"Orasını bilmiyorum," diye büktü boynunu, kaderine razı.

"Şimdi kiminle konuşuyor peki?"

"Dilek ablamla."

"Kapıyı açan?"

"Yok. O Safinaz ablam. Pek konuşmaz o."

Yersizdi biliyorum ama gülmem gelmişti birden. "Ablalarından birinin adı Dilek, öbürününki Safinaz mı?"

Başıyla onayladı. "Rahmetli babaannem ölünce onun adını vermişler ablama."

"Şimdi anlaşıldı," dedim. "Yoksa bu devirde Safinaz adını kim koyar ki

kızına?"

Ümit bakışlarını yüzüme çevirdi. "Babaannemin adını alan Dilek ablam."

"Ha, pardon." Ben, en iyisi bu mevzuya saplanıp kalmayaydım. "Kolu sarılıydı ablanın. Kaza falan mı geçirdi?"

"He," diyerek kestirip attı Ümit bunu da.

"Yusuf dayınla tanıştık, biliyor musun?" dedim belki bu konu ilgisini çeker diye. "Çok esaslı bir güvercinlik kurmuş çatıya."

"Bırak ya," diye bir kez daha elimde patlattı iyimserlik politikamı Ümit. "Kuşbaz olacakmış... Allah'ın manyağı."

Doğru söylüyordu ya, bir kez daha suyuna gidersem iyiden iyiye samimiyetsiz görünecektim gözüne. O yüzden pas geçtim Yusuf abi bahsini de. "Bu arada annen nerede Ümit? Bir elini öpüp, başsağlığı dileyeyim."

"Hastanede annem."

Ben bu anı daha önce de yaşamamış mıydım sanki? "Sebep?"

"Fenalık geçirdi. Mehmet'in ölümünden beri hep fenalık geçiriyor. Yatırdılar şimdi. Yusuf dayım bekliyor başında."

"Büyük geçmiş olsun Ümit. Durumu nasılmış, biliyor musun?"

"Kötüdür bence," diye yüzünü ekşitti. Haklıydı da sanıyorum. Felaket paratoneri gibiydi bütün aile. "Annemin çok hastalığı var benim. Tansiyon, şeker, kalp..."

"Benim annemin de sağlığı pek iyi değildir," diye, hiç değilse bu konuda acısını paylaşmaya çalıştım.

"Kalbi var mı annenin?"

Şöyle bir düşündüm. "Varsa da belli etmiyor."

"Allah şifa versin," dedi Ümit bacaklarından birini kıçının altına almaya çalışırken. Ancak yüzü acıyla buruştu ve tekrar eski pozisyonuna döndü.

"Hayrola?"

"Yok bir şey."

Kesinlikle vardı bir şey. Uzanıp pantolonunun paçasını yukarı çektim. Dizinden aşağısı mosmordu. "Bu ne Ümit!"

Ümit sinirli bir hareketle elimi itip paçasını aşağı indirdi. "Yok bir şey dedim!"

Kan beynime çıkmıştı birden. "Karakolda mı yaptılar bunu sana?"

"Hoş geldin," diye bir ses böldü sorgulamamı. Dönüp sesin geldiği yöne baktım. Ümit gibi kumral, ufak tefek bir genç kız. Safinaz'ın boyca değilse de yaşça büyüğü, Dilek olmalıydı bu. Dilek ablanın gözleri kardeşlerine göre daha hoşnut bakıyordu; ama bu, bir genç kızdan ziyade yüz yaşında bir kadının beklentisiz hoşnutluğu gibiydi.

"Hoş bulduk," diye yanıtladım. "Ümit'in arkadaşıyım ben. Başınız sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun," dedi kız, sonra Ümit'e döndü. "Çıkıyor İrfan Bey, git yolcu et."

"İrfan Bey sosyal hizmetler uzmanı mı oluyor?" diye sordum ve cevabı beklemeden kapıya doğru fırladım.

"Nereye be? Deli misin sen!" diye bağırdı arkamdan Ümit.

Safinaz abla nezaretinde evden çıkmadan hemen önce yakaladım gidinin sosyal sorumlusunu. "İrfan Bey!"

"Buyur?" Sosyal hizmetler sorumlusunun yaşı beklediğimden genç, bakışları beklediğimden şefkatliydi.

Ümit koştura koştura peşimden gelmişti ama onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, "Ümit hakkında rapor hazırlıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Öyle."

"Benimle konuşmadan nereye gidiyorsunuz peki?"

"Sen kimsin ki?"

"Arkadaşıyım," diye cevapladım. "Prosedür bu değil mi? Çocuğun ailesi ve arkadaşlarıyla görüşmek."

Öylece kalakalmıştık. Herkes bir diğerinden bir tepki bekliyordu. Sonunda, garip ama, sessizliği bozan Safinaz abla oldu. "Kurabiye yaptıydım." İrfan Bey soran bakışlarını ona çevirdi, bir şeyler söyleyecek gibi dudaklarını kımıldattı ama Safinaz abla fırsat vermeden ekledi: "Çay da var."

İrfan Bey kafasını kaşıdıktan sonra, "Peki öyleyse," dedi. Ayakkabılarını çıkarıp yeniden sorgu odasına yöneldi. "Gel bakalım." Onun peşinden giderken minnetle gülümsedim Safinaz ablaya. Dünyanın tüm delileriyle aramdaki bu sessiz anlaşma hem hoşuma gidiyor hem de biraz ürkütücü geliyordu bana.

Böylece İrfan Beyle birlikte, geçici sorgu odası olarak kullandığı salona girip, yemek masasının kenarında, yan yana duran iki sandalyeye oturduk. Sosyal hizmetler uzmanı, az önce topladığı evrakları bir kez daha çantasından çıkartıp masaya yayarken, Dilek abla da bize kurabiye ve çay ikramında bulundu. Ve yanılmıyorsam bunları yaparken inceden cilveleşiyorlardı da. Aşk her yerdeydi.

Çayımı önüme koyduğu sırada, gözüm bir anlığına Dilek ablanın sağ bileğindeki tuhaf yamukluğa takıldı. Onu utandırmamak için hemen bakışlarımı kaçırdıysam da Dilek abla fark etmişti durumu. "Ben çok küçükken kırılmış, sonra da yanlış kaynamış," diye bu ufak kusuruyla barışık olduğunu göstermek istercesine gülümsedi. Sonra da haydi bize kolay gelsin dileyip odayı terk etti. Bakışları onun arkasından takılı kalan İrfan Beyin suratında merhamet, hayranlık ve aptallık karışımı bir ifade vardı. İşte artık siz de aşkın ne olduğunu öğrendiniz.

Ölü evinin sevdalı yüreği, kırtasiye hazırlıklarını tamamlayıp ad, soyad, adres bilgisi falan gibi bürokratik bilgilerimi güzelce kaydetti. Ancak bu noktadan sonra, ne sorması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok gibi göründüğünden,

"Ümit'i o hale siz mi soktunuz?" diye ben başlattım tatlı sohbetimizi.

Afallamıştı kamu görevlisi. "Ne?"

"Bacakları çürük içinde. Belli ki sağlam sopalamışlar zavallıyı. Siz mi yaptınız diye soruyorum."

"Ümit dayak mı yemiş?"

Şaşkınlığı samimi görünüyordu. Yine de kafasını öte yana çevirdi diye onu affedecek değildim. "Güzel inceleme yapmışsınız, tebrik ederim."

"Bizde asla olmaz öyle bir şey," dedi isyanla karışık bir inkâr tonuyla.

"Öyleyse karakolda yaptılar," diye üstüne gitmeyi sürdürdüm.

Suratı allak bullak bir halde kafasını kaşıyıp, önündeki kâğıda bir şeyler yazdı. "Bilemiyorum... Araştıracağım ama bu meseleyi."

"İyi olur," dedim. "İş başa düşerse yakarım hepinizi, haberiniz olsun. Çok üst düzey tanıdıklarım var."

İrfan Bey bir süre sessizce beni inceledi. Yetişkinlerin çoğunun benimle tanıştıktan hemen sonra içine düştüğü tefekkür haline bürünmüştü. Anlamaya çalışıyordu. Çok gelişmiş bir çocuk mu, az gelişmiş bir cüce mi yoksa sadece bir kâbus muydum? İç dünyasına yaptığı bu yolculuktan bir netice alamayacağını fark edince, "Nereden tanıyorsun Ümit'i?" şeklinde banal bir soruda karar kıldı.

"Mahalleden," diye yanıtladım kısaca. "Ümit hakkındaki kanaatiniz nedir, öğrenebilir miyim?"

İrfan Bey yüzünü buruşturdu, çenesini ovuşturdu. İyiye alamet değildi bunlar. "Bilemiyorum," diye kıvrandı. "Çok içine kapanık bir çocuk. Pek bir şey anlatmıyor. İletişim kurmayı reddettiği sürece ona yardımcı olamam."

"İletişim kurmanın farklı yolları vardır," dedim ve teklifsizce uzanıp elemanın önündeki kâğıtları çekip aldım. Görüşme notlarını okursam, bu şaşkından daha fazlasını anlayabileceğimden emindim.

"Ne yapıyorsun öyle sen!" diye hışımla kâğıtları kapıp aldı elimden. Sonra da öfkeyle bir yığın soru sıraladı: "Söyle bakayım annen baban ne iş yapıyor senin? Nasıl bırakıyorlar senin yaşında çocuğu sokaklara? Yoksa evden mi kaçtın?" Devletimizin, zora düştüğünde hışmını mağdura çevirme refleksinden nasibini almıştı sosyal hizmet sorumlumuz da demek ki.

"Sakin olun," dedim kurabiyelerden bir tanesini ağzıma atarak. "Yardım etmeye çalışıyorum. Ümit iyi bir çocuk. Kardeşine kasıtlı olarak zarar vereceğine inanmıyorum."

Artık insafa geldiğinden mi yoksa bir sorunlu çocuk dosyası daha açmaya üşendiğinden mi bilemiyorum, soruşturma önergesini geri çekti İrfan Efendi. "Anlıyorum, arkadaşın için üzülüyorsun," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Hepimiz onun iyiliği için çalışıyoruz. Ama bir daha böyle bir şeyin olmasına izin verilemez."

Verilemez! Edilemez! Bildirildi! Cumhuriyet tarihimiz edilgen kiplerden ve gizli öznelerden ibaretti. İrfan Bey iyiydi hoştu da, kendisinden bir fayda beklemek aşırı iyimserlik olacaktı. Ondan öğrenebileceğimi öğrenip yapılması gerekeni kendim yapmalıydım. "Kardeşinin ölümüyle ilgili ne söylüyor peki Ümit?" diye sordum. Cevap alabileceğimden pek emin değildim.

"Ne söyleyecek?" diye omuz silkti İrfan Bey. "Bastım yastığı suratına, öldürdüm diyor."

"Yastık mı?" diye dikildim. "Mehmet'in boynunda boğulma izleri yok muydu? Yastıkla nasıl yapacak ki böyle bir şeyi?"

"Elleriyle boğamayınca yastıkla boğmuştur. Ya da tam tersi. Ne fark eder?"

"Peki kardeşini dövmesiyle ilgili ne diyor?"

"Bir şey demiyor." İrfan Bey artık iyice soğumuş çayını bir dikişte bitirip evraklarını toplamaya girişti. Benden pek bir şey öğrenemeyeceğini anlamış, ona göre ayrıntılar denizinde debelenmemden de sıkılmıştı. Tabii bu görüşmenin asıl amacının benim kendisini sorgulamam olduğu düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yoktu. "Çocuk acımadan kardeşini öldürmüş. Bir de niye dövdün diye sormanın pek manası yok, değil mi?"

Birkaç dakika sonra evin kızlarıyla birlikte, İrfan Beyi uğurlamak üzere kapının önündeydik. Ümit ortalıkta görünmüyordu ama. Safinaz ablanın soran bakışlarını fark etmiştim ama ona verecek bir yanıtım, daha doğrusu hayırlı bir yanıtım olmadığından bakışlarımı kaçırmaktan başka çarem yoktu. En iyisi, sosyal hizmetler uzmanıyla birlikte oradan uzamaktı. Ne ki uğurlama seremonisi tamamlanamadan merdivenlerden bazı inlemeler, iç çekişler ve hırıltılar geldiğini işittik. Hemen ardından Yusuf abi, kolunda bütün ağırlığını kendisine vermiş kırk, elli ya da altmış yaşında bir kadınla birlikte basamaklarda belirdi. Güç bela kapının önüne geldiklerinde, kadın artık ruhunu teslim etmeye hazır gibiydi.

Neyse ki böyle bir olay yaşanmadı. Kadın Yusuf abinin kolundan çıkıp, bir Bengal kaplanı gibi İrfan Beyin ellerine atıldı. "Oğluuuuum..." İrfan Bey ne yapacağını bilemez bir halde, kadına yalandan bir destek vererek onu içeri aldı.

Safinaz abla hayret verici bir soğukkanlılıkla kulağıma, "Annem," diye fısıldayarak tahminimi doğruladı.

"İsmi ne annenin?" diye sordum ona aynı şekilde fısıltıyla ve bakışlarımı kadından ayırmadan.

"Fahriye."

Dilek abla, Fahriye teyzeyi İrfan Beyden devralmaya çalışıyordu ama kadının devletin şefkat dolu kucağından kopmaya niyeti yoktu. "Söylemeyin Ümit'e," diye bağırdı. "Kalp krizi geçirdim!"

"Anne neler söylüyorsun!" dedi Dilek abla. "Ne zaman? Nasıl?"

"Duymasın Ümitim," diye karşılık verdi kadın yine çığlık çığlığa. "Kalbim!"

Dilek abla annesinden makul bir yanıt alamayacağını anlayınca Yusuf abiye döndü. "Dayı?"

Yusuf abinin kaş göz işaretleri endişelenecek bir durum olmadığını anlatıyordu. Sanıyorum haklıydı da. Kalp krizi geçiren birini hastaneden öyle pat diye taburcu etmeleri imkânsızdı. Büyük ihtimalle İrfan Beyin merhametini

kazanmak için yapıyordu bunu. Peki niye mahalleyi inletecek bir sesle Ümit'e haber ediyordu yaşadığı sahte felaketi?

Nitekim bir anda yoktan var olan Ümit, şimdi annesinin eteklerine sarılmış feryat figan ağlıyordu. Fahriye Hanımdan tek farkı, zavallının gerçek bir dehşet yaşadığıydı. "Anneciğim! Anneciğim! İyi misin güzel annem? İyi ol güzel annem..."

"İyiyim yavrum. İyiyim. Merak etme, yok bir şeyim," diye inledi Fahriye Hanım, en berbat Yeşilçam melodramlarının en berbat aktrisleri kadar inandırıcı bir tavırla.

"Gel anne," dedi Ümit. "Gel seni yatağına götüreyim."

"Çok geçmiş olsun size," dedi İrfan Bey o arada. "Ben gideyim artık."

Kendisine güle güle diyen tek kişi Dilek abla, Memur Bey hızla ortamdan sıvıştıktan sonra tekrar dayısına döndü. "Nesi var?"

"Ablanız biraz heyecanlanmış dedi doktor," diye açıkladı Yusuf abi. "Azıcık çarpıntısı olmuş, hepsi o." Ne Dilek ne de Safinaz abla yadırgamış gibiydi bu durumu. Sonra bana dönüp dik dik baktı Yusuf abi. "Sen n'apıyorsun burada?"

"Hera'yla Zeus döndü mü diye sormaya geldim."

Çelik gibi bakışlarımız bir süre çarpıştı. "Eninde sonunda dönecekler," diye gülümseyerek pes etti nihayet rakibim.

"İyi o zaman, ben gideyim artık," deyip Dilek ablayı başımla selamladım. "Kurabiye ve çay için teşekkür ederim."

Sokağa çıkınca derin bir nefes aldım. Mike Hammer'ın da dediği gibi, ortalıkta garip bir şeyler dönüyordu. Mantığa uymayan bir şeyler. Üstelik içimden bir ses, böyle hisseden tek kişi olmasam da, benden başka kimsenin bu konuda kılını kıpırdatmayacağını söylemekteydi. Belki ben de meseleyi kurcalamamalı, işleri oluruna bırakmalıydım. Neticede hayat tecrübem, gerçeklerin, çoğunlukla faydadan çok zarar getirdiğini açıkça gösteriyordu. Öte yandan bu muammayı çözmeden içimin rahat etmeyeceğini bilecek kadar da

tanıyordum kendimi. Tanrı sonumuzu hayretsindi.

Bu düşüncelerle eve doğru ilerlerken karşı kaldırımda park etmiş kırmızı Düldül'ü fark ettim. Mümtaz abi az ötede bir apartmanın girişinde, komşu kızı Zuhal'e bir şeyler anlatmaktaydı. Bir kolunu kızın sırtını verdiği kapıya, diğerini beline yaslamıştı. Küçük bir Kadir İnanır ile Türkan Şoray idiler adeta o an. Sevgi emekse, Mümtaz abi, herhalde bir sürü palavra sıkmak ve soytarılık etmek suretiyle vargücüyle kızın kalbini kazanmaya çalışıyor, Zuhal de onu mahçup bir gülümsemeyle ödüllendiriyordu. Kim bilir? Belki bu tabloyu izleyen herhangi biri onlarda ilk aşkın beceriksiz ama muhakkak ki içten ve saf halini görebilirdi. Bense mahallenin öbür ucunda soteye yatmış, kin dolu gözlerle onları izleyen Kansız Celal'i görüyordum.

5. Ruh Belasını Arar

Toprak yolun bittiği noktada, önümde sarı bir deniz uzanıyor. Dizlerimin üstüne çöküp sudaki aksime bakıyorum. Bu yüz, benim yüzüm. Bu gözler, benim gözlerim. Ellerim, benim ellerim... Hep kendim kalacağımı idrak ediyorum o zaman. Tanrım, bu nasıl bir lanet? Derimi yırtmak, gözlerimi oymak, dişlerimi sökmek bir işe yaramaz. Kendime mahkûmum. Ağlasam, gözyaşlarım benim gözyaşlarım. Ben cehennemde değilim, cehennem benim içimde.

Derken biri başımı okşuyor. Bu, bir kadının dokunuşu. "Ah küçüğüm, neden böyle üzgünsün?" diye soruyor kadın. Başımı kaldırıp bakıyorum ona. Adalet. Nihayet geldin demek. Ne kadar güzelsin Adalet. Keşke, hiç değilse bir saniyeliğine bilebilseydim nasıl bir şeydir sen olmak. Bu müebbetlikten beni sen kurtaraydın. Gözünün kenarındaki kırışık, saçındaki beyaz tel, bakışındaki elem olaydım.

Ellerimden tutup kaldırıyor beni. "Yoksa kayıp mı oldun sen?"

Başımla onaylıyorum. "Kayboldum ben."

Dönüp arkamıza bakıyoruz. Toprak yol hafif bir yükselti oluşturarak uzanıyor arkamızda. Yol beş altı metreden daha uzun değil aslında. Ama her nasılsa o ufacık tepe, sanki bir ufuk çizgisi gibi daha ötesini görmeyi imkânsız kılıyor. "Gel," diyor Adalet. "Geri dönelim haydi."

"Çok geç Adalet," diyorum. "Artık geri dönemeyiz." Tekrar sarı denize bakıyorum. Az ileride küçük bir ada var. "Oraya gitmek istiyorum."

"Haydi gidelim öyleyse," diyor Adalet. Sesi neşeli.

Kuşkuyla denize bakıyorum. "Bu su neden sarı? Dipte bir şeyler var..."

Adalet denize ayak basıyor. "Bir şey değil," diyor. "Sadece çimen."

Sadece çimen. Bu içimi rahatlatıyor. Ben de daldırıyorum bir ayağımı suya. Ve

acıyla geri çekiyorum. Ayağım kanıyor. Kesinlikle çimen değil üstüne bastığım; çok daha sert, keskin bir şeyler. Kafamı suyun altına sokup bakıyorum ne olduğunu anlamak için. Bunlar balık ölüleri. Üst üste yığılmış, altın gibi parlayan, taşlaşmış binlerce balık cesedi. "Adalet," diyorum çaresizlikle. "Yürüyemiyorum, canım yanıyor..."

"Çimenler yumuşacık," diye karşılık veriyor. "Acıtmaz canını."

"Senin için öyle Adalet," diyorum. "Maalesef bunlar benim ayaklarım."

"Ah Nebi," diye bir kahkaha atıyor. "Çocuk gibisin!"

Nebi. Adalet ismimi söyleyince kim olduğumu hatırlıyorum birden. Elbette ya. Nebi benim adım. Zihin ne tuhaf. Bir an kendimi başkası zannedivermişim nedense. Boynumda asılı duran bu dijital fotoğraf makinesi bana ait mesela. Aletin hafızasındaki fotoğraflara bakıyorum. İşte ben anne babamla, ağabeyim Deli Hüseyin ve küçük kardeşimle. Ben askerde, ben ofisimde, ben plajda, ben kahvede, ben bir gazinoda bir kadınla birlikte, ben bir diğer gazinoda bir diğer kadınla birlikte, ben yüz diğer gazinoda yüz diğer kadınla birlikte... Evet, bunlar benim fotoğraflarım. Suda yansıyan bu yüz benim yüzüm, bu kocaman eller benim ellerim, ruhumu kemiren günahlar benim günahlarım.

"Nebi!" diye seslendiğini duyuyorum tekrar aşkımın. "Gel haydi!"

Adalet şimdi genç, en fazla yirmi yaşında. Gözlerinin kenarında kırışıklar, saçlarında beyaz teller ve bakışlarında elem yok. Vücudu ince, hareketleri tasasız, sesi neşe dolu. Tekrar fotoğraf makinesinin hafızasına bakıyorum. Tüm o resimlerin birbiri ardına kayboluşunu izliyorum. Adalet'ten sonraki, içinde Adalet olmayan her şey yitip gidiyor. Artık ben de gencim, yüreğim kuş gibi hafif. Tanrı beni duydu. Her şeye yeni baştan başlayabilirim. Tam ona doğru bir adım atmak üzereyken beynimde küçük bir şeytanın sesi yankılanıyor: "Çok geç Adalet. Artık geri dönemeyiz."

O an anlıyorum ki bu, o güne dek onlarca benzerini gördüğüm rüyalardan biridir. Az sonra sabah olacak, saatin alarmı çalacak, midem yanacak... artık her ne haltsa bir şeyler olacak ve ben uyanacağım. Gün aydınlanırken benim ruhum ebedi karanlığına dönecek.

Bakıyorum, Adalet bir şeyin farkında değil. Hâlâ bambaşka bir zamanda yaşıyor. "Adalet," diyorum ona. "Beni seviyor musun?"

"Elbette seviyorum."

"Peki hep sevecek misin? Yani yıllar sonra... Çok kötü şeyler olsa. Ben seni çok üzsem. Hatta bir gün ayrılsak bile?"

"Hmm," diye dudaklarını büzüyor. "Ona o zaman bakarız."

Biliyorum, vaktimiz daralıyor. Her an uyanabilirim. "Bir söz ver bana," diyorum telaşla. "Hiç değilse beni bugün nasıl sevdiğini hatırla. Belki o zaman, belki beni bir zamanlar ne kadar sevmiş olduğunu hatırlarsan, gerçekten bir nebze sevebilirsin de..." Suya girip yürümeye başlıyorum. Balık leşleri, jilet gibi kesiyor tabanlarımı ama devam ediyorum. Ellerimi Adalet'e doğru uzatırken her şey hızla buharlaşıp kayboluyor. Artık uyandığımı, düşün sona erdiğini biliyorum. Yine de açmıyorum gözlerimi. Ben, bir izbede vicdan azabına bağlı kan kaybından can vermiş Nebi amcam, kafamı yastığa iyice gömüp bir yangın gibi ayaklarımdan kafama doğru yükselen acıya tutunmaya çalışıyorum.

* * *

Yatağımda terden yapış yapış uyanıp gözlerimi açtığımda, başucumda babamı gördüm. "Oğlum uyan artık, uyan..."

"Baba?"

"Kâbus görüyordun."

"Rüyamda amcam olduğumu gördüm..."

"Rüyanda amcanı mı gördün?"

"Amcamı kendim olarak gördüm."

Elini usulca başıma koydu. "Yanıyorsun sen..." Bütün vücudum sırılsıklamdı ve kendimi hakikaten berbat hissediyordum. "Hastaneye gitmemiz lazım."

Başucumdaki pencereyi örten perdeyi araladım. Ortalık zifiri karanlıktı. "Saat kaç?"

"Üç olmuştur herhalde," deyip ayağa kalktı. "Anneni kaldırayım ben."

"Dur baba," diye tuttum elini. "Bir kâşık şurup içeyim, biraz bekleyelim. Hastanede de öyle yapıyorlar zaten. Ateşim düşmezse gideriz. Şimdiden telaşlandırma annemi boşuna." Babam ne yapacağına bir türlü karar veremiyor gibiydi. Güçlükle gülümsedim. "Çocukların çıkar öyle ateşi sık sık."

O zaman babam da gülümsedi. Cayır cayır yanan alnıma bir öpücük kondurdu. "Haydi şu pijamanı çıkar da atletini değiştirelim."

Biraz sonra ateş düşürücü şurubumu içmiş, sırtımda kuru bir atlet, alnımda ıslak bir elbezi ve koltukaltımda da bir dereceyle yatmaktaydım. Babam etajerin üzerindeki gece lambasını yakıp yanıbaşıma oturmuştu. İkide bir elini boynuma, yanaklarıma koyup ateşimi kontrol ediyordu. Hayatımın en mutlu dakikalarını yaşıyordum. Doğal olarak uzun sürmeyecekti bu durum ama. Aklım az önce gördüğüm rüyaya takılıvermişti. Herhalde biraz da hastalığın etkisiyle, "Amcam çok mutsuz görünüyordu," dedim babama. Hemen sonra da pişman oldum çünkü bunun onu üzeceğini biliyordum. "Rüyamda yani..."

Kederle içini çekti babam. "Kapıcının söyledikleri doğru değil yavrum. Amcanı yalnız bıraktığım, yani bıraktığımız..."

"Dert etme baba," dedim. Hatırlayınca sinirim tepeme çıkıvermişti yine. "Açıklamana gerek yok."

"O biraz uzak tutmayı tercih ediyordu çevresindekileri. Bazen olabiliyor öyle şeyler... Midesinin kötü olduğunu biliyordum. Defalarca yalvardım bir doktora gidelim diye, dinletemedim." Daha fazla uzatmadı ama. Kendini kaptırıp koyvermeyi ve belki yine gözyaşlarına boğulmayı istemiyordu. İyi de yapıyordu. Bir çocuğa, anne babasını ağlarken görmekten daha fazla koyan pek az şey vardır bu dünyada. Sözüme güvenin. "Şu ateşine bir bakalım," diye uzanıp dereceyi koltukaltımdan çıkardı babam. "38,8. Kalk hemen, gidiyoruz."

"Şurubu daha yeni içtim, biraz daha duralım," dedim istifimi bozmadan. Kucak marifetiyle yerimden beni koparmasın diye de alelacele ekledim: "Amcamın

başka bir evliliği olmuş muydu baba?"

"Hayır," dedi babam düşünmeden. "Bir kere evlendi amcan."

Biraz düşündüm. Adalet'in adını anıp anmamak konusunda kararsızdım. Amcam bunu bir sır olarak saklamayı istemiş olabilirdi. Ama meraktan da çatlayacaktım. "Peki yüzük taktığı biri?" diye ısrar ettim.

"Yüzük taktığı mı?" Babamın suratında kuşkucu bir ifade vardı. Nişanlanmak, sözlenmek gibi sözcükler yerine böyle söylemem tuhafına gitmişti belli ki. Az cin değildi bu benim babam da.

"Öyle denmez mi?" diye aptala yattım hemen. "Annemden duymuştum bir iki kere."

"Haklısın," diye güldü babam. "Hayır. Feriha'dan başka kimseyle ne evlendi ne nişanlandı abim. Bir iki arkadaşı oldu tabii ama kimseyle o kadar ileri götürmedi işi."

Evet. Adalet kesinlikle bir sırdı. Onun varlığını en yakınlarından bile gizlemişti amcam. Düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum. Ateş, beni iyice aptallaştırmıştı. Sorum da bunun kanıtıydı zaten: "Sence aşk diye bir şey var mı baba?"

Yine güldü babam. Seviyordum onu gülerken görmeyi. "Ne o kerata? Yoksa Hatice ablana mı yaktın abayı?" Diyorum ya, çok uyanıktır peder. Kime çekmişse?

Böyle durumlarda genellikle yaptığım gibi inkâra yeltenmedim. Ben de gülümsedim. "Bu da geçer," diye mırıldandım. O zaman kahkahayı patlattı babam. "Ne yani?" diye çıkıştım. "Geçmez mi? Aşk hiç bitmez mi? Dahası aşk diye bir şey var mı?" Ben konuştukça kahkaha üstüne kahkaha atıyordu babam. Baktım hoşuna gidiyor, devam ettim: "Bir baba olarak söyle evladına: Aşk var mıdır yok mudur, boş mudur dolu mudur, ne kokar, ne boktur?"

Gülmesi biraz dinince, "Tanrı gibi düşün," dedi babam, ki böyle bir yanıtı hiç beklemiyordum. "İnanıyorsan var olup olmaması pek önemli değildir. Ayrıca en büyük inkârcının da en inançlının da içinde bir nebze kuşku vardır. Ve

elbette ki, aşk da Tanrı da ölümsüzdür."

İşte ben baba diye buna derim. Hafif bir baş hareketiyle yanıtını takdir ettiğimi belirttim. Ne? Herhalde Ömercik gibi yerimden fırlayıp, hıçkırık kıyamet boynuna sarılacağımı falan düşünmediniz?

Her neyse. İkinci kontrol sonunda ateşimin yeterince düşmediğine karar veren babam beni hızla giydirdi, kendisi de hazırlandıktan sonra annemi uyandırdı. Annemin sinir krizini geçirmesini bekledikten sonra beni kucakladı ve hep birlikte sokağa inip bir taksiye atladık, Numune Hastanesi'nin yolunu tuttuk. On dakika kadar sonra, bu kez annemin kucağında ve, "Çocuğum havale geçirdi!" çığlıklarıyla acil servise gösterişli bir giriş yapmaktaydık. Ona, havale geçirmediğimi sadece biraz ateşimin yükseldiğini söylememe rağmen beni susturup yaygaraya devam ediyordu. İşe de yaramıştı ama kopardığı gürültü. Saniyeler içinde kendimi nöbetçi doktorun önündeki sedyede yatarken bulmuştum. Nöbetçi doktor, çok genç ve çok güzel bir kızdı. Benim için süper olan bu nitelikler, annem için bir dehşet kaynağıydı tabii. "Uzman yok muydu? Çocuk doktoru..." diye şikâyetlenmeye başladı hemen.

Yaka kartında adının Begüm Gülüm olduğu belirtilen genç doktor, "Sakin olun hanımefendi," diye yumuşak ama otoriter bir havayla kesti annemin hızını. "Çocuğunuzun durumu şu an stabil görünüyor. Duruma göre uzman doktora haber verilecektir." Annem gibi hayatta en çok tebligatnameleri ve otorite figürlerini seven bir insana karşı takınılabilecek en doğru tavırdı bu. Nitekim bir anda ruh durumu yüz seksen derece tersine döndü ve kıza teşekkür üstüne teşekkür etmeye başladı.

Doktor Begüm Hanımın oran ağrıyor mu, buran yanıyor mu türünden sorularının hepsini hayır diye yanıtlarken annemin bana neredeyse kınar gözlerle baktığını fark edebiliyordum. Doktor Hanım, "Hmm," diyerek üstümü çıkarttıktan sonra steteskopuyla göğsümü, sırtımı dinledi, parmaklarıyla çıplak vücudumun orasına burasına bastırmaya koyuldu –ki bu durumu son derece erotik bulduğumu itiraf etmeliyim. Bir cinsi sapığın çocuk olarak anatomisi. Elle muayenenin ardından, hiç de annemin iddia ettiği gibi can vermek üzere olmadığımı tespit etmiş bulunan seksi, zeki ve otoriter doktorum ağzıma bir derece sokup ateşimi ölçtü. "İlaç falan verdiniz mi çocuğa getirmeden önce?"

"Ahh yanıyordu, doktor. Ateş, ateş... Su gibiydi bütün vücudu. Hava

alamıyordu çocuk," şeklinde, dört temel elementin üçünü içermekle beraber, doktorun sorusuna yanıt bağlamında hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyler söyledi annem. Zaten uzun süredir ağzını açmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydım. Hastaneye kayıt işlemlerimi tamamlayıp müşahade odasına dönen babam, neyse ki, konuya biraz daha bağlı kalarak, yarım saat önce bir ölçek ateş düşürücü şurup içtiğimi bildirdi.

"Şu anda ateşi düşmüş," dedi Begüm Gülüm. "Bir süre gözlem altında tutalım kendisini. Duruma göre karar veririz."

"Lüzum yok," dedim oturduğum sedyeden yarı çıplak ve yarı erkek. "Herhalde üşütme falandır. Sabaha bir şeyim kalmaz. Gidelim biz en iyisi."

Doktor, güzel ve meraklı gözlerini bana çevirdi. Konuşan ben miydim, emin olmaya çalışıyordu sanki. "Ne acelen var canım?" dedi sonra sevecen bir sesle. "Bir saatçik dayanıver."

"Mesele o değil," dedim. "Acil servisi boş yere meşgul etmeyelim."

Tatlı tatlı güldü gülüm. "Çok cesur bir çocuğa benziyorsun sen."

"Siz de biraz Drew Barrymore'a benziyorsunuz."

Kalakalmıştı Begüm Gülüm. Ama o gülümseme de iyice yerleşmişti sanki dudaklarına. Ne yazık ki bu ustaca manevramın karşılığını tam alamadan, annemin iniltisini işittik: "Bari bir kan tahlili mi yaptırsak?" Röntgen, tomografi, EEG, MR, ampütasyon, beyin cerrahisi, karaciğer nakli gibi, sosyal sigortalar kurumunun bilaücret sağladığı muhteşem servislerin hiçbirinden yararlanamayacağımızı öğrenmenin şokunu üzerinden güçlükle atan annem, "bari bir kan tahliline" fitti şimdi.

İşte tam o anda canhıraş feryatlar eşliğinde müşahade odasına yeni bir sedye sokuldu. Hasta yakınları ve hastabakıcılardan müteşekkil güruh, ortamı Potemkin Zırhlısı'nın güvertesine çevirirken, Begüm Hanım bir hemşireye beni polikliniktekı yataklardan birine taşımasını söyledi. Babam ve hemşire, tekerlekli sedyemi hızla müşahade odasının kapısına doğru iterken annem, sanırım hastanede nasıl kıyamet koparılacağı konusunda yeni numaralar öğrenebilmek maksadıyla manzarayı soğukkanlı bir titizlikle incelemekteydi.

Derken benim de gözüm bu yeni konuklara takıldı ve çoğunu tanıdığımı fark ettim. Refakatçilerden ikisi Yusuf abi ve Dilek abladan, yattığı yerde fenalıklar geçiren kadın da Fahriye teyzeden başkası değildi. Sırtında hastabakıcı kıyafeti bulunmadığına göre, hasta yakını olması gerektiğini düşündüğüm esmer, iriyarı, bıyıklı adamı ise ilk kez görüyordum.

Hasta, sakat, yaralı, dul ve yetimlerin arasından geçip polikliniklere ulaştık ve nihayet müsait bir odada park ettik. Hemşire Hanım odadaki floresan lambasını yakıp orada beklememizi, doktorun bizimle birazdan ilgileneceğini söyledikten sonra cepheye geri döndü. Annemle babam köşedeki kanepeye, ben de düşüncelere gömüldüm. Kadıncağızı gece yarısı karga tulumba acile taşımalarına bakılırsa, Fahriye teyzenin sorununun "azıcık çarpıntıdan ibaret olduğu" teşhisi pek doğru değildi besbelli. Her neyse. Şimdi Doktor Begüm'ün ehil ellerinde olduğuna göre korkacak bir şey yoktu. Sorun neyse, isabetle teşhis edecek, gerekli müdahaleyi yapacak ve Ümit'in öksüz kalmasına izin vermeyecekti. Ona güveniyordum. Üstelik onun sadece müthiş bir doktor değil, aynı zamanda harika bir eş ve anne adayı olduğunu da biliyordum. Tabii ben çocuk düşünmüyordum, o ayrı. Dünyayı küçük replikalarımla dolduracağımı hayal etmek bile korkunçtu. Babamın o feci floresan ışığını kapattığı ne iyi olmuştu...

Beni uyku kardeşimin kollarından çekip alan neydi ya da ne kadar zaman geçmişti bilemiyorum ama uyandığıma memnundum. Çünkü gözümü açtığımda karşımda gördüğüm, melek yüzlü doktorumdu. Sevecenlikle okşadı başımı. "İyi misin?"

"İyiyim." Yattığım yerde doğrulup odayı kontrol ettim. Annem kanepede uyuyakalmıştı, hatta inceden horluyordu da. Babamsa ortalıkta yoktu. Sigara içmeye falan çıkmıştır herhalde diye düşündüm. Ya da belki o anda bizi terk etmeye karar verip, Tahiti'ye kaçmıştı. Öyle yapmış olmasını dilerdim.

"Sana reçete yazdım," dedi Begüm Gülüm. "İlaçları hemen almanız şart değil, yarın başlayabilirsin. Ama güzelce iç hepsini, tamam mı? Bir haftaya iyileşmezsen, tekrar gelirsin."

"Burada olacak mısınız?" diye sordum.

"Ben olmasam bile başka iyi doktor abiler, ablalar var," diye teselli etmeye

çalıştı beni ama bu kalbimi kırmak dışında bir işe yaramamıştı. Gerçi soruma olumlu yanıt verse, sırf onu tekrar görmek için ilaçlarımı almayacağımı anlamıştı belki de.

Uyandırmak için tam anneme doğru yönelmiştim ki, "Doktor Hanım," diye seslendim. Durup bana döndü. "O kadın," dedim. "Hani ben çıkartılırken getirilen. Durumu nasıl?"

"Taburcu ettik bile. Endişelenecek bir şey yok."

Sesindeki bezginlik tınısı dikkatimden kaçmamıştı. "Nesi varmış peki?"

"Ciddi bir şey değil diye," geçiştirdi.

"Psikosomatik mi?" diye patlattım bombayı.

Bir an soruma cevap verecek gibi olduysa da hemen ardından kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun sen böyle kelimeleri?"

"Teyzemin oğlu psikiyatrist," diye omuz silktim. "Arada onlara gittiğimizde kitaplarını karıştırıyorum." Başımla annemi işaret ettim. "Hem birinci elden tecrübem de var psikiyatrik vakalarla."

Anneme bakıp şöyle bir güldü ama sonra yine şaşkınlıkla bana döndü. "Hiç görmedim senin gibi bir çocuk..."

"O kadar büyütülecek bir şey değil," dedim. Tadım kaçmıştı. "Okuma yazmayı evde babam öğretti. Ben de o günden beri elime ne geçerse okuyorum işte. Kardeşim yok, arkadaşlarım budala ve annem de kaçık. Siz olsanız ne yapardınız?"

Dudakları kuşkuyla büzülmüştü. "Okula gitmeden önce okuma yazma öğrenen çok çocuk var. Hiçbiri boş zamanlarında psikiyatri kitapları okumuyor."

İyi, diye düşündüm, madem böyle oynamak istiyorsun, sen bilirsin. "Pekâlâ," dedim. "İşin aslı şu: Bebekken radyoaktif bir entelektüel tarafından ısırılmışım. Sonra da bu hale gelmişim işte." Vücudu boşalıvermiş gibi yanıbaşımdaki sandalyeye çöktü doktorum. Eli kolu çözülmüştü. Hemşirelerden ya da muzip meslektaşlarından biri suyuna halüsinojen bir ilaç

katmış olabilir mi acaba diye düşünüyordu belki de. Aslında hak veriyordum zavallıya. Numune'de kâbus gibi bir nöbet gecesi, bir doktorun başına gelebilecek en büyük felaketle karşı karşıyaydı: Benimle. Ağzı açık, boş boş bakıyordu yüzüme. Bense kaptırmış gidiyordum. "İnanmadınız bana. Az külyutmaz değilmişsiniz siz de. Öyleyse gerçeği söylüyorum: Reenkarnasyona uğradım ben. Hem de defalarca. Eski hayatlarımdan birinde Fransız Devrimi'nde cellat, birinde Çarlık Rusyası'nda gardiyan ve bir diğerinde de 12 Mart döneminde Türkiye'de askeri yargıçtım. Kurbanlarımı iyice tanımak istediğimden, ne yazıp çizmişlerse hepsini okudum ve böylece bir sürü şey öğrendim. Kısmetse, bu hayatımda da korucu olmayı planlıyorum." İyice kendime gelmiştim. Ne yazık ki aynı şey Begüm için geçerli değildi. Uzanıp eline dokundum: "Şaka yapıyorum."

"Evet. Evet tabii," diye kendine gelir gibi oldu. Güçlükle gülümsüyordu ve kalıbımı basanın şaka yaptığımdan hiç emin değildi.

"Peki söyleyecek misiniz kadının problemi nedir?"

"Psikosomatik bir rahatsızlıktan daha farklı," diye başladı söze çaresiz. Sonra boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı. Anlıyordum onu. Yüzüme bakarak konuşmak, gerçeklik duygusunu iyice zayıflatacaktı. "Bizim şey dediğimiz bir durum vardır..." Yüzüme bir bakış atıp acınacak bir ifadeyle heceledi: "Munchaussen Sendromu diye..."

"Munchaussen Sendromu," diye tekrarladım. "Enteresan."

"Biliyor musun ne olduğunu?" diye sordu korka korka.

"Hayır ama bir fikrim var," dedim. "Baron Munchaussen'den geliyor herhalde, değil mi?"

Kaderine teslim olmuştu Begümcüğüm, gülüm. "Bilmiyorum," diye inledi.

Normalde malumatfuruşluk etmeyi pek sevmem ama onu etkileme isteğimi dizginleyemiyordum. "Palavracı Baron ya da Çılgın Baron diye bilinir. 18. yüzyılda yaşamış bir Alman soylusu. Osmanlılara karşı savaşlara katılmış. Asıl ününü, savaştan sonra dost meclislerinde anlattığı hikâyelerle, daha doğrusu görkemli palavralarla edinmiş. Ama palavra dediğime bakmayın,

hikâyelerindeki hayal gücü olağanüstüdür... İyi misiniz siz?"

"Evet evet," dedi ama ne yalan söyleyeyim pek de öyle görünmüyordu.

"Harikulade çocuk kitapları vardır onun hikâyelerini anlatan," dedim, bu konudaki bilgimin o kadar da anormal sayılmayacağını göstermek için. "Neyse, sıkmayayım canınızı daha fazla. İlgi çekmek için hasta rolü yapmak anlamına mı geliyor bu dediğiniz?"

"Tam olarak değil," diye açıkladı Begüm Gülüm ama o arada kapıyı yokladığı da dikkatimden kaçmadı. "İlgi çekme kısmı doğru ama çoğu zaman gerçekten de hasta oluyorlar."

"Anlayamadım?"

"Kendi kendilerini hasta ediyorlar ya da bir taraflarını sakatlıyorlar."

"Bile bile?"

O güzel başını göğsüme yaslayacak sandım bir an, ama sadece aşağı yukarı sallayıp söylediklerimi onaylamakla yetindi. "Hatta aralarında sırf hastaneye gidebilmek için çocuklarına zarar verenler dahi vardır."

Şeytan gibi dikildim o anda. "Çocuklarına mı!" Ümit'in bacaklarındaki morluklar, Safinaz ablanın kolu, Dilek ablanın bileği ve Mehmet'in ölümü... Şimdi hepsi bana bambaşka bir anlam ifade ediyordu. Türlü türlü olasılık hücum ediyordu beynime ve galiba titriyordum da.

"Her şey yolunda mı?" diyerek saçlarımı okşadı usulca Begüm Gülüm. Bunu belki beni sakinleştirmek, belki de çaktırmadan saçlarımın arasında 666 işareti var mı yok mu görmek için yapıyordu.

Ona derhal, söz konusu Munchaussen hastasının oğlunun, kısa bir süre önce kuşkulu bir biçimde öldürüldüğünden söz etmem, yetkilileri bu konuda uyarmasını istemem gerekiyordu. Fakat belki de babamın tam o anda odaya girdiğini fark ettiğimden bambaşka bir laf ediverdim: "Bir gün sizinle gezmeye gidelim mi?"

Begüm Gülüm'ü, neticede normal bir oğlan çocuğuyla karşı karşıya olduğuna

ikna eden bu tuhaf talebimdi ama galiba. Çünkü artık gülüyordu. Herhalde alışıktı bütün 'minik' hastalarının kendisine budala gibi âşık oluvermesine. "Ooo," dedi oyuncul ve çapkın. "Nereye gideceğiz peki?"

"Atta'ya?"

İşte o noktada Begüm Gülüm öyle bir kahkaha attı ki, artık kaderimizi bağlayan kara büyünün kırıldığından ve on iki, on üç yaş daha büyük olsam, evlilik teklifimi oracıkta kabul edeceğinden emindim.

En fazla yarım saat sonra, iç çamaşırlarım bir kez daha değiştirilmiş halde, evdeki yatağımda yatmaktaydım. Annem son bir defa ateşime bakıp beni öptükten sonra iyi geceler diyerek odamdan çıktı. Bir süre gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım ama boşunaydı. Kafama üşüşen düşüncelerin ağırlığı altında eziliyordum. Evlat katili anaların, yıkık hatıraların ve harcanmış hayatların topyekûn saldırısı altındaydım. Dayanamayıp yatağımdan kalktım. Gece lambasını yakıp, etajerin çekmecesinden Adalet'in fotoğrafını çıkarttım. Acaba amcamın kendisi hakkındaki duygularından haberdar mıydı? Feriha, kendinde terk edip gittiği adamın mezarına bir demet menekşe bırakacak hakkı görüyorsa, Adalet'in de, bu adamın hayatı boyunca sevdiği tek kadın olduğunu bilmeye hayli hayli hakkı vardı. Hâlâ yaşıyorsa onu bulmalı ve gerçeği bildiğinden emin olmalıydım. Başka türlüsüne izin veremezdim. Aynı Ümit'in, anasının günahını üstlenmesine izin veremeyeceğim gibi.

Sonra aklıma Baron Munchaussen'in matrak hikâyelerinden biri geldi. Baron bir akşam av dönüşü, ormanda kocaman bir ayıyla karşı karşıya gelir. Kör talihe bakın ki, bütün cephanesi tükenmiştir. Ceplerini karıştırınca bula bula, iki irice çakmak taşı bulur. Bir tanesini ayının kocaman açılmış ağzından içeri atar, hayvan can havliyle arkasını döndüğü anda da diğerini kıçına tıkıştırır. Bağırsaklardan yukarı doğru ilerleyen bu ikinci taş, tam midede diğeriyle çarpışır ve korkunç bir patlama meydana gelir, hayvan paramparça olur, kahramanımız da böylece paçayı kurtarır. Laf aramızda, ben de kendi çapında bir Baron Munchaussen sayılabilirim. Mahalledeki kuduruk arkadaşlarım ara sıra çevreme toplanıp o anda uydurduğum hikâyeleri dinlemeyi pek severler. Gelin görün ki, o an kendimi bu eksantrik kahramandan ziyade, ağzına ve kıçına birer çakmak taşı sokuşturulmuş ayıya daha yakın hissetmekteydim.

6. Biraz Ölüm Hayatın Tadı Tuzu

Hasta yatağımda ve işinden izin alan annemin gözetiminde geçirdiğim iki günün ardından nihayet bitim kanlanmaya başlayınca, annem de beni tekrar Hatice ablaya emanet edebileceğine kanaat getirmiş ve devlet dairesindeki ömür törpüsü vazifesinin başına dönmüştü. Hasta yattığım günlerde izinli olan Hatice ablayı yeniden görmekten memnundum ama onu Begüm Gülümle aldattığım için biraz utanç duyuyordum. Öte yandan Ümit konusunda bir şey yapmadan durduğum için de suçluluk hissetmekten alamıyordum kendimi. Begüm Gülüm'ün anlattıklarına bakılırsa, Mehmet'i, pekâlâ da tıbbi ilgi manyağı annesi öldürmüş olabilirdi. İsteyerek değil belki, ama oğlunun bedeninde şöyle güzel bir kırık çıkık, yara bere oluşturmaya çalışırken. Elinin ayarı kaçıp çocuğu katlettikten sonra da Ümit'ten suçu üstlenmesini istemişti. Hatta bu planı ailecek yapmış bile olabilirlerdi. Mehmet'in cesedinden elde edilen bulgularla Ümit'in ifadesi arasındaki çelişki de bu açıklamanın gayet akla yakın olduğunu gösteriyordu. Zavallı Ümit'in, annesini kurtarmak için her şeyi yapacağı açıktı. Peki ortada böylesine mükemmel bir alan memnun satan memnun durumu varken ben işleri karıştırmalı mıydım? Belki de önce, aileden birkaç ceset daha çıkmasını beklemeliydim?

Hatice abla elinde bir bardak taze sıkılmış portakal suyuyla odama girip de beni üstümü giyinmiş halde görünce, "Ne o?" diye sordu. "Hemen çıktın mı yataktan?"

"İyileştim artık," diye cevap verdim. Ve hemen ardından da, "Harika bir doktorum vardı," şeklinde manasız bir açıklamada bulundum.

"Annen sıkı sıkı tembihledi yataktan çıkmasın diye," dedi Hatice abla portakal suyunu etajerin üstüne koyarken. Alaycı tonlamasından anladığım kadarıyla, annemin emrini çok fazla umursamıyordu neyse ki. "Haydi iç şunu da, antibiyotiğini vereyim."

"Antibiyotiğin icadından sonra toplumdaki boşanma oranının patladığını biliyor muydun?" dedim pat diye. Belki de düşündüğüm kadar iyileşmemiştim.

"Öyle mi?" diyerek yatağımın kenarına oturdu Hatice abla.

"Öyle," dedim yutkunarak. Ben de yatağa otursam mı karar veremiyordum. "Evlilik icat edildiğinde insanların ortalama ömrü kırk beş elli yıl kadarmış. Üstelik herkes günde en az on altı saat çalışmak zorundaymış. Yani eşini günde bir iki saat ancak görebiliyormuşsun." Gülümseyerek beni dinliyor, nereye varacağımı merak ediyordu. Ben de nereye varacağımı merak ediyor ama gülümsemiyordum. Aslına bakılırsa kendimi çok gergin hissediyordum. Portakal suyumdan bir yudum aldım. "Sonra zaman içinde iş saatleri azalıp bir de antibiyotikler sayesinde insan hayatı uzayınca..."

"Eşlerinden bıkmaya başlamışlar," diye sözümü tamamladı ilkokul iki terk, akıl küpü bakıcım.

Başımla onayladım. "Kesinlikle." Hatice abla bir şey sormuyordu ama ben yine de konunun kapanmadığını hissediyordum. Portakal suyumdan büyük bir yudum daha aldım. Sağa sola bakındım, biraz volta attım. Nihayet, ne halt etmeye böyle bir mevzuya girdiğime dair makul bir açıklama bulduğuma kanaat getirince gidip ben de yatağın kenarına iliştim. "Yani modern erkeğin bazı konulardaki arayışlarını yadırgamamak gerekiyor." Bu cümle ağzımdan çıktığı anda da kendimi camdan aşağı atmak istedim.

Neyse ki ben daha fazla zırvalamadan kapı çaldı. Hatice abla kalkıp kapıyı açmak üzere odamdan çıktı. O geri dönene dek yer yarılıp da yerin dibine girme ihtimalim fazla güçlü görünmediğinden, bari divanın altına saklanayım diye düşündüm. Bu mekânın benim için özel bir yer olduğunu anlamıştı Hatice abla ve oradayken beni rahatsız etmiyordu, sağ olsun. Akşam o gidene kadar orada takılırdım, ertesi gün de her şeye yeni baştan başlardık. Bir iyi niyet göstergesi olarak da, epeyi midemi yakmasına rağmen, portakal suyumu bitirip girdim divanın altına. Ne ki, dakikalar geçiyor Hatice abladan bir ses çıkmıyordu. Tamam, özel hayatıma –ya da daha doğrusu, utancıma– saygı duysundu ama en azından odaya gelip beni şöyle bir yoklamasını, ne bileyim boşalan bardağı almasını falan bekliyordum.

Acaba Hatice ablanın vazifelerini aksatmasıyla az önce çalınan kapı arasında bir ilişki olabilir miydi? Belki de gidip kontrol etmeliydim ya, hiç içimden gelmiyordu doğrusu. Tecrübelerime göre, kapımızı çalanların sekizde yedisi görmek istemeyeceğim kişilerden oluşuyordu. Kalan sekizde bir de yanlış zamanda gelirdi ekseriyetle. Bir beş dakika daha, kulaklarımı marley zemine dayayıp boş yere Hatice ablanın terlik seslerini bekledikten sonra duruma el

koyma vaktinin geldiğine karar verdim. Tamam, ben de ilişkimize bir ara vermek istiyordum ama bu benim kararım olmalıydı. Erkektim ben.

Sessizce divanın altından ve odamdan çıkıp koridordan dış kapıya baktım. Kimse yoktu. İlerlemem gerekiyordu. Salonun kapısına yaklaşırken Hatice ablayla birinin konuştuğunu işittim. Diğer sesin sahibini de tanıyordum sanki. Yüreğime aniden bir ağırlık çöküvermişti. Salonun kapısından kafamı uzattım. Hatice abla bir sandalyede oturmuştu. Karşısındaki, genellikle benim televizyon izlerken oturduğum koltuğa, benim koltuğuma, çöreklenmiş gevrek gevrek gülen kişi ise elbette ki kapımızı çalanlar istatistiğimin sekizde yedilik grubuna dâhildi. Hatta, onun için, "kapına geldiğinde doğduğuna pişman etmek isteyeceklerin" şeklinde yeni bir kategori bile oluşturabilirdim. Nedense artık kendimi gizleme gereği duymadan dikiliverdim karşılarına. "Hoş geldin Yusuf abi," dedim. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Hatice abla kafasını çevirip, "Ha işte o da geldi," dedi. Baktım, kızın da yüzünde güller açıyor. Çok gücenmiştim.

"Soruma cevap alamadım," diye üsteledim, bir yandan da soruma bir kez daha cevap alamazsam ortalığı nasıl kana bulayabileceğim konusunda bir plan geliştirmeye çalışarak.

Yusuf abi tehlikeyi sezmiş olacak ki, "Sizi pikniğe davet etmeye geldim," dedi yine öyle, pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Hatice ablanla seni."

"Piknik mi?" diye karşılık verdim. "Niye? Ayı mıyız biz?" Neden öyle bir laf ettim bilmiyorum. Ayıların pikniğe çıkmadığını herkes bilir aslında. En fazla böyle piknik manyaklarının kamplarını basıp hepsini afiyetle mideye indirirler. Bilemiyorum, belki bilinçaltısal bir arzunun dışavurumuydu benimki.

Yusuf abi abartılı bir kahkaha attı. "Cumartesi, Polonezköy'e gideceğiz ailecek, Ümit senin de gelmeni çok istiyor."

"Hatice ablanın gelmesini de mi Ümit istedi?" diye sordum, sonra da anlamlı anlamlı Hatice ablaya baktım.

Hatice abla en pişkin tavrıyla, "Yok, onu Yusuf istedi," diyerek gözlerimdeki bütün anlamları suratımda patlattı. "Annesi bırakmaz ki onu yalnız oralara

dedim, Yusuf da sağ olsun, 'Sen de gel o zaman,' dedi."

Pis, çok pis bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki Hatice abla uzandı ve beni kaldırdığı gibi kucağına oturttu. Hayatımda bundan daha ağır bir hakarete uğramadığımı fark edene dek bir süre ağzı açık kalakaldım. Sevdiğim kadın gözümün önünde hıyarın biriyle flört ediyordu ve o bunu yaparken ben de paşa paşa onun kucağında oturuyordum! Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, eliyle güzelce saçımı okşayıp bir de yanağıma bir öpücük kondurdu ve öldürücü darbeyi indirdi: "İçtin mi bakayım sen portakal suyunu?"

İçmiştim.

Vitrinin aynasında mosmor yüzümü gördüm. Bütün zerrelerimle onu iteleyip oradan kaçmak istiyor ama ne hareket edebiliyor ne de bir söz söyleyebiliyordum. Acı gerçeği reddetmenin bir manası yoktu. Nice psikopatların dize getiremediği beni oracıkta bitirivermiş, haddimi bildirmişti bu köylü kızı.

"Öyleyse cumartesi on gibi gelir alırız sizi buradan. Ben gideyim artık" diyerek oturduğu yerden kalktı Yusuf abi. "Ben gideyim artık." Hatice abla beni kartondan bir maket gibi bir yana koydu. Sonra birlikte kapıya gittiler. Birbirilerine, "Tanıştığımıza çok memnun oldum," - "Ben de," - "Cumartesi görüşmek üzere," - "Cumartesi," gibi gizli aşk mesajlarıyla dolu sözler söylediler.

Hatice abla, uğurlama merasimini bitirip döndüğünde ben de Küçük Mehmet'in gerçek katilinin Yusuf abi olduğu konusunda kendimi iyiden iyiye ikna etmiş bulunuyordum. Bu kanaatim keskin gözlem ve sarsılmaz kanıtlardan ziyade mide bulantısına benzeyen bir histen kaynaklanıyordu; ama ne de olsa iyi bir dedektif her şeyden önce önsezilerine güven duymalıydı. Hain ve güzel bakıcım beni iyice kahretmek için olacak, kanepeye yerleşip bacaklarını uzattıktan sonra, dudaklarının arasına bir Tekel 2000 yerleştirdi. Ağır ağır sigarasını tellendirirken beni süzüyordu. Ağır ağır sigarasını tellendirirken ben de onu süzüyordum. Nihayet sessizliği bozan o oldu: "Eee?"

Herhalde kanlı performansını değerlendirmemi bekliyor diye düşündüm. "Ne?" diye sordum yine de.

"Bir şeyler söylüyordun kapı çalmadan önce. Modern erkekle ilgili bir şeylerdi galiba..."

Demek bir de üstüne dalga geçmeye niyetliydi? O kadarına katlanabileceğimden pek emin değildim. Kendimi hemen dışarı atmalıydım. Salonu terk edip sokak kapısının önünde duran lastik ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. "Hey," diye seslendi arkamdan. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz dışarı çıkacağım," dedim. "Merak etme, annemler gelmeden dönerim."

Beni durdurmak için bir harekette bulundu mu ya da bir şeyler söyledi mi bilemiyorum çünkü kapıdan çıktığım gibi uçarcasına merdivenlerden inip sokağa fırladım. Yüzüme çarpan rüzgâr ilk anda biraz iyi geldiyse de hemen ardından ani bir yorgunluk çöküvermişti üzerime. Hastalığı tam olarak atlatamamıştım ve hâlâ biraz ateşim vardı. O haldeyken sokaklarda gezmem pek akıl kârı değildi aslında. Zaten genel olarak zayıf bir bünyeye sahiptim, hele ciğerlerimin durumu hiç parlak değildi. Bu açıdan Marcel Proust'a benzetiyordum kendimi. Ya da bir sanatoryumda amfizemden can veren hamamcı dedeme. Gerçeği zaman gösterecek.

Sağı solu kolaçan ettikten sonra kafamı kaldırmak suretiyle yukarıları incelemeye aldım. Ne dost bir yüz, ne de kendini balkondan aşağı atmaya hazırlanan biri vardı görünürde. Saat serserilik etmek ya da canına kıymak için çok erkendi henüz. Sıkıntıyla, acaba eve geri mi dönsem yoksa Ümitlere gidip biraz ortalığı mı bulandırsam diye düşünürken dost bir cırlama işittim: "Heeeey!" Sesin geldiği tarafa dönünce, Kansız Celal'in, iki eliyle iki yanından kavradığı meyve kasasına benzer bir zımbırtıyla bana doğru yaklaştığını gördüm. "Beklesene biraz!" diye bağırdı bana. Suratında, bizim mahallenin bakkalı Yakup'unkine benzer sağlıksız bir gülümseme vardı.

Yanıma gelince, aynı zamanda bir iple boynuna asılı olduğunu fark ettiğim kasanın içindekilere baktım: Birkaç eski çizgi roman, kırık bir topaç, patlak bir top, birkaç sakız ve bunun gibi ıvır zıvırın yanında, dibi kesilmiş bir pet şişenin içine buruşturup atılmış küçük kâğıtlar. Bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışmak için fazla yorgundum, o yüzden kısa yoldan sordum: "Nedir bu Celal?"

"Ekmek teknem!" dedi Kansız gururla.

"Bunları satıyor musun yani?"

"Ne münasebet? Hediye ediyorum."

"Allah Allah?"

"Şuradaki kâğıtlardan birini çekiyorsun, kazandığın hediyeyi öğreniyorsun." Pet şişedeki kâğıtların esrarı böylelikle çözülmüştü. Yine de sistemin tamamının bu şekilde işlediğinden ciddi biçimde kuşkuluydum. Nitekim, "Sadece elli kuruş karşılığında," diye ekleyerek, haklı çıkardı beni Kansız.

Biraz düşündüm. "E bunları elli kuruştan satışa çıkarsan daha iyi değil mi? Hatta şu çizgi romanlara elli kuruştan daha fazlasını verecek bir keriz dahi bulabilirsin." Laf aramızda, o keriz bendim ama bunu belli etmedim tabii. Ticari bir anlaşma öncesinde elimi zayıflatmak istemem.

"O da benim riskim," diye omuz silkti, kırk yıllık ticaret erbabı havalarında, götümün kenarı. Sonra da parlayıverdi birden. "Niyetçilik diye bir şey duymadın mı oğlum? Basıyorsun elli kuruşu, niyet çekiyorsun. Ne çıkarsa bahtına!"

"Duydum da," diye dudak büktüm. "Niyetçilerin tavşanı, kuşu falan olmaz mı? Kağıdı onlar çekerler senin yerine."

"Yok bizde kuş, tavşan falan," dedi Kansız sabırsızca. "Kaderini kendi ellerinle belirliyorsun!"

Böyle felsefi bir tavır karşısında söyleyecek sözüm yoktu. Ayrıca her nedense deli gibi niyet çekmek istiyordum fakat işin içinde bir çapanoğlu olduğu düşüncesini de atamıyordum kafamdan. Acaba bu Kansız adisi, hediyemi vermeden kaçmak gibi bir çakallığa kalkışır mıydı? Yok canım, eninde sonunda onu yakalayıp burnundan getireceğimi bilecek kadar çalışırdı kafası. "Eee?" diye vikledi Kansız. "Çekiyor musun niyet? Çekmiyorsan dükkânın önünü kapama daha fazla."

"Kansız," dedim ellerimle ceplerimi yoklarken. "Hevesini kırmak gibi olmasın da, dükkânın falan yok senin. Şu halinle birkaç yıl içinde, belki işportacılığa terfi edebilirsin ancak." Celal, cebimden çıkardığım bir lirayı gördüğünden

olacak, bir karşılık vermemeyi tercih etti. Para böyle de her kapıyı açar ve her çeneyi kapatır işte. Bir lirayı niyet kutusuna atıp, elimi kâğıtların arasına daldırdım. İnşallah çok dandik bir şey çıkmaz diye düşünüyordum. Sonunda birini seçip açtım. Bir süre üzerinde yazanı okumaya çalıştıysam da sonunda gerçeği kabullenmem gerektiğini anladım. "Celal, burada bir şey yazmıyor."

"Haaa, boş çekmişsin," dedi pişkin pişkin. Talihsiziğime samimiyetle canı sıkılmış gibi bir hava takınmıştı.

"Ne demek lan boş çekmişsin?"

"Oğlum hepsi dolu olacak değil ya," diye çıkıştı. "Bazıları boş. O da senin riskin!"

Düpedüz dolandırmıştı beni eşşoğlueşek. Maalesef onunla kavgaya girecek gücüm yoktu. "Paramın üstünü ver," diye homurdandım.

"Vallahi siftahı seninle yaptım, hiç param yok."

"Hadi ya? Ne yapacağız peki şimdi?"

"Borcum borç oğlum," diye diklendi Kansız. "Veririz elli kuruşunu elbet. Ama istersen..."

"İstersem ne?"

"Bir tane daha çekebilirsin?"

"Yok ya! Alnımda geri zekâlı yazıyor galiba? Çabuk paramı ver!" Böyle konuşuyordum ama aslında şansımı bir daha denemek için içim gidiyordu.

"Sen benim arkadaşımsın," dedi Kansız –ki bu hiç hayra alamet değildi, elbette. "Sana bir kıyak yapacağım."

"Ne kıyağıymış o?" diye sordum ona hiç itibar etmediğimi belli eder biçimde. O kadar çok istiyordum ki beni ikna etmesini.

"Elli kuruş karşılığında iki kere niyet çekmene izin vereceğim."

Namussuz iyi kıvırmıştı ticaretin mantığını. "Bana doğru söyle Kansız," dedim. "Bunlardan ne kadarı boş?"

Kansız kuşkulu gözlerle bir bana, bir çevresine baktı. Derin bir iç çekti. Büyük bir gerginlik yaşadığı her halinden belliydi. İyice yanıma sokulup, çok alçak bir sesle, "Bak," dedi, "sakın kimseye söyleme ama, tamam mı?"

Etrafta in cin top oynadığına göre, hiç de fısıldayarak konuşmamız gerekmiyordu ama ona bunu hatırlatmak yerine, "Tamam," dedim. Ne de olsa az sonra endüstriyel bir sırrı öğrenecektim.

"Yemin et."

"Uzatma Kansız," dedim. "Söyle hadi."

"Yarısı."

"Yarısı mı! Ulan amma üç kâğıtçıymışsın ha!"

"Şşt bağırma!"

"Tamam öyleyse," dedim ani bir kararla. "Elli kuruşa iki kere daha çekeceğim."

"Sen bilirsin," dedi Kansız Celal en uysal tavrıyla.

Hesap açıktı. Yüzde elli şansım vardı ve üç kere üst üste boş çekme ihtimalim çok düşüktü. Kumarda varını yoğunu kaybedenleri anlamıyordum. Her şey matematikti oysa. Böylece daldırdım elimi niyet kutusuna ve iki kere daha üst üste boş çektim. Bir şey söylemeden bakışlarımı suratına dikerek bekledim. Tahmin ettiğim gibi gözlerini benden kaçırmaktaydı. Sonunda, "Kısmet," dedi. "Ben gideyim artık."

Bir adım atıp önüne dikildim. "Kansız, sadece yarısının boş olduğundan emin misin o kâğıtların?"

"Evet," dedi ters ters. "Ne var?"

"Peki öyleyse, on lirasına bahse varım ki, bir tane bile dolu yok aralarında."

Biraz durdu. Yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Ancak çok geçmeden kaçış yolunu bir kez daha buldu namussuz. "Tamam," diye gördü blöfümü. "Görelim on lirayı öyleyse."

"Şu anda yanımda yok ama yarın getiririm," diye karşılık verdim ama aslında manevramın boşa gittiğini anlamıştım.

"Öyleyse yarın gireriz iddiaya," diye yapıştırdı cevabı dolandırıcı arkadaşım. Bu lafı ettikten sonra da gayet kendinden hoşnut bir şekilde yürümeye koyuldu. Ancak o kadar kolay kurtulamayacaktı elimden. Takıldım deyyusun peşine ben de.

Bir süre birlikte yürüdük. Varlığımdan hoşnutsuzdu ama açık açık git de diyemiyordu. Nihayet, tuzağına düşecek yeni enayiler bulmak için son derece vaatkâr bir nokta oluşturan Güzelyayla Apartmanı'na iyice yaklaştığımız bir sırada, daha fazla dayanamadı ve sinirli bir şekilde durup bana döndü. "Oğlum sen niye takip ediyorsun beni?"

"Talihli müşterilerinin mutluluğunu paylaşmak için Celalciğim," diye yanıtladım. "Eninde sonunda birileri bir şeyler kazanacak, değil mi? O sırada ben de orada bulunmak istiyorum."

"Tamam o zaman," diye bir kez daha restimi gördü Kansız Celal. "Dediğin gibi olsun." Sonra da hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Hatta Güzelyayla Apartmanı'nın önünde oyalanmadı bile. Ne yaptığını bilen biri gibi davranıyordu ve –Kansız Celal'i tanısanız siz de bana hak verirsiniz– bu son derece endişe uyandırıcıydı.

"Hey," diye seslendim ona yetişmeye çalışarak. "Nereye gidiyoruz böyle?"

Kansız'ın dudaklarında belli belirsiz, pis bir sırıtış peydahlanmıştı. "Paris Mahallesi'ne."

Hakikaten de bizim sokakla Paris Mahallesi'ni ayıran, Birleşmiş Milletler kontrolündeki bölgede ilerlemekteydik. "Sen iyice kafayı yedin galiba Celal?"

"Niye ki? Öyle yoksul göründüklerine bakma, para bunlarda asıl. Hepsi hırsız çünkü."

"Celalciğim," dedim sağı solu kolaçan ederken, "ikimiz de biliyoruz ki o kâğıtların hepsi boş ve Paris Mahallesi'ndekiler bunu çakozladıkları an ağzına sıçarlar."

"Hiçbir şey yapamazlar!" Hakikaten bir tuhaflık vardı halinde. Hiç de öyle cesaret timsali bir arkadaşımız sayılmazdı Kansız. Mahalle savaşlarında daha ziyade ajan provakatör gibi faaliyet gösterir, milleti birbirine düşürdükten sonra da bir kenarda çekirdek çitleyerek olan biteni izlerdi. Peki neydi şimdi bu manyağın böyle gözünün dönmesinin nedeni?

"Söylesene bana Celal, nereden çıktı bu niyetçilik ayağı şimdi? Niye yapıyorsun bunu?"

"Niye olacak? Aile bütçesine katkıda bulunmak için."

Derken hava aniden kararıverdi, soğuk bir rüzgar esti, kuşların sesleri kesildi. Artık Paris Mahallesi'ndeydik. Sokağın girişinde, sol taraftaki bir apartmanın önüne çökmüş ve tahminimce hararetli bir fidye tespit toplantısı yürüten dört kişilik grup bizi fark etmesin diye, sadece başım çok sıkıştığında kapısını çaldığım Tanrı'ya dua ediyordum ki, "Niyetçiii!" diye cırladı Allah'ın cezası Kansız. On beş on altı yaşlarındaki gençler konuşmayı kesip, kafalarını bize çevirdi. Yan gözle ben de onları kesiyordum. Suratlarında alaycı bir ifadeyle bizi süzmekle beraber, bulaşmaya niyetleri yok gibiydi. Bir an için rahat bir nefes aldıysam da, daha ileride, sokağın çıkışındaki çamurlu bölgede misket oynayan ve fidyecilerden ortalama üç dört yaş daha küçük ekibi görünce iyimser düşünmek için çok erken olduğunu anladım. Bizi affetmiyor, sadece sürünün gençlerine avlanma talimi şansı veriyorlardı.

Misket oynayan çocukları Kansız da fark etmiş, ama şimdi daha da kararlı adımlarla üzerlerine yürümesine bakılırsa, o, bu küçük yırtıcılar topluluğunu potansiyel bir müşteri kitlesi olarak yorumlamıştı. Kucağında niyet kutusu, teklifsizce, misket atışı yapmaya hazırlanan çocukla hedefi arasına dalıverdi – ki bu bizim mahallede bile ağır cürüm kapsamında ele alınır– ve, "Yok mu niyet çekmek isteyen?" diye bağırdı.

Duyu organlarımızın bazı şeyleri algılayamadığı bilinen bir gerçektir. Kızılötesi ya da morötesi ışınlar, belli bir frekansın altında ya da üstündeki titreşimler gibi algı eşiğimizin dışında kalan uyaranları herhangi bir şekilde

deneyimleyemeyiz; diğer bir deyişle bunlar bizim için aslında var olmazlar. İşte, Paris Mahallesi standartlarında muhallebi çocuğu sayılacak iki lavuğun gelip oyunlarını bozması da bu arkadaşlarımızın algı eşiğinin dışına düştüğünden olacak, oracıkta anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getirmiyor, durdukları yerde buz kesmiş, boş gözlerle bize bakıyorlardı. Aslında bu, hemen arazi olmak için harika bir fırsattı ama o gün ruhunu teslim etmeye ant içmiş görünen Kansız, bu harika devinimsizliği bozmakta gecikmedi. Ufak tefek, kıvırcık saçlı, bir gözü yeşil diğeriyse sadece göz akından oluşan bir çocuğa, "N'aber İlker?" dedi. "Niyet çekmek ister misin?"

Ancak Kansız'a yanıt İlker'den değil, misket atışını gerçekleştiremediği için ilk taşı kafamıza gömme hakkını tasarrufunda bulunduran arkadaştan geldi: "Ne satıyon lan sen?" Sesinde, yağ bazlı boyaları inceltmeye ya da nesneleri birbirine yapıştırmaya yarayan bazı maddelerle kullanım amacı dışında pek çok deneyimi bulunanlara özgü bir tını vardı. Kansız yaptığı işin detaylarını onlara anlatırken, ben de boş yere olası kaçış noktalarımızı tespit etmeye çalışıyordum. İşin garip tarafı, beklediğim patırtı bir türlü kopmuyordu. Hatta Paris Mahallesi'ndeki kardeşlerimiz, aynı benim gibi, bu niyet mevzusuna epeyce ilgi duymuşa benziyorlar ve bizimkine soru üstüne soru soruyorlardı. Onlar muhabbeti sürdürürken, iki apartman arasındaki boş bir bölgeye yığılmış sandıklar dikkatimi çekti. Belki ellerinden kurtulamazdık ama hasımlarımızın kafasında biz de bir şeyler parçalama şansı bulurduk böylece. Doğruca gidip, ters çevrilmiş boş sandıklardan birinin üstüne oturdum ve müzakerelerin sonucunu beklemeye koyuldum.

Gözüm, çocukların misket oynadığı alana takıldı o arada. Misketlerle vurmaya çalıştıkları, genelde bizim oyunlarımızda olduğu gibi yan yana dizilmiş başka misketler değil, taşlarla dövülerek jilet gibi inceltilip düzeltilmiş, yere dikey biçimde çamura saplı duran gazoz kapaklarıydı. Ehil olmayan gözler, arkadaşların fasülyesine misket müsabakaları düzenlediği gibi yorumlayabilirdi bu manzarayı; ama kazın ayağı öyle değildi. Bu gazoz kapaklarının her biri, aynı kumarhanelerdeki çipler gibi aslında bir para karşılığına sahipti. Misket yerine gazoz kapağı kullanarak, hem söz konusu meblağı diledikleri gibi belirleyebiliyor hem de daha büyük çocukların kapkaç eylemlerine karşı korunuyorlardı. Tam profesyoneldi gerçekten bu Paris Mahallesi'ndekiler. Beni aralarına alacaklarını bilsem, bir dakika düşünmem onlara katılının ama biliyorum, onlar için her zaman bir yabancı olacağım.

Sonunda Kansız Celal aralarından çıkıp yanıma geldi. "Eee?" diye sordum. "Durum ne merkezde?"

Geri zekâlı arkadaşımın yüzünde güller açıyordu. "Siz şurada bekleyin iki dakika, oyunumuz bittikten sonra ilgileneceğiz sizle dediler." Çocuklara baktım. Hakikaten de oyuna devam ediyor gibiydiler ama aralarında bir şeyler fısıldaştıkları kartal gözlerimden kaçmamıştı.

"Kansız," dedim. "Bu son şansımız. Tüyelim hemen."

"Ne tüyeceğiz oğlum? Bir sürü para kazanacağım biraz sonra."

"Hakikaten eline bir kuruş bile geçeceğini aklın kesiyor mu Kansız? Çiğ çiğ yerler oğlum bizi burada."

"Telaşlanma," dedi Kansız. "Şu çocuğu görüyor musun?" Parmağıyla, az önce selamlaştığı tek gözlü çocuğu işaret ediyordu.

"Gördüm. İlker'di değil mi adı? Ne olmuş ona?"

"Bizim sınıfta o, merak etme bir zararları dokunmaz bize."

"Gözüne ne olmuş onun öyle?"

"Şu az önce bize posta koyan çocuk var ya, Adnan," diye bu kez de ne sattığımızı soran çocuğu işaret etti. "O çıkarmış kazara İlker'in gözünü. Bir tartışma olmuş aralarında da..."

Tabii. İnsan iyiye, güzele tartışarak ulaşırdı ne de olsa. "Âlâ," dedim. "Sonunda uzlaşmış görünüyorlar."

"Şşt baksana," diye sokuldu bana Kansız. "Çeneni kapalı tutarsan, paranı sana geri veririm, anlaştık mı?"

"Seni ele verecek değilim Celal," dedim. "Ama saçmalıyorsun. Hepsi o Düldül için değil mi?"

Kansız Celal'in suratı bir anda normal bir insanınkine döndü. Her zaman kireç gibi olan yüzüne kan hücum ettiğini gösteriyordu bu durum da. "Ne Düldül'ü

lan?" diye inkâr etti hemen. "Hayretimucip yani!"

"Bırak bu ayakları Celal, senin de bir Düldül'ün olursa Zuhal seninle ilgilenir diye düşünüyorsun. O yüzden para toplamaya çalışıyorsun. Yalnız sana söyleyeyim, bu son derece geri zekâlıca bir düşünce. Üstelik de birazdan fena halde sopa yememize neden olacak."

"Sen ne anlarsın lan!" diye bağırdı Kansız ama daha fazla uzatmadı. Çünkü tam o sırada oyunlarını bitirmiş –bana göre planlarını kurmuş– bulunan grup bize doğru yaklaşmaktaydı.

En öndeki Adnan, gelip Kansız'ın niyet kutusuna şöyle bir baktıktan sonra ayaklarımdan çok da uzak sayılmayacak bir noktaya okkalı bir balgam fırlattı. "Elli kuruş ha?" diyerek teklifsizce kutudan bir sakız alıp ağzına attı, ardından da çizgi romanlardan birini incelemeye koyuldu. Onun bu hareketi üzerine, ötekiler de ufak ufak Kansız'ın "hediyelerine" el atmaya başladılar. Alfa subyanı tespitlemiştim. Acaba liderlerini devirirsen sürünün geri kalanı paniğe kapılıp kaçar mıydı? Uzak ihtimaldi ya, yine de üstünde oturduğum sandığı bir köşesinden sıkıca kavradım.

Kansız, çocuklardan birinin elinden topunu alıp tekrar kutuya attı ve "Evet," dedi. "Her bir niyet elli kuruş."

Adnan bir süre bize dik dik baktıktan sonra tak diye bir gazoz kapağı fırlattı kutunun içine. "Bunların her biri beş lira ediyor," dedi. "On tane çekeceğim."

Kansız, "Yok öyle yağma," diye çıkıştıysa da çok geç kalmıştı. Sevgili sınıf arkadaşı İlker, elini kutuya daldırdığı gibi bir avuç kâğıt çekmişti bile. Geri zekâlı dostum protestolarını sürdürürken, ben de boş kâğıtları tek tek açıp yere fırlatan çocukları kolluyordum. Nihayet bir tanesi, "Boş lan bunların hepsi!" diye bağırdı. Boku yemiştik.

"Vay vay vaaay," dedi Adnan huşuyla. "Adam mı yiyorsunuz lan siz!" Ve kutudaki patlak topu aldığı gibi Celal'in kafasına patlattı.

"Ne adam yemesi oğlum," dedi Kansız. Sesi, etçil bir bitkinin yaprakları arasında çırpınan bir arı vızıltısı gibiydi. "Gözüm çıksın yok öyle bir şey!"

Bir sonraki darbenin nasıl geldiğini ikimiz de anlamadık. O ufacık tefecik İlker ok gibi fırlayıp Celal'in çenesine yapıştırdı yumruğu: "Alay mı ediyorsun lan sen benle? İtoğluit!"

En ufak tefeğinin beni gözüne kestirdiğini fark etmiş olduğumdan, eleman üstüme doğru hamle ettiği anda oturduğum yerden fırlayıp bileğini burktum ve ensesinden tuttuğum gibi sandıkların arasına savurdum serseriyi. Pek küçük bir zafer. Bir tanesi kaşla göz arasında, beni arkamdan kıskıvrak yakalamıştı bile. Yaklaşan öbür çocuğu tekmelerimle kendimden uzak tutmayı bir süre başardıysam da sonunda yapıştırdılar sırtımı yere. İkisi birden tepeme çullanmıştı. Darbelerden kafamı korumaya çalışırken, göz ucuyla Adnan ve İlker'in de aynı tarifeyi Kansız'a uyguladığını görebiliyordum.

Sonra birden darbeler sona erdi. Tırsa tırsa, yüzüme kapattığım ellerimin arasından baktım ne oluyor diye. Az önce üzerime yüklenen çocuklardan biri, yere paralel biçimde havada asılı, yumruklarıyla boşluğu dövüyordu. "Ne oluyor lan burada!" diye bir ses işittim sonra. Doğrulup ne olduğunu anlamaya çalıştım. İnce uzun bir siluet, hasımlarımdan birini tek eliyle havaya kaldırmış, öteki eliyle de diğerinin yakasına yapışmıştı. Esrarengiz kurtarıcımız, boş yere çırpınan çocukları çuval gibi bir kenara fırlattıktan sonra Kansız'ı da Adnan ve İlker'in elinden kurtardı. Vukuatın çapının büyüdüğünü gören 'tecrübeli haytalar' anında yanımızda bitmişlerdi. Ne ki, kahramanımız bu yeni gelenleri de güzelce selamladı: "Siktirin lan buradan, deşerim hepinizi!"

İlk anda Alain Delon'la Clint Eastwood karışımı birine benzediğine yemin edebileceğim kurtarıcımız, yaşadığım şokun etkisi geçtikçe gerçek suretiyle belirdi karşımda. Ayağa kalkıp, üstümü başımı silkeledikten sonra, en büyük zevki biz ufaklıklara eziyet etmek olan, muhitimizin bir numaralı psikopatı ve dünya ahiret düşmanım Gazanfer'e hafif bir baş işaretiyle teşekkürlerimi bildirdim.

Gazanfer'in koruması altında Paris Mahallesi sınırlarından çıkıp bizim mahalleye adım attığımız anda Kansız tabanları yağladı. Gördüğüm kadarıyla rotayı evine değil, Dağ Çileği Sokak'a çevirmişti. Birkaç gün içinde bir mahalle savaşı kopacak demekti bu da. Güzelyayla Apartmanı'nın önüne geldiğimizde Gazanfer evine doğru seğirtti. "Geçmiş olsun," diye seslendim arkasından. Gazanfer durup, anlamaz bakışlarını bana çevirdi. "İçerideymişsin diye duydum."

"Eyvallah."

"Bir şey soracağım Gazanfer abi," dedim. Sanırım ona ilk kez "abi" diye hitap ediyordum. "Benden pek hoşlanmazsın. Niye o çocukların elinden kurtardın?"

"Sen bizim mahallenin çocuğusun," diye omuz silkti Gazanfer. "Seni ben döverim, başkası değil."

Bu güzel açıklamayı yaptıktan sonra dönüp giden Gazanfer abinin arkasından bakarken, ben de ne kadar yanıldığımı düşünüyordum. Paris Mahallesi'ndeki arbede esnasında can havliyle sıraladığım dualara karşılık veren Tanrı değil, her zamanki gibi Şeytan olmuştu.

7. Lamalar ve İnsanlar

Bir buçuk saatlik Polonezköy yolu boyunca, kıçı panelvanın zangır zangır titreyen kasa zemininin üstünde oturan Dilek, Safinaz ve Ümit kardeşler; Yusuf abi, Hatice abla ve bendeniz idik ama hiç durmadan söylenen, ön taraftaki yolcu koltuğunda, devletimizin temsilcisi İrfan Beyle birlikte oturan Fahriye teyze olmuştu. Yerinin darlığından, gürültüden, tozdan, sıcaktan (ve klima açıldığında soğuktan) şikâyet ediyor, arada da kendisi böylesine hastayken, başlarına bu piknik saçmalığını açan ailesine ileniyordu. Şoförlüğümüzü, Fahriye teyzenin en son Munchaussen krizi sırasında Yusuf abi ve Dilek ablayla birlikte hastanede gördüğüm –ve artık adının Abdullah olduğunu öğrendiğim– iri kıyım beyefendi yapmaktaydı. Tatsız yolculuğumuz süresince ağzını açtığı ender anlarda, dişlerinde gökkuşağının tüm renklerini taşıdığını müşahade ettiğim Abdullah amca, elli elli beş yaşlarında, hayli kaba, hatta ürkütücü bir görünüme sahip bir adamdı. Son derece gür, kıvırcık saçları hâlâ simsiyah idiyse de bıyıklarının tamamı kırlaşmıştı. Suratında derin kırışıklıklar ve gözlerinde de, bu hayatta çok eziyet çekmişlere özgü, acılı bir ifade taşıyordu. Ayrıca, diğerlerinin konuşmalarından anladığım kadarıyla içinde yolculuk ettiğimiz panelvan da kendisine aitti. Bu çatlaklar familyasıyla nasıl bir bağı olduğunu ise henüz keşfedememiştim.

Sıcak ve sarsıntı yüzünden birimizin kusmasına ya da bayılmasına ramak kala Abdullah amca yolculuğumuzun sona erdiğini müjdeleyip aracı park etti, biz de kendimizi dışarı attık. Tepesinde "Polonezköy Country Club" yazılı büyük kapıdan geçip gişelerin önünde durduk. İkisi indirimli dokuz adet biletin parasını ödeme konusunda hepsi birbirinden ısrarcı görünen grubun reşit erkekleri hararetle tartışırken ben de az sonra gireceğimiz mekânın krokisini gösteren dev tabelayı inceliyordum. Çoğunlukla orta sınıf ailelere hizmet veren kendin pişir kendin ye tarzı piknik alanına kadar devam eden yolun sol yanında, lokantalar, çocuk bahçeleri ve yüzme havuzu gibi tesisler bulunmaktaydı. Sağ taraftaki, "Doğa Park" diye adlandırılmış ve bir hayvanat bahçesi, bir koru ve hatta küçük bir de göl barındıran bölge ise daha pastoral takılmayı sevenlere ayrılmış gibiydi. Ben hızla bilişsel haritamı hazırlarken Abdullah amca da, İrfan Bey ve Yusuf abinin cılız itirazları eşliğinde, biletlerimizi almış ve piknik sponsorluğumuzu tek başına üstlenmişti.

İki yüz metre mesafedeki piknik alanına yürüyerek gitmek gerektiğini öğrenen Fahriye teyze, bu gezinin muhakkak ki kendisi ölsün diye tertip edildiği gibi bir şeyler homurdanırken Yusuf abi, Ümitle bana döndü. "Mayolarınızı getirdiniz, değil mi?" Olumlu yanıtımızı aldıktan sonra da, "Güzel," dedi keyifle. "Yemekten sonra üçümüz yüzme havuzuna gideceğiz."

"Dördümüz," diye hiçbirimizin beklemediği bir düzeltme geldi. "Ben de getirdim mayomu." Hatice abla. Elbette.

Yusuf abi suratında ekşi bir ifadeyle kalakalmıştı. Dudaklarının arasından, önce iniltiye benzer bir ses çıktı, sonra da, "Havuz karma yalnız..." şeklinde bir cümle döküldü.

Hatice abla buz gibiydi. "Eee, n'olmuş?"

"Feodal göt," diye mırıldandım kendi kendime keyifle.

"Ne dedin?" diye döndü Ümit.

"Hiç," dedim. "Bak, lama!" Hayvanat bahçesindeki dev kafesinin tellerine burnunu dayamış lamaya baktı Ümit boş boş. Kolundan tutup o tarafa doğru çekiştirdim gariban arkadaşımı. "Gel, yakından bakalım."

"Hey, nereye?" diye seslendi arkamızdan Hatice abla.

"Siz gidin," diye karşılık verdim. "Biz hayvanlara bakacağız biraz. Buluruz sizi sonra."

Birlikte asfalt yoldan çıkıp, çimenlerle kaplı patikadan aşağı indik. Ümit lamanın karşısına dikilip hayvana dikti gözlerini. Lama da durmuş ona bakıyordu. "Fazla yaklaşma," dedim. "Tükürebilir." Bu laf ağzımdan çıktığı anda Ümit can havliyle lamanın suratına bir tükürük yapıştırıp geri kaçtı ve hayvanın cinsine cibilliyetine sunturlu bir küfür savurdu. Sanırım karşısındakine bir zarar verme potansiyeline sahip her canlının, aynı zamanda o zararı muhakkak ki vereceğine dair güçlü bir inanç taşıyordu.

Şimdi öfkeyle böğüren hayvanla daha da didişmeye niyetli görünen Ümit'in koluna girip onu oradan uzaklaştırdım. "Boş ver kardeşim, lamayla lama

olmaya lüzum yok." Bahçenin iç taraflarına doğru ilerlerken, "Bu Abdullah amca," dedim. "Ne ayaktır?"

"Hiç. Bir aile dostu işte. Babamın ölümünden sonra çok yardımcı oldu bize." Ses tonunda ya da suratında belirgin bir duygu yoktu ama beni yanıtlamadan önce gereğinden biraz fazla düşündüğü de dikkatimden kaçmamıştı. Konuyu kurcalamayı sürdürecektim ancak Ümit'in boğazından sevinç dolu bir nida koptu: "Hey! Şuna bak, şuna bak!"

Gezintimiz süresince kanguru, rakun, iguana, piton, pelikan gibi dünyanın bu bölgesinde rastlamanın neredeyse imkânsız olduğu hayvan türlerini ilgisiz, kuşkucu, hatta bazen garez dolu gözlerle inceleyen dostumu bu denli heyecanlandıran, acaba hangi egzotik türdür diye gösterdiği yana çevirdim kafamı. Gözüme ilk çarpan canlının sağına, soluna, önüne, arkasına baktım sonra. Hayır, arkadaşımın ilgisini çeken kuşkusuz bu hayvandı. Yine de sorgulama gereği hissettim: "Keçi?"

"He," diye onayladı Ümit. "Şu mübareğin güzelliğine bak..." Öyle duygulanmıştı ki, neredeyse ağlayacak gibiydi. Ardından her âşık gibi sevdiğiyle tenselleşmek için hayvana doğru bir hamle etti, ne var ki onun duygularına karşılık vermeyen keçi, biraz da asabi bir şekilde oradan topukladı. Ümit hayal kırıklığı içinde çimenlerin üstüne bıraktı kendini. Ben de gidip yanına oturdum. Açmayı düşündüğüm konular için canı ziyadesiyle sıkkın görünüyordu. Neyse ki, az ötemizde, boş yere ama aynı zamanda büyük bir dirayetle bir kaplumbağayı düdüklemeye çalışan tavşanı izlerken keyfi yerine gelivermişti yine. La Fontaine bu manzarayı görse ilgili fablı şimdikinden farklı, mesela daha ruhani bir yaklaşımla yazar mıydı acaba diye merak ediyordum ben de: Tavşanın kaplumbağadan hızlı olmasında şaşılacak bir şey yoktur; şaşılası olan o tavşanın kaplumbağayı bir türlü düzememesidir!

"Ümitçiğim," diye vurdum neşteri. "Annen sizi dövüyor, değil mi?"

"Ne var ki?" diye karşılık verdi Ümit. "Anneler döver de, sever de." Sesinde hiçbir gocunma belirtisi yoktu. Belli ki, bu onun için suyun kaldırma kuvveti gibi, tartışılması, sorgulanması manasız bir veriydi. Doğruya doğru, annem de beni ara sıra pataklardı ama onun darbeleri etimden, kemiğimden ziyade onurumu zedelerdi. Oysa bu çocukların her biri savaştan çıkmış gibiydi.

"Peki ya Mehmet? Ona da vuruyor muydu annen?"

"Sana ne ki?" diyerek kafasını bana çevirdi Ümit. Artık gülmüyordu.

"Bak Ümit, belki farkında değilsin ama bu gidişle seni ıslahevine kapatacaklar."

"Elalemin derdi seni mi gerdi oğlum?" deyip ayağa kalktı öfkeyle. Sesi hırçın, vücut dili gayet tehditkârdı.

"Mehmet'i senin öldürdüğüne inanmıyorum Ümit," dedim ben de karşısına dikilerek "Bence onu annen öldürdü, sen de onu kurtarmak için suçunu üstüne alıyorsun."

"Manyak mısın ulan sen!" diye bağırdı Ümit beni sertçe omuzlarımdan ittirerek "Annem o gün evde bile yoktu. Ben öldürdüm onu diyorum. Bu ellerimle bastım suratına yastığı, anlamıyor musun?" Ardından dişlerini koluna geçirip ağlamaya başladı.

Yanına gidip elimi omzuna attım. Artık durmanın bir anlamı yoktu, sonuna kadar gitmeliydim. "Peki neden Ümit?"

"Çok hastaydı kardeşim," dedi sümüklerini çekerek. "Zaten ölüyordu. Sadece birkaç yıl daha acı çekecekti. Mehmet de biliyordu bunu... Kurtulmak istiyordu bir an önce o da. O yüzden, zerre bile karşı koymadı bana onu boğarken."

Onur Çalışkan'a verdiği ifadeyle yetinmeye niyetli değildim. Ne kadar acımasız davranmam gerekirse gereksin, ondan öğrenebileceğim her şeyi bu gün öğrenecektim. "Peki kardeşin nasıl sakat kaldı? Onu da mı sen yaptın?"

"Bana bak," diye parmağını burnuma doğru uzattı Ümit. "Mehmet'i ben öldürdüm. İnanmıyorsan git Safinaz ablama sor. O her şeyi gördü. Bir daha da benimle konuşma, anladın mı?" Yalpalaya yalpalaya koşarak, diğerlerinin gittiği yönde uzaklaştı yanımdan. Bu piknik muhabbetinden şimdiden nefret etmiştim ama eve tek başına dönebilecek durumda olmadığımdan eninde sonunda benim de diğerlerine katılmam gerekecekti. Yine de onlarla birlikte geçireceğim süreyi mümkün mertebe kısaltmak istediğimden, hayvanlara yem atarak, taşları tekmeleyerek ve az ötedeki gölde sandal sefası yapan çiftleri

izleyerek bir süre daha oyalandım kendi kendime.

Yeterince vakit geçirdiğime karar verip yoldaş piknikçilere katıldığımda, yemek yeme faslının büyük ölçüde halledildiğini müşahade ettim. Ayaklarından yere çakılı, dev piknik masasının çevresinde oturan sadece dört kişi kalmıştı. Aynı zamanda mangal işlerinden de sorumlu görünen Abdullah amca sofranın başında, hemen yanında oturan İrfan Beyle birlikte rakı içmekteydi. İrfan Beyin karşısındaki Dilek abla ve onun yanındaki Ümit, herhalde en son kendilerine servis yapıldığından, hâlâ yarım ekmek arası sucuklu sandviçlerini kemirmekle meşguldü. Ekibin kalanı ise yeşillik alanın farklı bölgelerine yayılmıştı. Fahriye Hanım az ötedeki bir gölgeliğe serilmiş yaygının üzerinde uyukluyor, Safinaz abla ise onun ayakucunda kendi kendine beş taş oynuyordu. Ve nihayet hepsinden uzakta Yusuf abi irice bir çakıyı bir ağaca fırlatıyor ve Hatice abla, alet ağaca her saplandığında, bir geri zekâlı gibi alkışlayarak onu tebrik ediyordu.

"Merhaba," diye bağırarak gösterişli bir antre yaptım ortama. Yan gözle de Hatice ablayı kolluyordum. En ufak bir tepki bile göstermemişti gelişime. Gerçi ne yapmasını bekliyordum, ondan da emin değilim ya.

Abdullah amca, mangaldan iki dilim sucuk alıp ortası yarılmış yarım ekmeğin içine yerleştirdi, domates, biber takviyesi de yaptıktan sonra kumanyamı uzattı bana. "Al bakalım. Ne içersin? Meyve suyu var, süt var..."

"Mümkünse aslan sütü," diyerek masadaki büyük rakı şişesine uzandım; ancak İrfan Bey benden önce davranıp kaptı şişeyi. "Hooop!"

Aslında bilirdim ben ona söylenecek lafi ya, durduk yerde başıma iş açmayayım diye ters ters bakmakla yetindim devletin ıslah projesine. Masanın üstünden bir meyve suyu kutusu kapıp Hatice ablayla Yusuf abinin yanına gittim. Hatice abla elinde çakı, fırlatma pozisyonu almış duruyor, Yusuf abi de atışı nasıl yapacağını öğretme bahanesiyle onun elini, kolunu tutuyordu. Meyve suyu kutusunu yere bıraktıktan sonra, "Versene şunu, bir de ben deneyeyim," diyerek çakıyı Hatice ablanın elinden aldım ve vargücümle fırlattım. Ağacın en az üç metre yanından geçip, çimenlerin arasında bir yerde kayboldu zımbırtı. Yusuf abi bir iki gak guk edip çakının peşinden koştu.

"Vuramadın," dedi alaycı bir tavırla Hatice abla.

Çimenlerin arasında söylene söylene, emanetini arayan Yusuf abiye baktım. "Bilakis," dedim keyifle. "Tam on ikiden vurdum." Hatice ablanın içtenlikle kıkırdadığını işitince zevkten dört köşe olmuştum. Aslında muhabbeti sürdürebilirdim ama başka bir şey söylemeden arkamı dönüp masaya yöneldim yeniden. İstedim ki bir bendeki vakara, bir de domalmış üç kuruşluk çakısını arayan şu koca götlüye bakıp yaptığı hatayı anlasın. Ne diyeyim; benim gibisi düşman başına.

Artık özgüvenim yerine geldiğinden mi nedir, geçip İrfan Beyin yanına oturdum. Gözüm rakıdaydı. Şöyle bir duble atarsam, cinayetin üstündeki esrar perdesini oracıkta kaldırmam işten değildi. İki dubleye faili meçhul bırakmazdım memlekette alimallah. Ne yapsam da şu işgüzarı masadan biraz uzaklaştırsam diye düşünmekteydim ki, "Kızım biraz buz getir hadi bize," diye gayet konuyla ilgili gürledi Abdullah amca. Safinaz abla komutu duyduğu anda taşlarını bırakıp ayağa fırladı ve gereğini yerine getirmek üzere restoranların bulunduğu yamaca doğru uzadı.

Fırsat bu fırsat mıydı acaba? "Siz de onunla gitseniz iyi olur bence," dedim irfan Beye. "Çocuklara göz kulak olmak lazım bu devirde." Başka içecekte gözüm yokmuşçasına meyve suyumdan koca bir de yudum aldım.

Mesleki sorumluluk duygularına ket vuramayan irfan Bey ayağa kalkacak gibi olduysa da Abdullah amca onu kolundan tutup oturttu yerine. "Lüzum yok yahu. Şurası zaten gideceği yer."

"Gölde kayık varmış diyorlar!" diye girdi o anda lafa Dilek abla. Bu, açıkça irfan Beye yapılmış bir sandal sefası teklifiydi ama bizimki artık çekingenliğinden mi, kaz kafalılığından mı bilinmez, kıza gülümsemekle yetindi ve Abdullah amcayla sürdürdüğü tatsız futbol muhabbetine geri döndü. Dilek abla da sinirli bir şeklide masadaki kırıntıları parmağıyla toplayıp karıncalara atma işine. Birkaç dakika sonra, Abdullah amca, Safinaz ablanın getirdiği buzları rakı kadehlerine doldururken, bu enfes manzarayı ağzım sulanarak izlemekten başka bir şansım kalmadığını biliyordum. Alkol desteği olmadan sürdürecektim araştırmamı.

Dikkatimi en kuvvetli katil zanlısına, bir köşede herkes ve her şeyle bağlantısını kesmiş horlaya horlaya uyuyan Fahriye Hanıma çevirdim. Hakikaten daha bir hafta önce acımasızca çocuğunu öldürmüş bir ana bu kadar

rahat olabilir miydi? Ama belki de aldığı otuz sekiz bin adet hap yüzünden bu haldeydi. Fiziki varlığının ötesini, ruhunu görmeye çalıştım sonra ve nedense kendimi onu çıplak hayal ederken buldum. Her ne kadar rahatsız edici olsa da, görev bilinciyle, o yağlı vücudunu, pörsümüş memelerini düşündüm. Kocaman ve nedense hala çırılçıplak gördüğüm gövdesiyle Küçük Mehmet'in üzerine çullanırken hayal ettim onu. Tam o anda da Ümit'in nefret dolu bakışlarını bana diktiğini fark ettim. Utancımdan kıpkırmızı kesilmiştim. Herhangi bir art niyetim yoktu gerçi ama bir arkadaşın annesini böyle düşünmek hakikaten çok ayıptı. O yüzden ben de anasını bırakıp bacısıyla ilgilenmeye karar verdim.

Hızla oturduğum yerden kalkıp, tekrar yaygının üstünde beş taş oynamaya dalmış Safinaz ablanın yanına gittim. "Beraber oynayalım mı?"

"Olur tabii," dedi Safinaz abla ışıl ışıl gülümseyerek. Taşları toplayıp önüme koydu. "Haydi sen başla."

Ümit'in bakışlarını hala üzerimde hissetsem de elimden geldiğince aldırmamaya çalışarak başladım taşları atıp tutmaya. "Kolun iyileşiyor mu?" diye yumuşak bir giriş yaptım konuya.

Safinaz abla sargılı kolunu diğeriyle hafifçe okşadı. "Evet evet, pek bir acım kalmadı artık."

"Nasıl oldu demiştin kolundaki yara?" diye en eski polisiye numaralardan birine başvurdum.

"Evdeki kapılardan birini camından iteledim. Biraz sert vurmuşum, cam parçalandı. Bir sürü dikiş attılar. Görünmez kaza işte."

O arada yandığım için taşları ona verirken, "Hmm," diye düşünceli bir hava takındım. "Ne zaman oldu bu olay?"

"Geçen hafta filan işte..."

"Mehmet'in ölümünden önce mi sonra mı?"

Safinaz ablanın havaya attığı taş, tak diye düşüverdi yere. Şimdi dikkatle yüzüme bakıyordu. "Önce," dedi sonunda. "Evet, hatırlıyorum. Bir gün önce."

"Merak ettiğim bir şey daha..."

"Sıra sende," diye sorumu yarıda kesti Safinaz abla başıyla taşları işaret ederek. Onu da kendimden soğutmayı başarmıştım besbelli.

"Safinaz abla," dedim. "Ümit'in ıslahevine atılmasını istemezsin, değil mi? Bırak yardım edeyim..."

"Hayatımda senin kadar acayip bir çocuk görmedim," dedi beni dikkatle inceleyerek. Bakışlarında küçük bir hayranlık da vardı sanki. Sağını solunu kontrol edip usulca yanıma yaklaştı. "Nasıl yardım edecekmişsin bakalım Ümit'e?"

"Olayın cereyan ettiği gün," dedim sözcüklerimi özenle seçmeye çalışarak. "Ümit, Mehmet'i elinden senin aldığını söyledi."

"Doğru."

Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordum. Evet hayır sorularıyla bir yere varmak güç olacaktı. "O gün ne olduğunu bana tam olarak anlatır mısın?"

Derin bir iç geçirdi Safinaz abla. "Annemle ablam hastaneye gitmişti," diye başladı anlatmaya –ki bu hiç de istediğim gibi bir girizgâh değildi açıkçası.

"Dayın?" diye girdim araya, bir umut.

"Ümitle birlikte çatıda kuşlarla ilgileniyordu."

"Sonra?"

"Ümit aşağı indi, karnım acıktı diye. Ben de puf böreği yapmak için mutfağa girdim. Çıktığımda Ümit'i göremeyince odasına baktım, orada da yoktu. Sonra işte Mehmet'in odasından iniltiler geldiğini duydum. İçeri girdiğimde... kardeşinin üzerinde gördüm. Onu boğarken..."

Kızın dokunsan ağlayacak halde olmasına aldırmadan hırsla üsteledim. "Nasıl? Elleriyle mi, yastıkla mı?"

"Sen neyin peşindesin?" diye sordu titrek bir sesle.

"Gerçeğin," diye yanıtladım. "Ümit'in anlattıkları, bütün bu olup bitenler çok mantıksız. Mehmet'i onun öldürdüğüne inanmıyorum."

"Ama o yaptı. Gözlerimle gördüm. Hatta..." İnleyerek başını koluna gömdü Safinaz abla. "Allahım affet..."

"Hatta ne?"

"Benim yüzümden," dedi yaşlı gözlerle. "Benim yüzümden öldürdü onu."

Buyur bakalım. Bir itirafçı daha. Gerçek katil dışında herkes bu cinayeti üstlenmeye hazır gibiydi. Derin bir nefes aldım. "Bu ne demek Safinaz abla? Lütfen sakince anlatır mısın?"

Safinaz abla sümüklerini çekip sağına soluna baktı. İyice yanıma sokuldu sonra. "O gün Mehmet'in çok ıstırabı vardı. Zavallıcık bir ara, 'Ölsem de kurtulsam,' dedi. Şu yüreğimin dağlandığını hissettim. Ümit çatıdan geldiğinde mutfakta kendi kendime ağlıyordum. Niye ağlıyorsun diye sordu, ben de ona anlattım..."

"Mehmet'in keşke ölsem dediğini?"

Başını hızlı hızlı aşağı yukarı salladı Safinaz abla. "Ümit söylemedi mi bunu sana?"

"Söylemedi."

Derken bir anda suratı kireç gibi oldu. Eli, ayağı, dudakları yaprak gibi titriyordu. Önce bunu, o anı tekrar yaşamaktan kaynaklanan dehşet duygusuna verdiysem de bir an sonra kızın bana değil arkama doğru baktığını ayrımsadım. Kafamı çevirince, bizi izleyen Fahriye teyzenin tüyler ürpertici, buz gibi gözleriyle karşılaştım.

"Heeey!" diye bir ses duydum o sırada. "Haydi bakalım havuza gidiyoruz!" Bağıran Yusuf abiydi. Havuz falan umurumda değildi ya, can güvenliğim açısından en iyisi oradan bir an önce uzaklaşmaktı. Zınk diye kalkıp, Yusuf abiyle Hatice ablanın yanında aldım soluğu.

"Daha yeni iyileştin," dedi Hatice abla. "Üşütmeyesin?"

"Yüzmeye niyetim yok," diye karşılık verdim. "Sadece güneşleneceğim."

"Ümit!" diye seslendi Yusuf abi. "Haydi koş."

"Siz gidin," dedi Ümit. "Ben gelmiyorum."

"Allah Allah!" diye söylendi Yusuf abi. "Can atıyordun yüzmeye ya; n'oldu şimdi?"

"Ne olduysa oldu! İstemiyorum artık, var mı?" diye terslendi Ümit.

"İyi, ne bok yersen ye," şeklinde yeğenine güzel ve eğitici bir karşılık veren Yusuf abi havlularla dolu çantayı sırtına vurdu. "Haydi biz gidelim o zaman."

Henüz yaz mevsimine girmemiş idiysek de, global ısınmanın etkisiyle ipini koparan havuza koşmuştu. Yüzen, güneşlenen, tıkınan; şişman ya da sıska, tüysüz ya da aşırı kıllı, akça pakça ya da kapkara gövdeler 'normal' denen şeyin sadece teorik bir kategori olduğunun kanıtı gibiydi. Ve sesler! Ortalamaya güç bela yaklaşabilecek zekâ düzeylerinin en az on puanlık bir kısmını soyunma odasında bırakmış gençlerin şuursuzca kahkahaları, bellerinde birer can simidiyle suya atılmış çocukların acı dolu çığlıkları, bu zavallıları boş yere cesaretlendirmeye çalışan ebeveynlerinin bağırış çağırışları, havuz kenarından yükselen tavla şakırtıları ve telefon zilleri bir cehnennem senfonisi husule getiriyordu. Buna bir de tramplenden her atlayışlarında, birilerinin üstüne düşen ya da havuz kenarındakileri sırılsıklam eden gösteriş budalaları ile bunların tezahüratçılarını ekleyin. İşte, henüz duygularını kabullenecek cesaret ve olgunluğa tam ulaşamamış bir toplu katliamcıyı özbenliğiyle kucaklaştıracak manzara.

Yusuf abiyle birlikte kıçımızda mayolarımız, bir şezlonga oturmuş, birbirimize çaktırmamaya çalışarak kadın soyunma kabinlerini kesiyor, heyecanla Hatice ablanın yolunu gözlüyorduk. "Demek yüzmeyeceksin ha?" dedi Yusuf abi. "Yoksa yüzmeyi bilmiyor musun?"

"Hastalıktan yeni kalktım. Annem söz verdirdi Hatice ablaya, havuza girmeyecek diye," dedim yüzme bilip bilmediğime dair soruyu pas geçerek. Bu konuda ısrar etmesinin önünü almak için de karşı atağa geçtim hemen. "Senin

kuşlardan n'aber? Döndüler mi yuvaya?"

"Hera döndü," dedi Yusuf abi gururla.

"Takla konusunda gelişme var mı peki?"

"Yok, yemini verdiğim anda kaçıyor namussuz. Bir süre sonra yine geliyor..."

"Heeey!" diye seslendiğini işittik Hatice ablanın. Bize doğru el sallayarak yaklaşmaktaydı. Sırtında hayli cüretkâr bir bikini, gözünde iri çerçeveli gözlükler ve omzunda da küçük bir çanta vardı. Nefes kesiciydi hakikaten. Ancak kot kafalı Yusuf abi, müstakbel çocuklarının annesini o halde görmekten mi, yoksa o haldeyken onunla görülmekten rahatsızlık duyduğundan mı bilmem, kalkıp kendini havuza attı cup diye. Pek de isabet etmişti doğrusu. Ondan boşalan yere Hatice abla oturdu.

"Çok yakışmış üstündeki," dedim.

"Teşekkür ederim," deyip çantasından bir güneş yağı şişesi çıkardı. "Dön bakalım, şunu sürelim sırtına da, yanma fazla."

Eli sırtıma değdiği anda hafifçe boğazımı temizledim. Biraz heyecanlanmıştım galiba. Aynı hafta içinde önce Begüm Gülüm sonra da Hatice ablayla tenselleşmek garip bir duyguydu. "Pek tahmin etmezdim senin böyle bikini falan giyeceğini açıkçası," dedim ve sesim titremeden bunu söyleyebildiğim için de çok rahatladım.

"Niye ki? Benim neyim eksikmiş?" Yine o dalgacı ses tonuyla konuşuyordu.

"Eksiğin olduğundan değil," diyerek iki kere daha öksürdüm hafifçe. O esnada sırtımı ovalamaktaydı ve kalbimin nasıl çarptığını fark ettiğinden emindim. "Ne bileyim? Daha kapalı bir tarzın var senin. Başörtüsü falan..."

"Sevdiğim için giyinmiyorum ki öyle?"

"Hmm... Neden giyiniyorsun öyleyse?"

"Mahalle baskısı."

"Hiç öyle baskılara prim verecek biri olduğunu düşünmemiştim," dedim. İçinde bulunduğum stresli durum göz önüne alındığında çok da güzel bir laf etmiştim doğrusu.

"Yanlış anladın hayatım," dedi yağlama işini bitiren Hatice abla. "Ben mahalleye baskı yapıyorum."

Alışmıştım artık her seferinde beni böyle ters köşeye yatırmasına, hatta bundan hoşlanmaya bile başlamıştım korkarım. Gözlerim, suyu feci bir şekilde dövmeye benzer bir stilde yüzen Yusuf abiyi buldu havuzda. "Pek bir hayran görünüyor sana," diyerek, ruhbilimcilerin "yansıtma" adını verdiği savunma mekanizmasına başvurdum.

"Çocuk işte," diye mırıldandı Hatice abla kendi kendine gülümseyerek. Beni mi yoksa havuzdaki koca eşeği mi kast ediyordu pek emin olamamıştım doğrusu. Çantasından bir Tekel 2000 çıkartıp yaktı, dumanını havaya savurdu. "Ee, senin soruşturma işleri nasıl gidiyor bakalım?"

Demek bundan da haberi vardı. "Çocuktan aldın herhalde haberi?"

"İnsanlar konuşuyor," dedi tiryaki yârim. "Sorular soruyormuşsun."

"Ümit'in kardeşinin ölümüyle ilgili kuşkularım var," diye açıkladım benimle dalga geçmesini göze alarak.

Ancak Hatice abla, "Hakikaten de tuhaf bir şeyler var bu ailede," diye beklemediğim derecede ciddi bir tavırla karşılık verdi bana. "Haklı olabilirsin."

O böyle söyledikten sonra kim durabilirdi ki karşımda? Bütün sırları bir bir keşfetmez, tüm alçakların ipliğini pazara çıkarmaz mıydım? Ama sonra içime bir kurt düştü. Bu gidinin kızı, sakın benim yana yakıla peşinde koştuğum soruların yanıtlarını da bulmuş olmasındı? "Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Aşk ve para," dedi sigarasının en az iki santimini küle çeviren derin bir soluğun ardından. Bu tabloya daha çok yakışacak başka bir şey söylenebilir miydi bilmiyorum, ama konuyla ilgisini pek kavrayamamıştım açıkçası. "Cinayetlerin çoğunun bu ikisinden biriyle alakası vardır," diye devam etti. "O

zavallı çocuğun ölümünden kimsenin parasal bir çıkar sağlayacağını sanmam. Geriye aşk kalıyor."

Ne yalan söyleyeyim; hali, tavrı ne kadar etkileyici idiyse de söylediklerinin pek bir manası yoktu. Hatice ablanın da her normal insan gibi saçmalayabileceğini görmenin verdiği hayal kırıklığıyla, "Ne yani? Sence aşk cinayetine mi kurban gitti ufaklık?" diye sordum.

"Aşk yüzünden... aşkla ilgili bir şey yüzünden. İkisi farklı," deyip bir kez daha bana düşünecek bir konu verdikten sonra ayağa kalktı hayatımın Da Vinci şifresi. "Gönül meselelerini bir düşün derim."

Aramızdaki boy farkının birden bu kadar artmasından hoşnut değildim; ben de ayağa kalktım. Yusuf abiyle aralarındaki münasebete dair uygunsuz bir söz dilimin ucuna kadar geldiyse de son anda kendime hâkim olmayı başardım. "İrfan Beyin yakında ailesiyle birlikte Dilek ablaya görücü geleceğini tahmin ediyorum, kast ettiğin buysa?"

"Sadece onlar değil." Artık diğerlerinin benim karşımda bu, "meseleye tam vakıf olamama" durumuna düştüğünde nasıl hissettiğini daha iyi anlıyordum. Çaresiz, sessizce bekledim, açıklasın. "Abdullah Beyle Fahriye Hanım arasında da bir şeyler var."

Söylediğinin doğruluğundan bir saniye dahi şüphe etmedim. Kesinlikle haklıydı. Hatta son derece açıktı. Ama zaten bir bulmacanın çözümü ortaya çıktıktan sonra hep öyle gelmez mi insana? Peki bu bilginin Küçük Mehmet'in ölümüyle ne ilgisi olabilirdi? Bazı dişi farelerin, eşleri öldükten sonra yeni erkekleri cezbetmek için kendi yavrularını boğarak öldürdüklerini okuduğum geldi aklıma. Bu yeni potansiyel eşlere, gel yarısı senin genlerinden oluşan küçük fareler yapalım mesajı vermek için. Tiksindiriciydi gerçekten. "Aile dostlarıymış Abdullah Bey," gibi manasız bir şeyler geveledim. "Ümit söyledi."

"Aslen Fahriye Hanımın kocasının eski dostuymuş. Ben de Yusuf'tan öğrendim." Arkadaşının aşkına göz dikmişmiş demek. Olabilir böyle şeyler. İnsanları yargılamamak lazım. Bir de, Safinaz ablanın anlattıklarından sonra bu verinin bir değer taşıyıp taşımadığından pek emin değildim zaten. "Gidip çay alacağım kendime, ister misin sen de bir şey?"

Başımı hayır anlamında salladım. Hatice abla kafeye doğru giderken ben de havuzun ucuna kadar yürüyüp, suda birbirilerine eşek şakaları yapan sevimsiz grubu izlemeye koyuldum. Sadece onlar değil, havuzdaki herkes gözüme fareler gibi görünüyordu şimdi. Yiyor, içiyor, düzüşüyor ve bu amaçsız devinimi sonsuza kadar sürdürebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eşref-i mahlukatta bundan pek fazlasını göremiyordum maalesef. Ayrıca düşünmeden edemiyordum, insan hayatı bu kadar kutsalsa neden tarihi ekseriyetle caniler yazıyordu? Acaba biraz daha matematik öğrenme bahanesiyle sürekli ertelediğim intihar planımı devreye sokmanın zamanı gelmiş olabilir miydi? Annemle babamı çok üzerdi elbette böyle bir şey. Belki de intiharıma cinayet ya da daha mantıklısı kaza süsü vermeliydim?

İşte bu türden, çok da sağlıklı sayılmayacak düşünceler içindeyken, nereden geldiğini anlayamadığım bir darbeyle dengemi kaybettim. Suya ilk önce kafam çarptı, ardından taş gibi dibe çöktüm. Ufak bir panik duygusunun ardından yere basıp yükselmeye çalıştım ancak yukarıda tepişenlerden biri sırtıma bastı, derken biri daha. Ağzım, o akvaryumların içine koydukları küçük define sandıkları gibi hızla açılıp kapandı ve akciğerlerim suyla doldu. Çırpınmak istiyordum ama ellerim kollarım uyuşmuş gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla bir kâşık suda boğuluyordum. Dualarım kabul mü edilmişti ne? Küçük bedenim artık pes etmek üzereyken suyu kurşun gibi yaran bir karaltıyı ayrımsadım. Güçlü bir kol beni belimden kavradığı gibi suyun üzerine çıkarttı. Birileri beni hızla kıyıya çekti. Boş yere soluk almaya çalışırken üzerime eğilen kurtarıcımın güzel ve endişeli yüzünü gördüm. Hatice abla. Ne vakit çayını alıp dönmüştü ki? Yoksa içine mi doğmuştu başıma bir şey geldiği? Aramızda bizi birbirimize bağlayan telepatik ve de romantik bir bağ olması mümkün müydü? Eh artık çevremizde biriken kalabalığa bağırmayı kesip bana bir hayat öpücüğü vermesinin zamanı gelmemiş miydi?

Kahrolası ciğerlerim birkaç saniye daha sabredip dehşetli bir öksürükle içinde biriken suyu dışarı püskürtmese belki de dudaklarımız birleşecekti. "Adam boğulmuuuş," diye bağrışıp duruyordu birileri. Başka birileri onları düzeltiyordu: "Çocuk boğulmuş laaan!" Hayata döndüğümden kuşkum kalmayınca ayağa fırladım hemen. Az önceki oto-erotik ölüm fantezilerim yerini utanca bırakmıştı. Birkaç adım atıp insanları yardım. Gayet iyi olduğumu göstermek istiyordum herkese. Ne var ki, bu güç gösterisi, çiçeklerin arasına kusmamla neticelendi. Hatice abla milleti pek de nazik sayılmayacak

sözlerle dağıtıp yanıma geldi. Omuzlarıma bir havlu yerleştirip sarıldı sonra. Başımı hayatımı kurtaran kadının ıslak karnına gömdüm. Nankörlük sayılır mıydı bilmem ama oracıkta ruhumu teslim etmeye hiçbir itirazım yoktu.

Biri omzumdan tutup beni çevirdi. Hayli endişeli bir tavırla nasıl olduğumu sorup duruyordu. "İrfan Bey," dedim. "Siz de nereden çıktınız?"

"Size bakmaya gelmiştik. Haydi giyin hemen, hastaneye gidiyoruz."

"Hastaneye gitmeye lüzum yok," dedim. O ara gözlerim az ötede hüngür hüngür ağlayan Dilek ablaya takıldı. Başıma gelenlere bu kadar hızla, bu kadar güçlü tepki veriyor olabilir miydi? "Onun nesi var?" diye sordum.

İrfan Bey hayati tehlikeyi atlattığıma kanaat getirdiğinden mi yoksa Dilek ablanın gözyaşlarının daha acil bir durum teşkil ettiğini düşündüğünden mi bilmem, soruma cevap vermeden onun yanına gitti. Kıza bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama sözleri onu daha da feci bir şekilde ağlatmaktan başka işe yaramıyordu. O sırada Yusuf abi, "N'oluyor? Biri mi boğulmuş? Kim ölmüş?" gibi kendisine yakışacak düzeyde sorularla olay yerine intikal etmişti. Hatice ablaya dönüp, "Bundan anneme söz etme lütfen," dedim.

Örümcek hislerim beni Dilek ablayla irfan Beyin yanına yönlendirmekteydi. Koşarak uzaklaşan kızın peşinden hamle etmek üzereyken yapıştım sosyal hizmetlinin paçasına. "N'oluyor burada?"

İrfan Bey bir iki kem küm ettiyse de, nihayet mantıklı bir açıklama yapmadan demir pençelerimden kurtulamayacağını anladı. "Ümit'in gözetim altına alınmasını önereceğim. Ona ağlıyor işte."

"Niye ki?" diye bağırdım. "Ümit'in bir suçu yok. Karıncayı bile incitemez o çocuk. Saçmalıyorsunuz hepiniz!"

"Karıncayı incitemeyecek arkadaşın var ya," diye parmağıyla havuzu işaret etti İrfan Bey. Kafamı çevirince havuzun kenarında ayaklarını suya sokmuş, bir pipet marifetiyle meşrubatını içerken bizi izleyen Ümitle göz göze geldim. "Seni suya iten oydu."

8. Eski Dostlar, Yeni Düşmanlar

Hatice abla akşam beni eve teslim ederken, hakikaten de anneme o gün havuzda yaşadığım sevimsiz olayla ilgili bir şey söylemedi. Belki isteklerime saygı gösteriyor, belki de sorumluluğunu üstlendiği çocuğun az daha tahtalıköyü boylayacağının ortaya çıkmasından korkuyordu. Gerekçesinin fazla önemi yoktu; annemin bu konuda tatava edemeyecek olması yeterliydi benim için.

Sevgi dolu yuvama girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey, salonda kurulmuş dört dörtlük rakı sofrasıydı. "Hayrola," diye sordum anneme. "Ziyafet mi veriyoruz?"

"Babanla amcanın arkadaşları gelecek bu akşam," diye homurdandı annem.

"Başsağlığına mı?"

"Artık başsağlığına mı, kafa çekmeye mi Allah bilir?" Durumdan hiç hoşnut değildi ama yine de, iyi bir eş olarak, kocasının taze acısına hürmeten gereken hazırlıkları yapmıştı işte konuklarımız için. Gelecek tayfayı az çok tahmin edebiliyordum ve kendilerini tanıdığım kadarıyla, kuşkularında pek de haksız sayılmazdı annem. Söz konusu arkadaşların hayat felsefesi 'her şey bahane, alkol şahane' şeklinde özetlenebilirdi.

"Babam nerede?"

"Beşiktaş'a gitti sabahtan. Kopuk arkadaşlarıyla gelir şimdi," diyerek televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşti. Baktım, bir film izliyor. Sinemaya ilgisinin filmlerden ziyade oyuncuların özel hayatlarına dönük olduğu düşünülürse garip bir şeydi bu. Anlaşılan sinirleri perişandı. Fazla zıt gitmeyeydim ben ona en iyisi. Kanepeye uzanıp onunla birlikte filme takılmaya başladım ben de. Eski bir Türk filmiydi. Yoksul oğlanla zengin kızın birbirine âşık olduğu, kızın ailesinin bu ikisini ayırmak için rüşvet, şantaj, iftira kıyamet bin türlü dümen çevirdiği ve fakat neticede, epeyce bir hasara yol açsalar da sevenleri ayıramadıkları türden tipik bir melodram.

Annem gözyaşları içinde izlediği filme, arada sırada da, "Boyun devrilsin, gözün çıksın, ocağın batsın..." şeklinde dilek ve temennilerle katılımcılık göstermekteydi. Bu tür filmlerin yaratması istenen etki tam da bu olduğundan, ilk bakışta yadırganacak bir şey yoktu bunda. Ancak bir süre sonra, hayretler içinde annemin sövüp saydığı kişinin filmin 'iyi adamı' olduğunu fark ettim. Fularlı, zengin ve hain fabrikatör, kızını bırakması karşılığında delikanlıya bilmem ne kadarlık bir çek yazıyor ve annem, bu çeki herifin suratına fırlatan jönprömiyere ileniyordu. Üstelik gıcıklığına da yapmıyordu bunu. Akıl dışıydı cidden. O filmi izleyen fularlı, zengin ve hain fabrikatörlerin dahi nefret ettiği adamın tarafını tutuyordu annem. Filmi mi yanlış anlıyordu, aşkın hikâyelerde bile olsa karın doyurmayacağını mı biliyordu yoksa varlıklı ve güçlü erkeklere karşı sarsılmaz bir itimadı mı vardı? Ya da fular takanlara? Bunlar, biz sıradan fanileri aşan sorulardı. Bildiğim, Aristoteles'in annemi tanısa dramanın kurallarını baştan yazacağıydı; kuvvetle muhtemel ki birkaç beyhude denemeden sonra da bu işten toptan vazgeçeceği.

Neyse ki, kız ve oğlan kavuşamadan kapı çaldı da annem bu felakete tanıklık etmeden televizyonun başından ayrılmak zorunda kaldı. Derhal televizyonu kapatıp onun peşinden kapıya koştum ben de misafirlerimizi karşılamaya. Babamın yanındakiler, yaşı konusunda, altmıştan fazla yüzden az diye tahmin yürütebileceğim Amcabey ile ondan on ya da elli yaş daha genç görünen Tahtakafa, Kız Tevfik ve Metin amcaydı. Hâl ve tavırlarına bakılırsa, içmeye hayli önceden başlamışlardı.

Amcabey, Tahtakafa ve Kız Tevfikle önceden epeyce bir muhabbetim olmuştu; Metin amcayı ise birkaç kez amcamın bulunduğu ortamlarda görmüştüm. Hani iyiliği yüzünden akıyor derler ya, işte öyle biriydi Metin amca. İnce uzun bir fiziği, hüzünlü bakışları ve çekingen tavırları vardı. Birkaç kez babam ile amcamın ondan "temiz çocuk" diye söz ettiklerini de duymuştum. Gerçi onun hakikaten çok iyi bir insan olduğunu anlamak için bunlara ihtiyacım yoktu. Birkaç yıl önce amcamla birlikte beni ilk kez gördüğünde, iliklerime kadar hissetmiştim ki, Şeytan'ın varlığını anında sezen bir melek gibi, ilk görüşte nefret etmişti benden.

Çakırkeyif dostlar, verdikleri rahatsızlık için bin bir özür dileyerek içeri girerken annem, "Ne demek canım? Lütfen böyle buyurun. Bu taraftan," diye gayet sevecen tavırlarla karşılık veriyordu onlara. Bakın, bunda da

yadırganacak bir şey yoktu. Ama maalesef yine, ilk bakışta. Çünkü annemin konukları yönlendirdiği yer, salon değil banyoydu. "Temiz havlu çıkardım. Rahat rahat yıkayın elinizi yüzünüzü!"

Annemin temiz eller operasyonuna olumlu tepki veren tek kişi Metin amca olmuştu. O banyoya giderken, diğerleri pis elleriyle annemle tokalaşmak suretiyle taziyelerini bildirip salondaki masaya geçtiler. Babam ile ben yemeklerin sofraya taşınmasına yardımcı olmak için annemin arkasından mutfağa yöneldik. O gün babamın gönlünü hoş tutma konusunda ekstra kararlı görünen annem, yardımına gerek duymadığını belirterek babama arkadaşlarının yanına dönmesini söyledi. Bunun üzerine babam da onu yanağından öpüp sadece buz kovasını aldı ve diğerlerine katıldı. Onları böyle ahenkli ve neredeyse sevgi dolu görünce çocuk gibi sevinmiştim. Biyolojik yaş bir ölçütse, biliyorum, gibisi fazla.

Servis işi tamamlanıp annemle birlikte sofradaki yerimizi alasıya, kadehler tokuşturulmuş, amcamın şerefine içilmeye başlanmıştı elbette. En kıdemli ve bilge ayyaş sıfatıyla masanın sakiliğini yürüten Amcabey, annemin kadehine de bir duble rakı doldurdu. Ancak rakıya su eklemeye yeltendiğinde, annem eliyle kadehinin üstünü kapattı. "Sadece buz lütfen," dedi kibarca. O güne kadar ağzına bir damla alkol değdirdiğine şahit olmadığım annemin rakıyı sek içtiğini öğrenmek beni hem müthiş şaşırtmış hem de gururlandırmıştı. Demek bütün dünyası hijyen, çekap ve emlak borsasından ibaret değildi; demek bazı küçük, yasak zevkleri vardı ya da bir zamanlar olmuştu onun da.

Babam kadehini anneminkiyle tokuşturup, "Harama helâl karıştırmaz bizimki," dedi ve herkesi güldürdü. Saadet dolu bir mırıltı koptu göğsümden. Ailemi, dostlarıyla birlikte bu kadar tatlı bir muhabbet içinde görmenin değeri benim için çok büyüktü; birazdan hepsinin kafayı bulacağını, böylece benim de arada bir iki fırt götürebileceğimi bilmenin yarattığı heyecan ise paha biçilmez. Rakılar yuvarlanırken kafadarlar, masada bir hanımefendi bulunduğundan kelli ağızlarını bozmamaya özen göstererek eskileri yâd edip söyleşiyor, ne olsa bir ölüm sebebiyle bir araya gelindiğinden fazlaca da abartmadan gülüşüyorlardı. Annem mutfağa gittiğinde ben de babama çaktırmadan bir iki yudum rakı götürüyordum. Bundan iyisi Şam'da kayısıydı velhasılıkelam.

Nihayet, herkesin düşünüp kimsenin söylemediğini, özünde iyi bir insan olmakla birlikte, sadece buz gibi esprileriyle değil aynı zamanda

boşboğazlığıyla da tanınan Tahtakafa ilan etti: "Hep o Feriha kahpesi yüzünden başına geldi bunlar Nebi abinin!" Sonra da anneme dönüp özür diledi. "Kusura bakma n'olur yengeciğim."

"Gözü kör olsun, boynu altında kalsın onun," deyip rakısını dipledi annem. "Saklıyorum çocuğumun doğumunda bana getirdiği o tenekeden Cumhuriyet altınını..."

Sevgili validem kafayı bulmuştu ve daha da gidecekti bu minvalde herhalde ama Amcabey, "Boş verin şimdi Feriha'yı," diye girdi araya. "Ne olsa Nebi sevmiş bu kadını. Bize yakışmaz arkasından konuşmak."

Lakin annem celallenmişti bir kere. "O başka," dedi sitemkâr bir sesle. "Ben yüzüne de söylerim. Ama Allah'ından bulsun tabii..."

Tahtakafa konuyu değiştirmek ve muhakkak ki biraz da dalga geçmek için Kız Tevfik'e döndü. "Tevfik yahu, sevgi falan deyince aklıma geldi, ne oldu senin şu kadınla durumlar? Okşana mıydı Okşasana mıydı neydi adı?"

"Oksana," diye hırladı Kız Tevfik, üç dişinin arasından ortama yayılan Bafra sigarasının yüz yirmi sekiz bin ölümcül maddeden oluşan dumanından daha zehirli bir sesle. "Ayrıca sen aç da götünle alay et!" Sonra dönüp o da annemden böyle kaba bir laf ettiği için özür diledi.

Annem muhtemelen onun ne dediğini duymamıştı bile. "Rica ederim," diye karşılık verdi. "Adı batsın o Feriha kulunun, başka da bir şey demiyorum!"

Babamla birlikte Beşiktaş'a yaptığım ziyaretlerden, Kız Tevfik'in bu Oksana isimli, yabancı uyruklu hayat kadınına fena halde tutkun olduğunu biliyordum. Kız Tevfik biricik aşkını 'o hayattan' çekip almak, evinin kadını yapmak istiyordu; ama hatunun bunu pek taktığı yoktu. Hatta rivayete göre, ücreti karşılığında dahi görüşmeyi reddediyordu bizimkiyle. Bu da fena halde dalga konusu oluyordu arkadaşları arasında.

"Ne kızıyorsun yahu?" dedi Tahtakafa. "Fena bir şey mi söyledik? Genelevden kadın almak sevaptır hem."

"Yahu haydi yengeyi geçtim, çocuğun önünde girdiğiniz muhabbete bak," diye

beni işaret etti Amcabey. Tabii bunun tam babamın rakı kadehinin dibindekileri kafama diktiğim ana denk gelmesi küçük bir talihsizlikti ama neyse ki kimse bana bakmamıştı.

"Ne varmış muhabbette?" diye bu kez de Kız Tevfik isyan etti. Alkol giderek tekinsiz yüzünü göstermeye başlıyordu ortamda. "Kızcağız keyfinden mi yapıyor o işi? Mecburiyetten yapıyor. Ayrıca, çalışmayı bıraktı artık Oksana... yakında da evleneceğiz."

"Haydi canım!" diye ünledi Tahtakafa. "Büyük palavracısın lan Tevfik!"

"Doğru söylüyorum," dedi Kız Tevfik, yeni bir Bafra'yı, tükenmek üzere olan bir öncekiyle tutuşturarak. "Âşık oldu bana."

"Bu fizikle sana âşık olmamak ne mümkün zaten de," dedi Tahtakafa, "en son bildiğimiz, kız senin suratını görmek bile istemiyordu?"

"Sözlerim nihayet kırdı kalbinin mührünü," diye şairane bir karşılık verdi Kız Tevfik. Ardından cebinden çıkarttığı küçük bir kutuyu açıp çat diye masaya koydu. İşte, söylediklerinin su götürmez kanıtı, tek taş bir yüzük hepimizin gözü önündeydi şimdi. "Yarın akşam buluşuyoruz; takacağım bunu parmağına."

"E çok güzel haber bu," dedi o zamana kadar sessizce demlenen babam. "Haydi öyleyse sizin şerefinize içelim." Kimseyi incitmeden, adamcağızla daha fazla uğraşmalarını engelleyebileceğini düşünüyordu belki. Ne esaslı adamdı şu benim babam.

Kutlamalar eşliğinde kadehler tokuşturuldu, içkiler yudumlandı. Ancak, Tahtakafa işin ucunu kolay bırakacağa benzemiyordu. "Tam olarak hangi sözlerinle etkiledin acaba kadını Tevfikçiğim?" diye ısrarını sürdürdü. Ne yalan söyleyeyim, ben de bir şekilde Tahtakafa'nın, hikâyenin doğruluğuna dair kuşkularını paylaşmıyor değildim.

"Pek çok şey konuştuk," dedi Kız Tevfik, daha ziyade Clark Gable'dan bekleyeceğiniz bir havayla. "Ama galiba nihayet yelkenleri indirmesinin sebebi, ona yazdığım şiir oldu."

İşte bu beklenen andı! Herkes bir ağızdan yazdığı şiiri okuması için tezahürat

yapmaya başladı. Hatta Metin amca bile bir iki kez hafifçe ellerini çırparak diğerlerine katıldı. Kız Tevfik bir iki nazlandıysa da, sonunda alkolün tesiri ve bir ömür süren ezikliğine galebe çalmanın bahtiyarlığıyla, gönlünden kopan mısraları bizimle paylaşmaya razı oldu. Rakısından bir yudum alıp, "Şiirimin adı Gece" dedi. Başladı sonra okumaya: "Gece / İsmimin çift hecesi / Aşk ise bir tek hece / Aşkı bilen var mıdır? / O çözülmez bilmece / Gece / Ömrümün tek neşesi / Ne senden sonra, ne senden önce / Seni sevdim, bunu bil / Seni sevdim sadece!"

Nasıl bir alkış koptu, anlatamam. Hatta Tahtakafa yerinden kalkıp iki yanağından öptü Kız Tevfik'i. "İnce ruhlu kardeşim benim! Helal olsun sana!"

Rakılar su gibi akar, kahkahalar tebriklere karışır, nikâh tarihi, balayı mekânı, çiftin müstakbel çocuklarının isimleri falan konuşulurken ben de şu güzel ortamı bozmayayım istiyordum. O yüzden Kız Tevfik'in şiirinin sanatsal değeri ya da ifade derinliği konusunda aklıma üşüşen kötü düşünceleri bir çırpıda öteleyiverdim. Yalnız, Allah'ın cezasıyım ya, bir konuyu düşünmeden edemiyordum işte. Nihayet ortamdaki coşku biraz diner gibi olduğunda, "Tevfik amca," diye söz aldım. Masaya bir sessizlik çöktü. Herkes, bakalım yumurcak ne yumurtlayacak sevecenliğinde gülümseyerek dinlemeye geçmişti. Babam hariç. O beni diğerlerine göre daha iyi tanıdığından, onun bakışlarında beni ağzımdan çıkacakları iki kez düşünmeye teşvik eden bir ifade vardı. Ben de öyle yaptım. Basit, teknik bir noktaydı kafamı kurcalayan. Buradan bir felakete yol açmayı ben bile başaramazdım. İç rahatlığıyla sordum: "Soyadınız nedir acaba?"

"Ulusoy," dedi Kız Tevfik gülümseyerek. Kendi kendine keyifle mırıldandı ardından: "Oksana Ulusoy..."

"Peki ikinci bir adınız var mı?"

"Yoo? Niye ki?"

"Şiirinize... güzel şiirinize Gece / İsmimin çift hecesi dizeleriyle başlamışsınız ya, hakikaten bu sözcük isminizde geçiyor mu diye merak ettim. Saçma bir şey tabii..." Nasıl nefret edivermiştim kendimden yine bir anda. Bok vardı sanki; yok yere şiirdeki bir açığa parmak basmıştım. Şimdi düşünüyorum da, keşke bu kadarla kalsaymış.

"İsmimde değil," diye anlayışla karşılık verdi Kız Tevfik. "Rumuzumda geçiyor."

Bak, ben bu kadarına fittim. Hiç ama hiç merak etmiyordum neden söz ettiğini; konuyu kapatabilirdik. Ancak biliyordum ki diğerleri, bu yanıtla birlikte soframızdaki tatlı sessizliğin tam ortasına çöreklenen soru işaretinin cazibesine kayıtsız kalamayacaktı. Kahrolası noktalama işaretini dengeye kavuşturan Amcabey oldu: "Rumuz?"

"Gecenin Kanatları," diye açıkladı Kız Tevfik, bir peynir parçasını üç dişiyle ufalamaya çalışırken. "İnternetteki rumuzum."

Yapılacak bir şey yoktu. Kar tanesi çığa dönüşmüş, Pandora'nın bağırsakları faaliyete geçmişti artık. "Ne interneti lan?"

"Ya şimdi biz görüşemiyorduk ya bununla," diye tafsilatlı izahata girişti Kız Tevfik. Haydi hayırlısıydı bakalım. "Benim yeğen var, Süleyman; o internette Oksana'nın ismini aratmış. Bir de bakmış, canlı sohbet mi ne yapıyormuş bu internette. Ben pek anlamam bilgisayar işlerinden de, işte Süleyman dedi ki, kaydolursun bunun sohbet sitesine, bir rumuz alırsın, bir kredi kartı numarası verirsin, tamamdır! İstediğin kadar konuş sonra sevgilinle. Nasıl sevindim tabii, anlatamam. Sonra işte yol gösterdi bu bizim yeğen, tekrar temasa geçmiş olduk..."

"Rumuzu da Süleyman mı buldu?" gibi bir soru geldi Tahtakafa'dan. Kafalarımızın böyle paralel çalışmasından pek hoşlanmıyordum bu herifle ya, ayrı hikâye.

"Onu ben seçtim," dedi Kız Tevfik apaçık bir gururla. "Sonra tabii, ben buna kendimi anlatmaya başladım. Yavaş yavaş beni tanıdı, tanıdıkça sevdi, böylece olaylar gelişti. Nihayetinde, yarın buluşmaya karar verdik."

"Dur dur," dedi Tahtakafa. İyice keyfi yerine gelmişti. "Sen şimdi yine para karşılığı konuşuyordun bu kadınla, öyle mi?"

Başıyla onayladı Kız Tevfik. "Yarım saati 10 dolar; sonra dakika başına 1.99 kesiyorlar. Ee, onun ekmek kapısı da bu tabii. Feda olsun sultanıma. Bu vesileyle her şeye baştan başlamış olduk. Hatta, eskisinden daha bile sıcak

davranmaya başladı bana. Kur falan yapıyordu ciddi ciddi..."

"Evet evet, onu fark ettim," dedi Tahtakafa. "Hatta çapraz kur yapıyormuş abla!"

"Peki birbirinizi görüyor muydunuz konuşurken?" diye sordu Amcabey.

"Ben onu görüyordum da, o beni görmüyordu."

"Ama senin kim olduğunu biliyor, değil mi?" diye araya girdi babam temkinli bir tavırla.

"Şu an için Gecenin Kanatları olarak biliyor," dedi Kız Tevfik hala kendinden son derece memnun. "Yarın karşısında beni görünce amma da sürpriz olacak!"

En büyük zevki milletle kafa bulmak olan Tahtakafa dahi, dostunun gafletini sömürmek istemiyordu sanki daha fazla. "Gecenin Kanatları," diye iç geçirdi. "Ne diyeyim? Allah mesut etsin kardeşim."

"Eyvallah," diyerek kadeh kaldırdı Gecenin Kanatları. Daha da bu konuda kimse bir şey söylemedi. Cümleten Kız Tevfik'in bir gece daha saadet hayaliyle yaşamasında bir mahzur bulunmadığı konusunda sessiz bir karara varılmıştı.

Beş dakika kadar sonra annem beni yatağıma postalama teşebbüsünde bulunduysa da, konuklarımızın mızıldanmalarıma verdiği destek sayesinde, gece nihayetlenene dek salondaki kanepede yatmama razı geldi. Aslında biraz daha oturup kafa çekmek istiyordum ama çok ısrar edersem odamı boylayabilirim diye korktuğumdan fazla uzatmadan kanepeye kıvrıldım ben de. Odamda yapayalnız, o gün uğradığım suikaste dair karanlık düşüncelerle cebelleşmek yerine, bu tatlı kaçıkların muhabbetine kulak kabartarak uykuya dalmak çok daha iyi bir alternatifti.

Bir süre havadan sudan bir sohbet eşliğinde içilmeye devam edildi. Kandaki alkol miktarı arttıkça kaçınılmaz biçimde anıların ağırlığı hissedilmeye başladı ve o noktadan sonra da rakılar hayaletlerin şerefine kaldırılır oldu. Tek bir eseri bile gün ışığına çıkmamış büyük bestekar Hüseyin Beyin, bir dönemin emniyet teşkilatını külliyen peşinden koşturmuş Beşiktaş'ın en romantik

gangsteri Şeref (nam-ı diğer Panş) ve güzelliği dillere destan sevgilisi Bebeka'nın, unutulmaz Beşiktaşlı futbolcuların hatırasına içildi sırayla. Bakışlar bulutlandı, sesler titremeye başladı. Sözcükler ağır ağır yerini konuşulmayanlara bırakıp gitti.

Gece artık böylece nihayetlenir diye düşünerekten ufak ufak kendimi uykunun kollarına teslim etmekteydim ki, Amcabey'in sesini duydum: "Adalet'e!"

Zınk diye dikildim. Amcabey kadehini Metin amcaya doğru uzatmıştı; ne ki bu davete icabet eden Tahtakafa, Kız Tevfik ve annemdi. Az öncekinden çok daha tuhaf bir sessizlik, ani bir gerginlik kaplamıştı ortamı. Soluk almadan olacakları beklemeye koyuldum. Çok ciddi bir şeylerin yaklaştığını seziyordum. Tek bir sözcüğü, en ufak bir devinimi bile kaçırmak istemiyordum. Ve birden Metin amca hıçkırıklara boğuldu. Ne oluyor demeye kalmadan, sofradan kalktı ve o haliyle bile herkesten özür dilemeyi ihmal etmeden tuvalete doğru koştu.

"Ne oldu?" diye sordu annem onun arkasından.

"Adalet, Metin abinin eşiydi," dedi Tahtakafa. "Üç yıl önce kendi canına kıydı." Sözü geçenin, amcamın hayatı boyunca sevdiği tek kadın değil de başka bir Adalet olabileceğine dair küçük ihtimali gözardı edip kulak kesildim. "Daha üç ay olmuştu evleneli. Bahtsız adam."

"Ama intihar çözüm değil ki," diye otomatik bir cevap gönderdi annem. "Ne derdi varmış ki acaba?"

"Gönlü başka birindeydi yengeciğim," diye cevapladı onu salona geri dönen Metin amca. Yüzü ve saçları nemli, gözleri kan çanağı gibiydi. Geçip sofradaki yerine oturdu. "Başından belliydi ya, görmezden gelmeyi seçtim hep."

"Günahına giriyorsun rahmetli kadıncağızın Metin," dedi Amcabey.

"Hayır hayır," dedi Metin amca. "Evliliğimize gölge düşürecek bir şey yapmadığını biliyorum. Nasıl yapsın ki? Evden zar zor çıkarıyordum. Sabahtan akşama, bir köşede ağzını bile açmadan oturur, kendi kendine ağlardı. Benim dediğim, daha öncesi... Benimle evlenmezden önce sevdalandığı biri vardı. O

kara sevda yüzünden kıydı canına Adalet."

"Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri be Metin abi," diye araya girdi Tahtakafa. "Hem kendini üzüyorsun, hem bizi." Tahtakafa'yı rahatsız eden Metin amcanın söylediklerine itibar etmemesi değil, bir erkeğin, herkesin içinde karısının bir başkasına duyduğu aşktan bu kadar rahat söz etmesiydi bence. Hakikaten de pek rastlanır şey değildi. Bir kez daha görüyordum; alkol ve vicdan azabı son derece tehlikeli bir karışımdı.

"Bana karşı hiçbir kötü davranışı olmadı," dedi Metin amca rakısından bir yudum daha alıp. Bizimle mi yoksa kendi kendine mi konuşuyor, ayırt etmek güçtü. "Hep kibar, hep saygılı... hep mesafeli. Bazen bakışlarında bana karşı bir nebze sevgi ve şefkat dahi görürdüm. Hepsi o. Bana âşık değildi. Belki de bu yüzden ben aşkımdan delirecek gibiydim. Bir gün ona sordum, 'Neden Adalet?' diye sordum, 'Neden sevmiyorsun beni hiç? Sevilemeyecek kadar çirkin miyim ben?'" Gözyaşlarıyla karışık, sessiz bir kahkaha koptu Metin amcanın boğazından. Babam onu biraz teskin etmek için uzanıp omuzuna dokundu. Ne ki, ebedi mutsuzlar kervanının bu naif yolcusunu durdurmak mümkün değildi artık. Elinin ayasıyla gözyaşlarını silip devam etti. "'Metin Bey,' dedi bana, 'Siz çok iyi bir insansınız. Elbette bir kadının bütün sevgisini hak ediyorsunuz. Size bunu veremediğim için beni affedin. Ben aşkı hayattan çok ölüme benzetirim... ve insan bir kere ölür.'" Hikâyesini, herkesin beklediği gibi gözyaşlarıyla değil, kadehini kaldırıp içten bir kahkahayla bitirdi Metin amca. "Doğru söze ne denir?"

Taşlar yerine mi oturmuştu yoksa büsbütün mü yerinden oynamıştı, emin değildim. Amcamın aşkının karşılıksız olmadığını varsayarsak, Adalet'in sevdiği adam şu anda rahmetle anmak üzere toplandığımız kişinin ta kendisiydi. Peki niçin sonra gidip onun en yakın arkadaşlarından biriyle evlenmişti? Ona yine de yakın olmak için mi? Acı çektirmek için mi? Metin amcanın bundan haberi var mıydı? Bütün bu tablo içinde Feriha ne yana düşerdi? Hayatta yanıt bekleyen ne kadar çok soru ve ne kadar çok görünmez aşk üçgeni vardı.

Amcabey'in, "Bize artık müsaade," deyip sandalyesinden doğrulmasıyla Metin amcanın öğürerek tekrar tuvalete koşturması aynı ana denk geldi.

Dostlar ne yapacağını bilemez halde birbirilerine bakarken, "Siz merak

etmeyin," dedi babam. "Metin bizde kalır bu gece." Sonra anneme döndü. "Bu halde yollamayalım adamcağızı. Oğlanın odasındaki divanı hazırlarız ona."

Alkolün de etkisiyle iyice kulak memesi kıvamına gelmiş bulunan annem, "Tabii canım," diye onayladı. "Pijama da veririz hem!"

Bu yüce gönüllülük karşısında kim ne diyebilirdi? Amcamın acılı dostları, bir kez daha taziyelerini sunduktan sonra dudaklarında, bestekarlarını mezarlarında ters döndürecek bir tondan, bazı eski Türk musikisi şarkıları söyleyerek evimizden ayrıldılar. Annem odamdaki bohça yığınının içinden çıkardığı nevresim takımlarının naftalinlerini ayıklarken babam da tuvelete, Metin amcayı kontrol etmeye gitti. Ben de yorgunluktan geberecek gibiydim. Son derece uzun ve ağır bir gün olmuştu. Doğruca yatağıma gitmeliydim. Ne ki, uykusuzluğun sarhoşluğa benzer bir etkisi var hakikaten. Üstelik alkolle birleşince bu durum, insanı pek de mantıklı sayılmayacak davranışlara itebiliyor. Ben de işte, gidip zıbaracağıma, ev telefonunun numaratörünü çevirirken buldum kendimi. Beş altı kere çaldırmama rağmen bir yanıt alamayınca, biraz da iç rahatlığıyla telefonu kapatmak üzereydim ki, karşı taraftan uykulu bir kadın sesi geldi. "Alo?"

"Hatice abla?"

Es. Es. Es. "Sen miydin? Uyuyordum."

"Evet, özür dilerim..." Es. Es. Es.

"Hayrola? Bir şey mi oldu?" Sesi azıcık telaşlıydı şimdi.

"Hayır, hayır," dedim. "Ben bugün hayatımı kurtardığın için teşekkür etmek istemiştim sana."

"Git uyu haydi, saat gece yarısını geçmiş."

"Bir de, bir şey daha var... Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Haydi bakalım yatağına artık."

Tanrım, nasıl hayal kırıklığına uğramıştım anlatamam. Galiba daha ziyade, haydi gel beni kaçır o zaman gibi bir şeyler demesini bekliyordum. Mantıksız

tabii, şimdi daha açık görebiliyorum bunu. "Özür dilerim rahatsız ettiğim için. İyi geceler."

"Hayır," diye beklemediğim bir yanıt geldi karşıdan. "Bunu yapmamalısın."

Herhalde kafayı çekip çekip gece yarısı kendisini aramamdan söz ediyordu. Yine de sormaktan alamadım kendimi: "Neyi?"

"Sevdiğin kişiye asla iyi geceler dilememelisin. Uykunun aranıza gireceğini düşündürürsün."

Ahhh kalbim! İki elimle gömdüm almacı yerine. Benim kadar hastaydı o da.

"N'apıyorsun sen öyle?" Zıplayarak döndüm arkama. Beni suçüstü yakalayan babamdı.

"Yanlış numara," dedim. "Metin amca nasıl?" İyi bir yalancının sahip olması gereken en önemli özelliklerden biri de, böyle maharetle konu değiştirebilme yeteneğine sahip olmasıdır işte.

"İyi," dedi babam. "Yattı az önce. Haydi bakalım, iyi geceler sana da." Başımı okşayıp salona yöneldi. Canı sıkkındı belli ki. Arka taraftaki odalara uzanan hole göz attım. Işıklar kapanmıştı. Annemin inceden horladığını işittim. Tekrar salona baktım, babam balkonda oturmaktaydı şimdi. Gideceğim istikamet belli olmuştu.

Bir kedi gibi usulca süzüldüm balkona. Babam yanına geldiğimi fark etmemişti bile. Elinde rakı kadehi, bakışları yıllar öncesinde bir yerlere takılmış oturuyordu. Mavi gözleri ay ışığında her zamankinden daha fazla parlıyordu. Su ışığı yansıtır çünkü. O güne dek hiçbir insanın yüzünde böyle bir elem görmemiştim. O zaman Adalet'e, amcama, Metin amcaya dair sormayı düşündüğüm sorular uçup gitti aklımdan. "Neden böyle üzgünsün baba?" deyiverdim. "Hep üzgünsün..."

Kafasını çevirip bana baktı. Bir an, sadece çok kısa bir an için incecik bir buz tabakası görür gibi oldum gözleriyle aramda. Hemen ardından yumuşayıverdi ama bakışları. Rakı kadehini bir kenara koyup gülümsedikten sonra beni yanına çekti, sıkıca sarıldı. "Niye üzülecekmişim ki? Aslan gibi oğlum var

benim." Kocaman da bir öpücük kondurdu yanağıma. "Haydi bakalım artık cumpurlop."

Tereddütle baktım ona. Peki, yalnız kalmak istemesini anlayışla karşılıyordum. Ama ya ben içeri gittikten sonra kendisini balkondan aşağı atarsa? "Sen yatmayacak mısın?"

"Kerata," diye kıçıma bir şaplak attı gülerek. "Marş marş!"

"Peki," dedim. "Gidiyorum. Ama bak, yarın sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. Çok önemli, tamam mı?" Bak, o çok önemli şeyi söylemeden bırakıp giderse beni, bu ömrüm boyunca içimde kanayan bir yara olurdu, tamam mı? Ona göre düşünüp hareket etsindi. Son zavallı kozumu da böylece oynadıktan sonra çaresiz odamın yolunu tuttum.

Metin amca benim yatağıma paralel duran divanda sırt üstü, kıpırtısız yatmaktaydı. Uyuyup uyumadığını kestiremiyordum ama her ihtimale karşı, elimden geldiğince sessiz, pijamalarımı giyip yatağıma girdim. Belki uykuyu kandırırım diye gözlerimi kapatıp bekledim bir süre. Fakat uyku böyle küçük oyunlara gelmeyecek kadar uyanıktı. Ümit'in yöntemlerinden esinle, yastığımı suratıma bastırdım. Beyne giden oksijen akışını biraz azaltabilirsem belki kendimden geçebilirdim. Bu da pek işe yarayacak gibi değildi. Huzursuzca yattığım yerde sağa, sola döndüm. Derken perdeyle pencere arasından sızan incecik bir ışık huzmesi, Metin amcanın yüzünü kesti. O zaman divanda yatan adamın gözünü kırpmadan beni izlemekte olduğunu fark ettim. Sarhoşluktan ziyade cinneti düşündüren, tüyler ürpertici bir bakıştı bu. Sessizlik her şeyi daha da korkunç kıldığından, "Uyku tutmuyor," dedim. Karşılık olarak incecik bir mırıltı geldi. Bu kadarıyla yetinmeye niyetim yoktu. "Metin amca, bir şey sormak istiyorum," dedim her şeyi göze alarak. "Adalet Hanımın sevdiği şu diğer adamın kim olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Etmedim," dedi Metin amca az önceki sarhoşluğundan eser iz taşımayan, sakin bir sesle. "Kim olduğunu öğrenmeyi hiç istemedim. Adaletle birbirilerine âşık oldular diye gırtlağına çökecek halim yoktu ya adamın? Onu sevdiği için kimseye kızamazdım..." Ve bu mantıklı, makul lafları ettikten sonra, musalla taşından doğrulan bir ceset gibi tek dirseğinin üzerinde yükseldi yattığı yerden. "Ama intiharına sebep olduğu için, kaçarı yok, kim olduğunu bilsem onun canını şu ellerimle alırdım."

9. Kamikazeyle Münazara

Pazar gününü odamda pinekleyerek, utanç verici cinsel fanteziler kurarak ve beynimin bir köşesinden bastıran, "Üç yüz sayfa oldu hâlâ çıkmadı ortaya şu koduğumun balığı," şeklindeki yakışıksız düşünceye direnç gösterip Moby Dick okuyarak geçirmiştim. Bu şekilde bir günlüğüne nadasa bıraktığım gövdem ve zihnim, pazartesi sabahı itibarıyla yepyeni yalanlar, ihanetler ve acılara gebe bir haftaya başlamaya hazırdı. En kötü plan bile plansızlıktan iyidir derler ya, her ne kadar dünya yetmiş küsür yaşında emekli olduktan sonra bir sahil kasabasına yerleşip ömrünün sonuna kadar mutlu bir hayat yaşayacağının hayalini kuran insanla doluyken bu sözün doğruluğundan pek emin olamasam da, şimdi benim de bazı meseleleri çözüme kavuşturmak için iyi kötü bir planım vardı işte. Hatice ablanın hazırladığı kahvaltıyı çabucak bitirip, gerekli telefon görüşmelerimi yaptıktan sonra sevgili bakıcıma beni öğlen yemeğine beklememesini söyleyerek kendimi sokağa attım. Bir önceki gün ve gecesinde aramızda yaşananlar düşünüldüğünde ona karşı bu kadar ilgisiz davranmak pek hoş değildi belki ya, libidinal enerjimi dünyayı daha çekilmez bir yer haline getirmek için kullanmak varken aşk meşk gibi boş meselelerle tüketmek istemiyordum.

Hedefime doğru kararlı adımlarla yürürken karşı yönden yaklaşan Mümtaz abiyi yalancıktan şöyle bir selamladım. Bana yüz vermeden geçip gideceğini tahmin ediyordum ama o karşımda dikilip, "Gelmiyor musun toplantıya?" diye sordu her zamanki sevimsiz tavrıyla.

"Maalesef," dedim. "Kofi Annan'a selamımı söylersin, bir de artık bazı meseleleri bensiz halletmeyi öğrensin. Benim de kendime göre işim gücüm var." Boş bakıyordu eleman. Bizim oralarda sizden büyük çocuklara kendini aptal hissettirmenin cezası anında ve en şiddetli biçimde kesildiğinden telaşla revizyona gittim. "Ne toplantısı ki acaba? Haberim yok da benim..."

"Savaş toplantısı," diye yanıtladı kıçımın Fittipaldi'si bir çalımla. "Yüksellerin bahçesinde."

Yüksellerin fiyakalı bahçesinin savaş toplantıları kadar, kimi yarım akıllı arkadaşlarımızın, savaş toplantısı bahanesiyle çağırılıp güzelce benzetilmek

için kullanılan popüler bir mekân olduğu ve normalde Mümtaz abi yaşındaki çocukların bizim aramızdaki sorunlara hiç ilgi duymadığı düşünülürse, meseleye ihtiyatlı yaklaşmakta fayda vardı. "Kimlerle savaşa giriyoruz acaba?"

Mümtaz abinin şakası yoktu. Beni kolumdan tutup sertçe çevirdi ve bir de baktım ki onunla birlikte Yüksellere doğru yürümekteyim. "Paris Mahallesi'yle."

"Niye? Ecelimize mi susadık?"

"Bu sefer çok ileri gittiler de ondan."

Paris Mahallesi'ndeki düşman kardeşlerimiz ara sıra çevre mahalleleri basıp çocukların oyunlarını bozmayı, toplarına ya da misketlerine el koymayı falan severlerdi ama bundan daha büyük çaplı bir eyleme giriştikleri de pek görülmüş şey değildi. Elbette biriyle aralarında kişisel bir mesele yoksa. "Ne yaptılar ki?" diye sordum merakla.

"Otomobilimi çaldılar."

"Düldül'ü mü?"

"Otomobilimi," diye tekrarladı Mümtaz abi. Düldül ismini o da pek beğenmiyordu anlaşılan.

İyice meraklanmıştım ama konu hakkında daha fazla soru sormama fırsat kalmadan Yüksellerin bahçesine varmıştık. Hakikaten de Cemalettin, Kansız Celal, Burhan, Yüksel ve yaşları beş ila on arası değişen yedi sekiz kişi daha bahçede toplanmıştı. Mümtaz abinin karargaha girişiyle birlikte ekipte bir hareketlenme baş gösterdi. Birkaç dakika içinde çocukların büyük bölümü bahçenin ortasında kümelenmişti. Kansız Celal ve Burhan gibi ben de, gözü kara militan gruba, konuşulanları takip edebilecek kadar yakın ama söz konusu intihar saldırısı konusundaki çekincelerimi gösterecek kadar uzak mesafede bir noktaya konuşlandım.

Açıkça herkes Mümtaz abiden duygularını harekete geçirecek, her birini birer küçük Rambo'ya dönüştürecek bir konuşma yapmasını bekliyordu. Beklentinin

farkında olan Mümtaz abi, "Sıçacağız oğlum hepsinin ağzına!" diye bağırdı. Sonra da gözlerinde yaşlarla ekledi: "Otomobilimi çaldı eşoğlueşekler." Pek Spartaküsvari sayılmazdı yani. Ancak asıl hayret verici olan, bu kadarının o tüysüz yeniyetmelerin hepsini minyatür birer canavara dönüştürmeye yetmesiydi. Kimileri, "Sıçacağız ağızlarına", "Otomobilimizi çaldılar" diye Mümtaz abinin sözlerini tekrarlarken, hızını alamayanlar ayağa fırlamış vahşi savaş çığlıkları eşliğinde ellerindeki sopalarla bahçedeki ağaçları dövmeye girişmişlerdi. Gözü dönmüş bu ahmaklar sürüsünün Leonardo Da Vinci'yle aynı canlı türüne mensup olduğuna inanmak mümkün değildi.

Kitle histerisini yatıştıran, Burhan'ın müdahalesi oldu. "Hop, hoooop! Sakin olun lan," diye bağırdı ayağa kalkarak. Herkes sustuktan sonra aklın ve mantığın sesine kulak verdik hep beraber. "Güzel konuşmaydı ama nasıl bir strateji izleyeceğiz, asıl onu belirlemek lazım."

Bu kritik nokta, bücürler ordusu kadar Mümtaz abiyi de afallatmıştı. "İşte... gidip sıçacağız ağızlarına," diye taktik dehasını ortaya koyduysa da bu kez sözleri pek etki yaratmışa benzemiyordu. Durumu fark eden kurmay düdük, çocukların kuşkulu mırıltıları daha fazla yükselmeden karşı saldırıya geçti hemen. "Sonunu düşünen kahraman olamaz oğlum! O kadar!"

"Doğru," diye onayladı Allah'ın cezası Burhan. "Ancak taktik disiplini olmayan bir ordu yenilmeye mahkûmdur..." gibilerinden Sun-Tzu destekli atıp tutmaya girişti sonra da. Şiddet eylemlerindeki doğal liderlik pozisyonunu yaş dezavantajı nedeniyle Mümtaz abi gibi bir salağa kaptırmasına fena içerlemişti belli ki. Tabii onun da saçmalamaya başlaması fazla sürmedi. Burhan'ın düşüncesine göre, kara harekâtından önce başarılı bir hava saldırısı düzenlemek gerekiyordu. Okçu ve sapancılar bir önceki geceden Paris Mahallesi'ndeki evlerin çatısına yerleştirilecekti. Bu kuvvetler, meydan savaşı beklentisindeki düşmanı sürpriz bir baskınla şaşkına çevirecek, ardından kara kuvvetleri katranlı sopalarıyla saldırıya geçip Paris Mahallesi askerlerini bozguna uğratacaktı. Burhan'ın ilk başta büyük bir coşkuyla karşılanan planı, Cemalettin'in toplam bir düzine askerden müteşekkil ordumuzun ne kadarının karacı ne kadarının havacı olacağını sormasıyla ciddi bir darbe alınca, Paris Mahallesi'nden en az bizim kadar nefret eden diğer mahallelerle ittifaka gidilmesi falan tartışılmaya başlandı. Bu zırvalığa bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Arkadaşlar," diye bağırdım. "Bir dakika dinler misiniz?" Kimsenin bana kulak astığı yoktu ama planının boka sardığını gören Burhan, belki kendisini kurtaracak bir şeyler söylerim umuduyla herkesi sessizliğe davet edince çenelerini kapatıp dinlemeye geçtiler. "Arkadaşlar," dedim tekrar. "Siz manyak mısınız?" Yaklaşımımı protesto eden homurtulara aldırmadan devam ettim. "Bir düşünün, bu çevredeki bütün mahalleler durmadan birbiriyle savaşır. Peki bu kadar zamandır aranızda herhangi bir tanesinin Paris Mahallesi'yle savaşa girdiğini duyan var mı? Yok. Peki niye yok? Çünkü adamın anasını bellerler!"

"Zor durumda kalırsak pes deriz, olur biter," diye bağırdı bir salak.

"O pesi alıp senin bir tarafına sokarlar," diye yanıtladım. "Bizim savaşlarımız onlar için çocuk oyunundan farksızdır. Bu adamlarla dalaşırsanız, evinize öyle birkaç çürükle değil, en iyi ihtimalle kafanız gözünüz dağılmış dönersiniz. Aklınızı başınıza toplayın bir an önce."

"Korkuyorsan çek git oğlum," dedi Yüksel boku bir köşeden. "Kimse zorla çağırmıyor seni."

"Yüksel," dedim, "Sıçtırtma bacağına. Hem söylesenize, nereden biliyoruz Düldül'ü onların çaldığını?"

"Cemo görmüş oğlum," dedi Mümtaz abi aksi bir sesle. Sözlerimin fena halde canını sıktığı açıktı. "Kim çalacak başka zaten?"

Bakışların kendisine çevrildiğini fark eden Cemalettin, "Kansızla misket oynarken gördük," dedi. "Mümtaz abinin Düldül'ü Zuhallerin evinin önünde duruyordu. İki tanesi kapıp götürdü aleti."

Az ötede oturmuş, elindeki dal parçasını çiğneyen Kansız Celal, "Zuhallerin evinin önünden alıp götürdüler," diye onayladı.

"Zuhal'in ne alakası var lan konuyla," diye çıkıştı Mümtaz abi. Saçmaladığını anlayınca da hışmını bana yöneltti. "Tamam oğlum, anladık senin ne mal olduğunu. Ödleğin tekiymişsin. Giden gider, kalan sağlar bizimdir." Aman nasıl hoşlarına gitti bu sözler piç kurularının anlatamam. Korkaklığımı, hainliğimi falan haykırarak çevremde çember oluşturmaya başlamışlardı ve biliyordum ki linç bir ata sporumuzdur.

"İyi," dedim artık oradan uzamam gerektiğinin bilincinde. "Ne haliniz varsa görün." Tedirginliğimi belli etmemeye gayret ederek küçük canavarlardan oluşan çemberin en inceldiği noktaya doğru yürüdüm. Tam aralarından geçecekken, çocuklardan biri önüme dikildi. Bir an bile düşünmeden iki elimle sertçe ittirdim namussuzu göğsünden. Eleman geriye doğru birkaç dengesiz adım atıp yapıştı yere. Bir şey olmamış gibi yoluma devam edersem canıma okumaları yüksek ihtimaldi. Malum, kaçan kovalanır. O yüzden şimdi ayağa kalkmış ve üstüme saldırmaya hazırlanan çocuğu bakışlarımla yerine çiviledikten sonra diğerleriyle yüzleşmek üzere, ellerim belimde arkama döndüm. Onlar da, belasını arayan herkesle memnuniyetle hesaplaşacağımı anladılar. Artık benimle boğuşmaya o kadar hevesli görünmüyorlardı. Nitekim sessiz ve kıpırtısız beş on saniyenin sonunda a priori Kumandan Burhan çıkış iznimi onayladı. "Bırakın gitsin çocuk!"

Tehlikenin geçtiğinden emin olunca, küçük budalaları sersemce planlarıyla baş başa bırakıp ayrıldım oradan. Halletmem gereken çok daha ciddi işler vardı. Yalnız galiba sinirlerim fena halde bozulmuştu o arada. Düpedüz gözlerimden yaşlar boşanırken koşmaya başladım. Güzelyayla Apartmanı'nın ikinci katındaki altı numaralı dairenin önüne gelene kadar da durmadım. Şöyle bir soluklanıp duygularımı kontrol altına aldıktan sonra da acımadan bastım zile. Dilek abla kapıyı aralayıncaya dek birkaç kez daha köklemem gerekti kapı zilini. Beni görünce hoşnutsuzlukla, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Denetleme yapmak," diyerek kirişe dayalı kolunun altındaki boşluktan dalıverdim eve. Dilek abla peşimden koştururken hızla mutfak ve salon kapılarına bir göz atıp, yatak odalarının bulunduğu hole yöneldim. Beni ancak, en dipteki odaya varıp göreceğimi gördükten sonra yakalayabilmişti. "Düşündüğüm gibi," dedim şarlamasına fırsat vermeden.

"Ne... ne diyorsun?"

"Ümit nerede?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Gözetim altına aldılar tekrar. Sayende."

"Çok üzüldüm ama gelip beni havuza itmesini ben söylemedim ona. Diğer herkes nerede peki?"

"Git buradan," dedi Dilek abla bana sırtını dönerek. "Bir daha da gelme."

Yanına gidip sakat bileğine dokundum usulca. "Hakikaten tüm bunlara değer mi?" Dilek abla şaşkınlık yüklü bakışlarını bana çevirdi. "Ümit, cinayeti onun işlemediğini düşündüğüm için kızgındı bana."

"Nasıl yani?"

"Başka birinin suçunu üstlendiğini düşünüyorum onun."

"Neler söylüyorsun sen? Kimin suçunu?"

Samimi miydi yoksa beni aptal yerine mi koymaktaydı emin olamıyordum. "Annenizin kötü alışkanlığından haberdarım," dedim. "Ümit'in bacaklarındaki morluklar, senin bileğin, hatta büyük ihtimalle Mehmet'in felç kalması... Hepsi onun marifeti, değil mi?" Beti benzi atıverdi birden. Utançla karışık bir korkuyla başını önüne eğdi. "Safinaz abla kazara evdeki kapılardan birinin camını kırdığını söylemişti," diye sürdürdüm. "Güya kolundaki yara da öyle oluşmuş. Az önce kontrol ettim, camların hepsi yerinde, üstelik hiçbirinde taze macun izi yok."

"Ne yani?" dedi bir süre düşünüp. "Sence annem mi öldürdü kardeşimi?"

"Sen söyle."

Yüzünde acı bir tebessüm, Mehmet'in odasına girdi Dilek abla. Onu takip ettim. Küçük kardeşinin yastığını usulca okşayıp yatağa oturdu. Ben de pencerenin dibindeki yer yatağının üstüne yerleştim. "Mehmet'in ölümü," dedi yutkunup, "Allah'ın bir cezasıydı."

Tepem atıverdi birden. "Git oğlunu öldür diye vahiy mi gelmiş annene?" diye terslendim.

"Dinle," dedi Dilek abla çolak elinin işaret parmağını kaldırarak. "Annemin tam altı erkek kardeşi varmış. Evlenene kadar bütün hayatı onlara hizmet ederek geçmiş. Üstüne bir de yediği dayağın, gördüğü aşağılamanın haddi hesabı yokmuş. Anneannem bile, Allah rahmet eylesin, oğullarına gözü gibi bakarken anneme köpek muamelesi yaparmış."

Fahriye teyzenin gaddarlığının, neticede vahşi bir erkek egemen kültürün bir sonucu olmasında şaşılacak bir şey yoktu benim için. "Herkesin delirmek için bir nedeni vardır," dedim. "Bu onu haklı çıkarmaz..."

Dilek abla tekrar, "Dinle," diyerek kesti sözümü. "Annem dediğin gibi hoyrat bir kadındır, hastadır ve bize de çok çektirmiştir. Yine de bana teselli olan nedir biliyor musun?" Açıkçası hiçbir fikrim yoktu. Üstelik kırk yıl düşünsem kendi sorusuna vereceği cevabı tahmin edemezdim. "Kız erkek ayırt etmez. Hepimize eşit davranır."

Doğru mu anlıyordum? Zavallının yüreğine su serpen, annesinin bütün çocuklarına aynı düzeyde işkence yapması olabilir miydi? Hayatım boyunca bundan daha korkunç bir şey duyabilecek miydim acaba? Muhtemelen, evet. Çünkü ne zaman, tamam artık, bundan fazlası olamaz desem beni daha da fazla dehşete düşürmenin yolunu buluyordu insan denen bu garip canlı. Benim elimdense her defasında onu tiksintiyle karışık bir saygıyla selamlamaktan fazlası gelmiyordu. O noktada Dilek abla, beni zihnime üşüşen karanlık düşüncelerden kopartacak bir laf etti. "Safinaz hariç."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Annen, onu dövmez mi?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı Dilek abla. "Safinaz, Kadir Gecesi doğmuştur. Yani Allah'ın sevgili kuludur."

Bu kadarının Fahriye Hanımın gazabını engelleyeceğine inanmak çok güçtü doğrusu. "Bu yüzden mi yani? Allah korkusu nedeniyle mi el kaldırmıyor Safinaz ablaya?"

"Bir kez, küçükken Safinaz'a çok kötü bir tokat atmıştı," diye sürdürdü Dilek abla. "Üç yaşında ya var, ya yoktu. Safinaz'ı baygın bir halde hastaneye kaldırdık. Kafa travması dedi doktorlar. Sonra ertesi gün... annem bir kaza geçirdi."

"Kaza mı?" Bütün bu manyaklık içinde bir ilahi müdahale eksikti diye geçiyordu aklımdan.

"Merdivenden düşmüş. Kafası patlamış, ağzı yüzü darmadağın olmuştu. Sırtı, kolları, bacakları çürük çarık içindeydi." Annesinin, başkaları kadar, belki

daha da çok kendine fiziksel zarar verdiğinden haberdar değildi demek. Ancak aklımdan geçenleri okumuş gibi ekledi: "Biliyor musun, o olaydan sonra hastaneye bile gitmedi annem. Bütün gece ağlayıp, dua etti."

Bu garipti işte. "Allah sevgili kuluna zarar verdiği için cezalandırdı yani anneni, öyle mi? Hakikaten inanıyor musun sen buna?" Evet, demeyeceğini umut ediyordum. Yoksa o ana kadar söylediği her şeyi yalan hanesine yazmam gerekecekti.

"İnanmıyordum elbette," dedi neyse ki. Sonra bakışlarını göçmüş kardeşinin yatağına çevirdi. "O güne kadar." Gözlerindeki o derin elemi görebiliyordum. Ne var ki onun üzüntüsü bir anda kanın beynime çıkmasını engellemiyordu. Konuyu Mehmet'in ölümüne nasıl bağlayacağını az çok tahmin ediyordum çünkü. Yine de, dişlerimi sımsıkı kenetleyerek bekledim, açıklasın. "Bir gün önce... Mehmet'in ölümünden bir gün önce Safinazla çok kötü kavga ettik yemeği yaktı diye. Birden gözüm döndü, Safinaz'ın kolunu sıcak ocağın demirlerine yapıştırdım. Yanan etin kokusu hâlâ burnumda. Çok üzüldüm, çok ağladım o gece ama nafile... Olan olmuştu bir kere."

"Yani Safinaz'ı yaralayan sen miydin?"

Başını evet anlamında salladı Dilek abla. Dişlediğim yanaklarımdan ağzımın içine yayılan kanın tadını alıyordum. Midem kasılıyor, başım dönüyordu. Çizdiği tablodan daha dehşet verici olan, söylediklerinin doğruluğuna inanmasıydı. Bu ibret dolu hikâyeden benim anladığım tek şey, ailedeki herkesin kendinden daha zayıfa insafsızca işkence yaptığıydı. Nasıl bir vahşetti bu? Hışımla ayağa fırladım. "Gidiyorum ben."

Dış kapıya kadar sessizce takip etti beni Dilek abla. Tam çıkmak üzereydim ki, "Benim yüzümden öldü kardeşim," dedi. "Allah beni cezalandırmak için aldı Mehmet'i aramızdan."

Tamamdı işte. Böylelikle tüm çocuklar cinayetin sorumluluğunu üstlenmiş oluyordu. Merdivenlerden aşağı koşarak birkaç adım attıktan sonra durup, kapının eşiğinde beni izleyen Dilek ablaya döndüm. O çarpık, hastalıklı, sado-mazoşistik akıl yürütmesine karşı bir şey söylemeden edemeyecektim. "Allah, siz bir çocuğa zarar verdiniz diye bir başka çocuğun canını alıyor, bu da adalet oluyor, öyle mi?"

"Adalet ancak kıyamet koptuktan sonra, Ahiret Günü'nde yerini bulacaktır," dedi Dilek abla sakince. Ve ardından, dudaklarında bir tebessüm, kanımı donduran son sözünü söyledi. "Adaleti bu dünyada arayan yalnızca belasını bulur!"

* * *

Boşuna endişelenmiştim gelmeyecek diye. İşte hayatımın 'öteki kadını' Begüm Gülüm, sırtını karakolun sarı duvarlarına vermiş, beni beklemekteydi. Gerçi, tam öğle vakti onu orada göremezsem kendimi öldüreceğimi söylemesem yine gelir miydi bilemiyorum ama olsun. Ne demişler, aşkta ve savaşta her yol mübahtır. (Evet, iğrenç bir yaklaşım, kabul ediyorum.) Doktor Hanım beni görünce sinirli bir şekilde yanıma geldi. "Neler oluyor? Niye getirttin beni buraya?"

Bir şey söylemeksizin onu elinden tutup karakolun kapısına doğru devam ettim yürümeye. Daha oraya yaklaşmaktayken inceden Begüm Gülüm'ü kesmekte olduğunu fark ettiğim nöbetçi polis, hafifçe elindeki otomatik silahı kaldırarak yolumuzu kesti. "Hop dedik. Babanın çiftliğine mi giriyorsun?"

"Onur Çalışkanla randevumuz var," dedim sertçe. "O silahı hemen indirmezsen de, bir haftaya Erzurum otobanından geçen arabaları sayarken bulursun kendini." Çevik kuvvet düşünceli bir ifadeyle bana bakmaktaydı. Bence yaşadığı kararsızlık, bizi içeri alıp almamakla ilgili değildi. Sorun daha ziyade, elinde silah koca bir karakolun emniyetinden sorumluyken bacak kadar bir çocuktan, üstelik de güzel bir kadının önünde fırça yemesiydi. Tahminimce, beni oracıkta vuruverse mi, onu tartmaktaydı. Baktım, eleman hâlâ kımıldamadan duruyor, her türlü riski göze alıp iki parmağımla silahının namlusunu aşağı doğru eğdim ve Begüm Gülümle birlikte içeri daldım. Ben işimi bitirip dönene kadar, Memur Bey de kararını vermiş olurdu herhalde.

Onur Çalışkan'ın odasına doğru yönelmiştim ki, Begüm Gülüm elimden çekip durdurdu beni. "Hey," dedi. "Sana soruyorum, niye çağırdın beni buraya?"

"Uzman tanık olarak," dedim. "Fazla vaktimiz yok, lütfen güven bana. Bir çocuğun hayatı söz konusu." Sıkıntıyla, onu ikna edebilmek için uzun bir konuşma yapmam gerekeceğini düşünmekteydim ki, tuvaletten çıkan Onur Çalışkan'ı gördüm. "Komiserim," diye seslendim ona, böyle çağrılmaktan

hoşlanacağını düşünerek. "Geldik biz!"

"Hoş geldiniz," diye karşılık verdi amirim. Ayran budalası gibi sırıtarak elini uzattı Begüm Gülüm'e. "Komiser Onur Çalışkan."

"Yardımcı komiser," diye düzelttim, Begüm Gülüm de kendini tanıtırken.

Beraberce giriş yaptığımız Onur Çalışkan'ın on dört metrekarelik makamında beni bir sürpriz beklemekteydi. Mükemmel bir postürle, ellerini arkasında birleştirmiş pencereden dışarı bakan ve biz alelade insanlar için birkaç çirkin bina, yoldan geçen zavallılar ile çöpleri karıştıran kedilerden hülasa bu manzara içinde, kim bilir nasıl tehditler, komplolar ve kıyamet alametleri gören takım elbiseli adam, Cumhuriyet Savcısı Metin Bilgin'den başkası değildi. Onunla tanışıklığımız da, aynı polis teşkilatının diğer şerefli âzâlarıyla olduğu gibi, tanıklık ettiğim bir cinayet soruşturmasına dayanmaktaydı.[3] Bir beyaz dizi kahramanı gibi topukları üzerinde dönüp bizi incelerken, sol dudağının kenarından burnuna doğru uzanan aşağılayıcı çizgi biraz daha belirginleşti. Devlet otoritesini her şeyin üstünde gören, kibirli ve acımasız biriydi. Bu vasıflarıyla hayatta nefret ettiğim aşağı yukarı her şeyi temsil etmekteydi. Öte yandan keskin zekâsı ve cesareti nedeniyle ona bir tür hayranlık duymaktan alamıyordum kendimi ve bu yüzden de kendimden daha çok nefret ediyordum.

Savcı Bey bir el hareketiyle oturmamızı işaret ettikten sonra gözlerini bana dikti. "Bak yine karşılaştık."

"Ne diyeyim," dedim aklımdan geçen, bokun boku kenefte bulmasına benzer daha ağır sözleri yutarak. "Kaderimsiniz."

"Affedersiniz," diye araya girdi Begüm Gülüm. "Benim bir saate hastaneye dönmem gerekiyor ve niye burada olduğumu bilmiyorum..."

Savcı bakışlarını benden ayırmadan, yine bir el hareketiyle susturdu onu. "Birazdan hepimiz anlayacağız, değil mi?"

"Siz kimsiniz acaba?" diye sordu Begüm Gülüm. Metin Bilgin'in tepeden bakar tavırlarına içerlemişti besbelli.

"Bütün dünya bir duruşma salonudur," dedim. "Ve bütün erkek ve kadınlar da, Metin Bilgin tarafından cezalandırılmayı bekleyen sanıklar."

"Kerata seni," diye yalancıktan güldü Onur Çalışkan ortamı yumuşatmak için. Acayip korkuyordu savcıyı sinirlendirmekten.

"Şaklabanlığı kesin artık," diye ünledi Metin Bilgin. "Telefon etmişsin bu sabah, bir cinayet vakasıyla ilgili bildiklerim var diye. Konuş bakalım."

"Evet," dedim. "Bu doğru. Söz konusu dava on yaşında bir katil zanlısıyla ilgili, yani çocuk mahkemelerinin ya da sosyal hizmetlerin görev alanına giriyor. Merak ediyorum, sizin bu davayla ne ilginiz var acaba?"

Bir Cumhuriyet Savcısı'nı sorgulamak! Bu, Onur Çalışkan'ın geçiştiremeyeceği kadar büyük bir suçtu. Bakalım hakkımdaki kararı ne olacaktı Metin Bilgin'in. Savcı Bey cebinden bir Maltepe sigarası çıkartıp yaktı. Dumanını içine çekti, havaya savurdu. Sonra parmaklarının arasındaki sigarayı suratıma doğru salladı. "Çocuk, benim davam sensin."

İster istemez bir kahkaha koptu boğazımdan. Aynı zamanda ağlıyordum da galiba. "Eh," dedim. "Benim gibi Jean Valjean'a sizin gibi Javert!" Bunun üzerine Metin Bilgin de güldü. Ve Onur Çalışkan da. Sadece Begüm Gülüm dehşet içinde izliyordu olup bitenleri. Daha fazla uzatmadan Küçük Mehmet cinayetiyle ilgili teorimi anlattım. Elimden geldiğince kendimden emin görünmeye gayret ederek, çocuğun aslında Munchaussen sendromlu anası tarafından öldürüldüğünü, suçunu oğlunun üstlendiğini, ailenin bazı fertlerinin de durumu bildiğinden kuşkulandığımı ve olup biteni örtbas etmek için ipe sapa gelmez hikâyeler anlattıklarını söyledim. Begüm Gülüm, üstelik hastayı da yakından tanıyan bir doktor sıfatıyla, Munchaussen'den mustarip kişilerin çocuklarına zarar verebileceğine tanıklık edebilirdi.

"Ben kadının katil olduğunu falan söylemedim," diye telaşla bağırdı Begüm Gülüm.

"Hayır ama olabileceğini biliyorsun!" diye bağırdım ben de. Niye bir numaralı tanığım bana muhalefet ediyordu ki şimdi durduk yerde? Yoksa bir melek değil, şahit yazılmaktan korkan alelade bir zavallı mıydı o da?

"Yeter," dedi Metin Bilgin, Onur Çalışkan'ın masasına oturarak. Önündeki bir dosyayı açıp, sayfalarını karıştırmaya başladı. "Hepsi bu mu?"

"Değil," dedim. "Çocuğun mezarından çıkartılıp incelenmesini istiyorum. Ayrıca tüm aile fertlerinin tekrar sorgulanmasını."

"Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı Metin Bilgin. Dosyayı kapatıp, masanın üstüne firlattıktan sonra kapıya yöneldi. Çıkmadan önce durup Onur Çalışkan'a döndü. "Bu çocuğun babası karakola çağrılacak. Oğlunun patolojik bir yalancı olduğunu bilsin. Kamu kurumlarını bir kez daha yalan ihbarlarıyla meşgul ederse, mahkeme kararıyla psikiyatrik gözetim altına alınacağını da."

"Ne!" diye fırladım ayağa. Öfkeden kuduracak gibiydim. "Yalancı sensin! Babamı bir kez daha karıştırırsan seni..." Ne ki tehditlerimi, yahut yeminlerimi diyeyim, tamamlayamayacaktım; çünkü Begüm Gülüm ağzımı kapattığı gibi beni kendine doğru çekti. Tepinip duracak halim yoktu, elbette. Bekledim çekip gitsin savcı efendi. Sonra Begüm Gülüm'ün ellerinden sıyrılıp, yeni hedefime kilitlendim. "Ne işi vardı bu herifin burada?" diye hırladım Metin Bilgin'in boşalttığı koltuğuna geçen Onur Çalışkan'a.

"Savcı Bey seninle özel olarak ilgileniyor," dedi Onur Çalışkan biraz mahçup bir tavırla. "Seninle ya da ailenle ilgili herhangi bir durum söz konusu olursa bizzat bilgilendirilmeyi emretmişti."

"Ama neden?"

"Kim bilir? Belki sende kendi çocukluğunu görüyordur."

"Canı cehenneme savcının," dedim hırsla. "Ümit ne olacak? Duymadınız mı anlattıklarımı? Kılınızı kıpırdatmayacak mısınız?"

"Sakinleş biraz," diyerek az önce savcının karıştırdığı dosyayı açtı Onur Çalışkan. "Bu, Ümit'in dosyası. Her şeyi uzun uzadıya inceledim." Belki onun polisiye yeteneklerine pek güvenmediğimi düşündüğünden alelacele ekledi: "Savcı Bey de öyle. Fahriye Hanımın çocuğunu öldürmüş olmasına imkân yok. O gün hastanedeymiş. Sabahtan akşama kadar süren üç ayrı poliklinik randevusuna gitmiş. Hepsinin dökümleri burada."

"Öyleyse başka bir şey..." diye inledim. "Ya da başka biri. Adım gibi eminim, o hikâyede bir terslik var."

"Vakayla ilgili herkesin geçmişi, ifadeleri burada," dedi komiser yardımcısı. "Hatta Ümit'in yalan makinesinde ifadesi bile alındı yeniden. Her şey kardeşini öldürdüğünü gösteriyor. Üzgünüm."

"Gidelim buradan," dedim Begüm Gülüm'e dönüp.

"Üzülme," diye beni teskin etmeye çalıştı Onur Çalışkan. "Büyük ihtimalle ağır bir ceza almayacak arkadaşın..." Begüm Gülüm'ün kapıya meylettiğini görünce de hızla onu geçirmek için yerinden fırlayıp yanına seğirtti.

Begüm Gülüm, kahraman şerifle tokalaştıktan sonra bana döndü. "Haydi, geliyor musun?"

"Ayakkabımın bağı çözülmüş," diye karşılık verdim bir dizimin üstüne çöküp.

Fırsatı buldu ya, ben ayakkabı bağlarımla boğuşurken Onur Çalışkan da kısık bir sesle Begüm Gülüm'e "durumumdan ne kadar endişe duyduğuyla" ilgili bir şeyler söyledi. Aklınca kıza, müstakbel çocuklarına karşı ne kadar duyarlı ve anlayışlı bir baba olacağını gösteriyordu işte avanak. İşimi halledip yanlarında bittim. Koruyucu hekimimi elinden tutarak koridorda birkaç adım attıktan sonra arkama dönüp seslendim. "Şu Pamuk Nine vakası ne oldu?"

Onur Çalışkan ağzını yüzünü buruşturarak, "Evet," dedi. "O konuda sen haklıymışsın."

Birlikte sokakta yürürken Begüm Gülüm'ün ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştığını hissettim. Açıkçası meseleye nereden yaklaşırsa yaklaşsın, konunun beni açmayacağını hissediyordum. O yüzden adımlarımı hızlandırarak ondan uzaklaştım. "Hey," diye seslendi arkamdan. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Sen de işine dönebilirsin."

"Saçmalama," diye yanıma geldi. "Yalnız göndermem seni."

"Yalnız gelmeyi başardım, değil mi?" dedim gülümseyerek. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Ve seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim."

Derin bir iç geçirdi Begüm Gülüm. Aklı karışmıştı doğal olarak. Ellerimi tutarak yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. "Sen çok... özel bir çocuksun. N'olur dikkat et kendine."

Benim yaşımda ve boyumda bir erkek böyle fırsatları kaçırmamalıydı. Yanağına bir öpücük kondurdum. "Tamam." Ardından bu tip durumlarda genellikle yaptığım gibi, kaçarcasına uzaklaştım oradan. Bir an önce, bir kızı öptükten sonra nasıl davranmak gerektiğine dair daha iyi bir fikir geliştirmem gerekiyordu. Evet, karakolda Onur Çalışkan ayakkabılarımı bağlıyorum zannederken, gizlice gömleğimin içine sokuşturduğum dosyayı inceleyip, cinayeti çözer çözmez bu konuyu ele almalıydım.

10. İnanmak İstiyorum

"Makarnayla köfte yaptım sana," dedi Hatice abla, ben inceden odama seğirtirken. Doğrusu niyetim devletin karakolundan çaldığım dosyayı bir an önce incelemekti ya, hem karnım feci acıktığı için hem de köfte ve makarna, Hatice ablanın, annemin talimatları doğrultusunda hazırladığı sebze kıyamet menülere göre şahane bir alternatif oluşturduğundan dedektiflik faaliyetimi bir süre ertelemeye karar verip mutfağa yöneldim. Ne de olsa çocuktum işte. Hatice abla önüme bir kap da yoğurt koyduktan sonra küçük mutfak masasının diğer yanına geçip oturdu. Baktım sigara yakıyor, "Sen yemiyor musun?" diye sordum.

"Tokum ben," dedi Hatice abla. "Eee neler yaptın? Sokağa baktım, diğer çocuklarla birlikte değildin?"

Normalde hiç sorgulamazdı dışarıda ne yaptığımı falan. Demek hissetmişti bak, başka bir kadınla birlikte olduğumu. Şu cinsilatifin önsezileri hakikaten çok güçlüydü bazı konularda. "Bir toplantım vardı," deyiverdim düşünmeden. Hemen ardından da içimden kendime bir lanet okudum. Bu yalanın benim açımdan makul bir mazeret değeri taşıması için neresinden baksan, en az yirmi yıl geçmesi gerekiyordu çünkü. Neyse ki, Hatice abla şaka yaptığımı düşünmüş olacak, gülüp geçti zırvalığıma.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Hatice abla sigarasının külünü silkip. Konu hakkında fazla düşünmeme fırsat vermeden de dedi diyeceğini: "Ben köye dönüyorum."

"Tebrik ederim," dedim yalancıktan gülümseyerek. Şimdi ağzımdaki lokmayı çok daha yavaş çiğniyordum çünkü darbe tam midemle göğsümün arasına isabet etmişti. İçimde bu gidişin belki basit bir ziyaret amacı taşıdığı ve birkaç güne kalmadan sevgili bakıcımın bana geri döneceği gibi küçük, ama pek küçük bir umut taşıyordum yine de. "Aile ziyareti mi?"

El kızının acıması yoktu: "Sayılmaz. Sevemedim buraları. Temelli gidiyorum. Bir daha İstanbul'a döneceğimi sanmam."

Böylece köfteyle makamanın esbab-ı mucibesi de çözülmüş oluyordu işte. "İyi," dedim çatalımı masaya bırakıp sofradan kalkarken. "Hakkında hayırlısı olsun."

"Buraya gel. Yemekle kavga olmaz."

"Ondan değil," dedim. "Köfte iğrenç olmuş. O yüzden yemiyorum."

"Ah çocuk," diye iç geçirdi Hatice abla. "Öldüreceksin sen beni... Hey n'apıyorsun sen öyle!"

Kaşla göz arasında Tekel 2000 paketinden çekip aldığım sigarayı yakıyordum. "Bırak," diyerek eline vurdum ağzımdan sigarayı kapmaya çalışırken. Zıkkımı dudaklarımın arasından çekip aldıktan sonra beni iki kolumdan sımsıkı tuttu. Ona bakmak istemiyordum çünkü gözlerimin dolduğunun farkındaydım. Burnumu çekip, inledim. "Sigaramı ver!"

"Yakışmıyor sana böyle hareketler," diye hafifçe sarstı beni omuzlarımdan hain kadın. "Bu sen değilsin." Yine on ikiden vurmuştu. Hakikaten de canını sıkan bir şey olunca histeri krizlerine girecek bir tip değildim ben. Hem ne yararı vardı ki? Bu ne ilk terk edilişimdi ne de sonuncusu olacaktı. Yoksa yaşlandıkça anneme mi benziyordum? Tepinmeyi kesip sümüklerimi çektim. "Ben de çok üzgünüm," dedi Hatice abla, "ama hayat böyle."

"Hayatı anlıyorum," dedim. "Sadece kabullenemiyorum."

Hatice abla sıkıca sarıldı bana. Ben de kolumu hafifçe onun beline doladım. "Hafta sonuna kadar buradayım. Belki bir yerlere gideriz beraber."

"Olur," diye onayladım başımla. "Ama şimdi odama gitmek istiyorum."

"Tamam," diyerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Acıkırsan söyle ama, ısıtırım yine yemeği."

Küçük krallığıma girip de dünyayı dışarıya kilitlediğim anda tuhaf bir şey oldu. İçimde, neredeyse coşkuya benzer bir duygu kıpraşmaya başlamıştı. Hayli saçmaydı ama bu. Durumlar zaten hiç de parlak değilken... Daha birkaç dakika önce sevdiğim kadın tarafından terk edilmişken. Yoksa bir aşkın

bitişinin yarattığı hüzün şimdiden yeni aşklara yelken açmanın heyecanına mı bırakmıştı yerini? O kadar zayıf karakterli olabilir miydim? Nedeni belirsiz sevincim yüzünden suçluluk mu duymalıydım yoksa sevinç zannettiğim bu duygu sadece keçileri kaçırmaya bir adım daha yaklaştığımın bir göstergesi miydi? Bir yerlerde bir şiirin kendi kendini yazmaya başladığına yemin edebilirdim; demek ki ikinci olasılık akla daha yakındı. Derken ellerim bu manik enerjinin kaynağına, karnıma doğru yöneldi ve gömleğimin altına gizlediğim cinayet dosyasını çıkartıp yatağımın üstüne attım.

Önemli bir işe tam olarak nereden ve nasıl başlayacağımı bilemediğim zamanlarda, benim için değer taşıyan, kendime yakın bulduğum bazı insanların benzeri bir durumda nasıl davranacağını düşünmeye çalışırım. İşte bu alışkanlığımın sonucu, gidip çalışma masamın üstünde duran eski Grundig teybe, Shostakovich'in 5. Senfonisi'nin kasedini taktım; tıpkı üstadım Hannibal Lecter'ın yapacağı gibi. Ardından hızımı alamayıp, hoparlörden yükselen manyakça notalar eşliğinde annemin hiç kullanmadığı örgü yünlerini sıkı sıkı sarmak suretiyle imal etmiş olduğum topla, görünmeyen rakiplerin koruduğu kalelere bazuka gibi şutlar, röveşatalar çektim. Beni aceleci bazı sonuçlara sürükleyebilecek enerji fazlamı yeterince attığıma kanaat getirdikten sonra da, kaseti konuya daha uygun düşeceğine inandığım bir yenisiyle değiştirdim: Saint-Saens'dan İskeletlerin Dansı. İşte nihayet, sırlar dosyasını ve etajerin çekmecesindeki el fenerimi alıp, nice düşmanlarımın defterini dürdüğüm mabedime, divanın altına girmeye hazırdım.

* * *

"Hey, n'apıyorsun orada sen öyle?" Divan örtüsünün firfirları arasından bana bakan yüz Hatice ablaya aitti. Rezalet. Sen o kadar derin bir düşünsel sürece hazırla kendini, sonra da dosyayı okurken uyuyakal.

"Yakaladın beni," dedim sürünerek divanın altından çıkarken. "Açıkçası öğlen uykusuna yattığımın bilinmesini pek istemiyorum. Mahalledeki itibarımı zedeleyebilir." Evet belki naçiz vücudum olmadık bir anda uykuya yenik düşmüştü ama bak gözümü açar açmaz böyle de çapkın ve esprili laflar edebiliyordum. Az firlama değildim ben.

"Şu kağıtlarını da al hele," dedi dizlerinin üstünde yere çömelmiş duran Hatice abla bir kolunu divanın altına sokarak.

"Bırak kalsın," diye çekiştirdim onu kolundan. "Sonra toplanın ben."

"Öyle olsun bakalım," diye doğruldu Hatice abla. "Telefon var sana. Bir kadın." Begüm Gülüm? Acaba ona, en azından Hatice abla köyüne dönene kadar beni evden aramamasını söylemeli miydim? Amma karışık işlerdi bunlar.

Antreye gidip, sehpanın üzerinde duran ahizeyi kaldırdım. "Alo?"

Derin bir iki soluktan sonra yanıt geldi. "Beni yarın götürebilir misin kabristana?"

"Belediye o işi hallediyor bildiğim kadarıyla."

"Ne dedin?"

Begüm Gülüm yerine Feriha yengemin nursuz sesini duymaktan kaynaklanan bir hayal kırıklığıydı belki, bilemiyorum. Ettiğim yakışıksız bir laftı ama neticede. "Affedersiniz tanıyamadım," diye aptala yattım.

"Feriha ben," diye homurdandı sabık yengem.

"Nasılsınız yengeciğim?"

"Yarın Nebi'nin mezarını ziyaret etmek istiyorum. Beni götürebileceğini söylemiştin."

Besbelli babamla yüzleşmekten kaçınıyordu kocakarı. "Olabilir," dedim. "Son anda bir işim çıkmazsa."

"Yaz," diye emretti. "Cep telefonumu veriyorum, bir problem olursa arayıp söylersin."

Telefonun yanında duran küçük deftere numarayı not ettim. "Beni gelip almanız gerekecek yalnız. Adresi biliyor musunuz?"

"Öğlene doğru gelirim," diye homurdanıp kapattı telefonu.

Numarayı yazdığım sayfayı yırtıp cebime atarken, "Elime düştün Feriha," diye

inledim zevkle.

"Hayrola? İyi haber galiba," dedi Hatice abla mutfak kapısının kirişine yaslanıp.

"Çok," diye yanıtladım gülerek "Yengem yarın beni en sevdiğim yere gezmeye götürecek."

Bakıcım en az kendisi kadar insansever bir yapıya sahip olduğumu bildiğinden kuşkuyla beni şöyle bir süzdüyse de konuyu kurcalamamayı tercih etti. "Acıkmadın mı sen daha?" Ne yalan söyleyeyim, kurt gibi acıkmıştım ama öğlen çektiğim artistlikten sonra bunu itiraf etmeyi pek yediremiyordum kendime. Neyse ki Hatice abla mırın kırın edişimden durumu hızla kavrayıp, "Ben sana hazırlarım bir şeyler," dedi. On dakika sonra, yarım ekmek arası soğuk köfte ve taze portakal suyuyla odamda kendime küçük bir ziyafet çekerken, cinayet dosyasının sayfalarını karıştırmaktaydım yeniden. Bu kez divanın üstünde.

Sorgulaması yapılan zanlıların, yani Ümit, Dilek ile Safinaz abla, Fahriye Hanım, Yusuf abi ve Abdullah amcanın fotoğraflarına şöyle bir bakıp Mehmet'in cansız bedenine ait çeşitli açı ve mesafelerden çekilmiş resimleri incelemeye aldım. Öldüğünü bilmeseniz, bir de boynundaki morluklar olmasa zavallıcığın, yatağında huzur içinde mışıl mışıl uyuduğunu düşünebilirdiniz. Evdeki diğer odalar hayli derli toplu görünüyordu. İşin doğrusu, Mehmet'in cesedinin bulunduğu oda dışında, son yüz yıldır bu evde birilerinin yaşadığını düşündüren tek mekân mutfaktı. Masanın üzerinde meyve dolu bir tabak, eviyede birkaç parça bulaşık, buzdolabıyla duvar arasına sıkıştırılmış duran, Yusuf abinin kötürüm yeğenine hediyesi yürüteç.

Onur Çalışkan'ın dediği gibi hastaneden alınan raporlar Fahriye Hanımın Dilek ablayla birlikte bütün günü doktor kapılarında geçirdiğini doğruluyordu. Safinaz ablanın ifadesi de bana anlattıklarının tıpkısıydı. Ümit çatıda dayısıyla güvercinlere bakmaktaymış, acıkıp aşağı inmiş. Safinaz abla yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra birkaç kez seslenmiş, bir yanıt alamayınca meraklanıp Mehmet'in odasına girmiş ve Ümit'i kardeşinin boğazına çökmüş bir halde görmüş. Ümit'i güç bela kontrol altına alıp Mehmet'in durumunu kontrol etmiş. Çocukcağız mosmormuş ve nefes almıyormuş. Hemen çatıdaki dayısına haber vermiş, çocuğun öldüğünü anlayan dayı da, polise. Hepsi en fazla yarım saat

içinde olup bitmiş. Tabii, ifadesinde o akşam Ümit'e küçük kardeşinin aslında ölmeyi ne kadar istediğinden söz ettiğine değinmemişti; ama bu ayrıntı bir şeyi değiştirir miydi, pek de emin değildim. Diğer aile fertlerinin anlattıkları da her şeyin bu minvalde geliştiğini doğrular nitelikteydi.

Öte yandan ailenin geçmişiyle ilgili enteresan bazı bilgiler yok değildi dosyada. Örneğin Ümit'in, hayatını bir iş kazasında kaybettiğini söylediği babası, Siirt'te "kimliği belirsiz kişilerce" taranan bir kahvede vurularak öldürülmüştü. Yapılan soruşturmada adamın kahvenin sahibi olduğu ve kaza kurşununa kurban gittiği saptanmıştı. Böyle bakıldığında Ümit'in doğru söylediği düşünülebilirdi belki de; neticede iş kazası tanımı yöreden yöreye değişiklik gösterebiliyordu.

Dikkate değer bir nokta, Ümit'in babasının, öldürülmesinden birkaç sene öncesine kadar kahveyi bir ortağıyla birlikte işlettiği ve bu kişinin de Abdullah amcanın ta kendisi olduğu bilgisiydi. Ortaklıkları sona erdikten sonra, ki bu yaklâşık 12 sene öncesine tekabül ediyordu, Abdullah amca, İstanbul'a yerleşmiş ve görünüşe bakılırsa Siirt'le bütün bağlantısını kesmişti. Ta ki Ümit'in babası ölünceye kadar. Çocuklar, ifadelerinde bir aile dostu olarak tanımladıkları Abdullah amcanın ziyaretlerinin, babalarının vefatından kısa bir süre sonra başladığını belirtmekteydi. Hiçbiri çok açıktan söylemese de, adamın aileye para yardımında bulunduğu, ayrıca İstanbul'a gelmelerine önayak olduğu da anlaşılmaktaydı. Her şey Hatice ablanın gayet isabetli bir biçimde tahmin ettiği gibi, iki moruk arasındaki yasak aşkın yeniden canlandığına işaret ediyordu.

Bütün bunları Metin Bilgin Şeytanı'nın da gördüğüne hiç kuşkum yoktu. Belli ki o da ailenin geçmişindeki günahlarla Mehmet'in ölümü arasında bir bağ kuramamıştı. Çok büyük ihtimalle, böyle bir bağ olmadığı için. Belli ki artık benim de bu işin peşini bırakmamın zamanı gelmişti. Halihazırda yeterince zarara sebebiyet vermiştim ve bu noktadan sonra düşünsel melekelerimi çok daha yapıcı olabileceğim konular için kullanmam en mantıklısıydı. Diyelim, bir sonraki gün Feriha denen o mendebur ihtiyarı, amcamın mezarı başında nasıl doğduğuna pişman edebileceğimi düşünerek başlayabilirdim işe.

* * *

Anneme, yıkanma ile zımparalamanın birbirinden apayrı iki faaliyet olduğunu

anlatmanın imkânı yoktur. Haftanın en az iki günü bana banyo yaptırmak gibi bir adeti olan annem, kan çıkmazsa para yok düsturuyla saç diplerimi ve derimi çitilerken ben de bir taburenin üstünde çırılçıplak oturur, kurbanlık koyun gibi kaderime razı, annemin işini bitirmesini beklerim. Artık tek başına banyo yapabilecek yaşa geldiğimi söyleyip durmam pek bir işe yaramaz; kendi derimi yüzebilecek hijyenik olgunluğa eriştiğime kani olmadan böyle bir şeye razı gelmesi mümkün değildir. Yıkanmaktan daha beteri, kurulanma faslıdır. Anneciğim, sinüzit olmayayım diye saçlarımı kurularken gözlerimden yaş gelir, acı içinde tepinirim. Biliyorum tabii, her şeyi benim iyiliğim için yapıyor.

O akşam, maalesef iyiliğimi her zamankinden daha fazla düşünüyor gibiydi sevgili validem. Sabun ve lif onun elinde her zaman son derece ölümcül silahlar olagelmiştir, ancak o akşam durum başkaydı. Beni saçlarımdan tutup sağa sola yatırmak suretiyle kulaklarımın arkasında, koltuk altlarımda temizlik değil de daha ziyade bir mikrop soykırımı yapıyor gibiydi. Dediğim gibi, böyle durumlarda sessizce acıya katlanıp vakarımı korumaya çalışırım; ama eziyet dayanılacak gibi değildi, bir noktada acıyla bağırarak tabureden kalktım. Bakterilerle giriştiği kişisel savaşı kesintiye uğrayan annem hayal kırıklığı içinde, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Anneciğim, istersen mikroplardan bir tanesini sağ bırakalım," dedim. "Böylece gidip arkadaşlarına başına gelenleri anlatır, bir daha da hiçbiri bana bulaşmaya cesaret edemez."

"Gel buraya. Üşüyeceksin," diyerek beni kolumdan çektiği gibi tabureye oturttu ve bir maşrapa kaynar suyu kafamdan aşağı döktü. Her durumda, sabunlama faslına son vermesi sevindiriciydi.

Sterilizasyon işlemlerim tamamlanıp da pijamalarımı giydiğimde, yaşadığım tecrübeden edindiğim sayısız kazanım nedeniyle olacak, mutlu bir insandım. Bir kere, ölmemiştim, demek ki artık daha güçlüydüm. Ayrıca şimdi pavuryaların diri diri haşlanırken neler yaşadığını çok daha iyi bilmekteydim. Bunca alıştırmadan sonra ileride cehenneme intibak etmekte hiç zorlanmayacağım gerçeğini de gözardı etmemek gerekiyordu. Bana karamsar diyenler utansın. Görüyorsunuz, Polyanna gibi çocuğum.

Bir sonraki sabah zinde ve kötücül güçlerimin zirvesinde uyanmam gerektiğini düşünerekten, yemeğimi yer yemez odama çekildim. Uykum gelsin diye biraz

Zweig okumaktaydım ki kapı zili çaldı. Babam olmalıydı gelen. Zil tekrar çaldı... Sonra daha uzun, tekrar. O zaman anladım. İçim sıkılarak kafamı küçük kitaplığımın üstünde duran sevimsiz, çiçek biçimli saate çevirdim. Onu geçmişti. Kafam kadınlar ve cinayetlerle dolu olduğundan burnumun dibinde büyüyen felaketi gözden kaçırmıştım. Eskiden ayda bir akşam arkadaşlarıyla meyhaneye giden babam, amcam öldüğünden beri haftada en az üç dört kere geç saatlerde eve sarhoş gelmeye başlamıştı. Belli ki annem kapıyı açmayarak babama tavır yapmaktaydı. Akşamki banyo seansının ekstra hoyratlığı da açıklığa kavuşmuş oluyordu böylece. Sanırım annemin defterini dürmeye çalıştığı mikrop, babamın bir uzantısı gibi gördüğü benden başkası değildi.

Zil yeniden cayır cayır çalmaya başlayınca dayanamayıp yerinden fırladım. Tam kapı otomatiğine basıyordum ki, "Dur," dedi annem öfkeyle. "Açılmayacak o kapı."

Saçmalıktı tabii. O kapının eninde sonunda açılacağını ikimiz de biliyorduk. Onlarla uğraşacak halim yoktu ama. "İyi," diyerek odama geri döndüm, bıraktım ne halleri varsa görsünler. Nitekim bir süre sonra annem, babamı içeri aldı ve fazla geçmeden de hırlaşmaya başladılar. Yorganı kafama çekene kadar "çocuk olmasa" ikisinin de birbirinin yüzünü görmeye dahi tahammül edemeyeceklerini öğrenmiştim bile. Güzel bir haberdi bu. Demek ki dışarıdaki hırgürü bitirmem an meselesiydi. Kendimi camdan atıvermem her şeyi çözecekti. Nitekim karşılıklı suçlama ve hakaretleri aşağı yukarı bir asır kadar sonra sona erdiğinde, dünyanın bensiz çok daha iyi bir yer olacağından hiçbir kuşkum kalmamıştı.

Artık bu Allah'ın cezası gün biter diye düşündüğüm sırada odamın kapısı gıcırdayarak açıldı. Kesif bir alkol kokusuyla birlikte içeri giren babamdı. Bir an uyuyor rolü yapsam mı diye düşündüysem de, vazgeçip yattığım yerde doğruldum. "Hoş geldin baba," dedim başucumdaki okuma lambasını yakarak.

Babam yatağımın kenarına ilişip başımı okşadı. "Uyandırdım mı yavrum?" Evet desem uyandırdığına, hayır desem az önceki kavgaya şahit olduğuma üzülecekti. En iyisi sessiz kalma hakkımı korumaktı. Babam etajerin üzerine bıraktığım kitabı eline aldı. "Yarının Tarihi. Hmm, Zweig okuyorsun ha? Güzel mi?"

"Fena değil," dedim. "Kimi hümanist sanatçı ve düşünürlerin biyografilerinden

oluşuyor. Rimbaud, Valery, Gauguin, Tolstoy..."

"Akıllı oğlum benim," diyerek yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kalkmaya davrandı.

"Hepsi hayatının bir döneminde her şeyi geride bırakıp başka bir yerlere gitmiş, biliyor musun?" diye durdurdum onu. "Tolstoy hariç. O da içten içe hep çekip gitmek istiyormuş ama bir türlü cesaretini toplayamıyormuş. Nihayet seksen küsür yaşında, tamamdır artık, gün bugündür diyerek pılını pırtısını toplamış ve gitmiş tren istasyonuna. Sonra tren gelmiş ama o hiç yerinden kıpırdamamış..."

"Niye? Son dakikada vaz mı geçmiş yine?"

"Hayır," dedim. "Treni beklerken ölmüş." Babam gözlerini kısıp bir süre dikkatle yüzüme baktı. Galiba biraz endişelendirmiştim onu. Belki de evden kaçmaya niyetlendiğim gibi bir kuşkuya kapılmıştı. Ha, böyle bir şey hiç aklımdan geçmediğinden değil ama o an için kast ettiğim bu olmadığından düzeltme gereği duydum: "Bence sen de sanatçı ruhlu bir insansın... o açıdan söyledim."

"Ah oğlum," diye zorlukla güldü babam saçlarımı dağıtarak. "Bütün anneler babalar atışır öyle arada. Benim hayatımdan bir şikâyetim yok. Hiçbir yere gidecek değilim, korkma."

Aslında korktuğum tam da buydu; ama bir şey demedim. "Tamam," diye gülümsedim. Şimdi birbirimize iyi geceler deyip ayrılmamız gerekiyordu ya, annemin yanına gitmek istemeyeceğini tahmin ediyordum ve kanepede uyumasına da gönlüm razı gelmiyordu. İyice kenara kaykılıp yatakta ona yer açtım. "Bana bu gece bir hikâye anlatır mısın? Eskiden olduğu gibi."

"Elbette." Ceketini çıkartıp yanıma kıvrıldı babam. "Sana eğlenceli bir masal anlatayım öyleyse."

"Hayır. Hüzünlü bir hikâye anlat bana."

"Hüzünlü mü? Niye ki?"

"Babacığım," dedim. "Sen de biliyorsun, vakit mutlu hikâyeler için çok geç."

* * *

O zamanlar dünya gerçekten de bir öküzün boynuzlarında durmaktaymış ve Karanfil Kız'ın bu aşırı gelişmiş iribaşa söyleyecek bir çift sözü varmış.

Ama dur bak, en iyisi baştan başlayayım. Şimdi bu Karanfil Kız babasını fazla görememekten şikâyetçiymiş. Çünkü adamcağız haftanın her günü, hatta bazen haftasonları bile geç saatlere kadar çalışır, eve yorgun argın dönermiş. Bir akşam adam gelip de kızına, "Haydi seninle sinemaya gidelim. Baba kız, sadece ikimiz," deyince sevinçten havalara uçmuş Karanfil Kız.

Ne ki, işte adam eve geç vakit gelebiliyor ya, ancak gece matinesine gidebilmişler. Sinema salonu da pek karanlıkmış, daha film başlamadan bir uyku basmış Karanfil Kız'ı. Usulca babasının kucağına tırmanmış, kafasını da boynuna gömmüş. Oh pek sıcak, pek rahatmış babasının kucağı da, bu şekilde filmi nasıl seyredecek? "Mesele değil," demiş babası. "Arka tarafta, yüksekte parlak bir ışık var, görüyor musun? İşte o ışık, makinistin odasındaki projeksiyon makinesinden geliyor. Perdeye vuran görüntü ilk önce o odanın camına yansır. Ha biraz küçüktür ama istersen, keyfini bozmadan filmi oradan da takip edebilirsin. "Karanfil Kız gözlerini dikkatle o ışığa dikmiş, bir süre sonra bir bakmış, aa hakikaten de o küçücük camda rengarenk, sihirli görüntüler uçuşuyor. Ancak hâlâ küçük bir sorun varmış. Film yabancı bir dildeymiş. Karanfil Kız bütün çocuklar gibi kedilerin, köpeklerin, aslanların, kaplanların, fillerin, öküzlerin ve hatta çiçek ve ağaçların dilini konuşabiliyor ancak filmde konuşulan bu dili bilmiyormuş. "O da mesele değil," demiş o gün her zamankinden daha pratik zekâlı görünen babası. "Sen filmi izle, konuşulanları ben sana çeviririm. "Sonra kızına iyice sarılmış ve başlamış anlatmaya: "Bütün çocuklar büyür; biri hariç..."

Olmayan Ülke'de yaşayan ve büyümeyi reddeden bir haytayı konu alıyormuş film. Bu çocuk bir gün kaybettiği gölgesinin peşinde koşarken yaşıtı bir kızla tanışmış, sonrasında da birlikte maceradan maceraya koşmaya başlamışlar. Korsanlar, denizkızları, Kızılderililer, bir peri ve

kocaman bir timsah... On numara bir hikâyeymiş yani. Ama işte neticede Karanfil Kız dediğin el kadar çocuk; vakit geçtikçe göz kapakları ağırlaşmaya başlamış. Bir noktada artık dayanamamış ve kendini, dağılan görüntülerin arasında beliren ve giderek büyüyen sarı ışığın kollarına bırakmış.

Karanfil Kız huzur dolu uykusundan uyandığında başucunda annesini, kardeşini, dayısını, teyzesini, amcasını, halasını, anneannesini, babaannesini, haminnesini, sütannesini ve sivri zekâlı kuzenini görmüş. Babası hariç herkesi... "Babam nerede?" diye sorduğunda, ona adamın ortadan kaybolduğunu söylemişler. Olacak iş mi, koskoca adam buharlaşıp uçmuş mu yani? Ne ki hiç kimsenin adamın akıbetinden haberi yok gibiymiş. Çok üzülmüş, ağlamış küçük kız. Babasının niye öyle birdenbire kaybolup gittiğini anlayamıyormuş. Ama ümidini de kaybetmemiş. Her an, bir yerlerden çıkacak, kendisini kucaklayıverecek diye bekliyormuş. Kendince küçük oyunlar bile geliştirmiş bu konuda. Mesela istop mu oynanıyor, topu vargücüyle havaya firlatırken, "Baba," diye bağırıyor, yere indiğinde bir mucize eseri topu babasının ellerinde göreceğini kuruyormuş. Ya da saklambaç oynarken, herkesi tek tek bulup sobeledikten sonra bıkıp usanmadan en olmadık kıyılar köşeleri aramaya devam ediyor, arkadaşları bu durumdan sıkılıp eve dönünce de, "Ortaya çık babaaa, kurtsun!" diye bağırıyormuş. Ama babasından ne bir ses geliyormuş ne bir nefes.

Söylemiş miydim, bu Karanfil Kız'ın sivri zekâlı bir kuzeni varmış? Bu oğlan kızın durumuna çok üzülmekteymiş çünkü içten içe ona âşıkmış. Bir gün dayanamayıp Karanfil Kız'a, "Ben," demiş, "babana ne olduğunu biliyorum." Gözleri büyümüş Karanfil Kız'ın. Yapışmış yakasına kuzeninin, "Söyle," demiş, "nerde babam?" - "Babanı öküz yuttu," diye cevap vermiş oğlan. Karanfil Kız şüpheyle bakmış ona. "Hangi öküz?" - "Hangisi olacak? Tabii ki, boynuzlarında dünyayı taşıyan," demiş sivri zekâlı kuzen. "Ayrıca onu nasıl bulabileceğini de biliyorum," diye eklemiş sonra da. Böylece kızı elinden tutup bir ormana götürmüş. Kocaman ağaçlar ve yabani otlarla çevrili patikalarda yürümüş yürümüşler ve nihayet küçük bir derenin başına varmışlar "Otur şuraya," demiş oğlan. "Öküz burada mı?" diye sormuş Karanfil Kız çimenlerin üstüne çökerek. Oğlan yerden bir şey kopartıp yanına gelmiş, elindekini kıza uzatmış.

"Burada." - "Bu bir mantar," demiş Karanfil Kız. "Öküz değil." - "Öküz mantarın içinde," diye cevaplamış oğlan. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey," demiş kız küçümseyici bir tavırla. "Ne yani," diye çıkışmış kuzen, "öküzün dünyayı taşıdığına inanıyorsun da bir mantarın içinde olduğuna mı inanmıyorsun? Amma da aptalmışsın!" Oğlanlar sevdikleri kızlara böyle şeyler söyler ki, gerçek duyguları anlaşılmasın. Her neyse, onun bu sözleri Karanfil Kız'ı ne kadar etkilemiş bilinmez ama başka çaresi olmadığından mantarı alıp dişlemiş ve başlamış beklemeye.

Ağaç dallarının rüzgârda sağa sola sallanışına, kuşların uçuşuna, derenin akışına bakmış uzun uzun. Derken ağaçlardan birinin haddinden fazla düz olduğunu, bir kuşun havada tuhaf bir kavis çizdiğini ve derenin az öncekinin tersi yönünde aktığını fark etmiş. Ayağa kalkıp suyun yeni akış yönünde, derenin kenarında ilerlemeye başlamış. Bir ara arkasını dönünce, kuzeninin gülümseyerek kendisine el salladığını görmüş, o da ona aynı şekilde karşılık verip yoluna devam etmiş. Dere bir noktada, küçük bir şelaleye dönüşüp tepe aşağı dökülmekteymiş. Karanfil Kız büyük bir dikkatle suyun büküldüğü noktaya yaklaşmış ve derin bir nefes alıp kafasını aşağı uzatmış.

Öküzü işte o anda görmüş. Koca boynuzlarının üzerine yerleştirdiği yerküreyle arasında sadece birkaç metrelik mesafe varmış. Dilini çıkartmış, güç bela boynuzlarından sızan şelale suyunu içmeye çalışmaktaymış. "Hey sen, bana bak çabuk!" diye bağırmış Karanfil Kız. Sevimsiz bir homurtuyla karşılık vermiş ona öküz. "Sen de kimsin? Bu ne yaygara!" - "Demek dünyayı tutan öküz sensin," demiş kız. "Teknik olarak o da beni tutuyor tabii," diye cevaplamış öküz. "Çok enteresan," demiş küçük kız. "Ama niyetim felsefe tartışmak değil. Buraya babama ne olduğunu öğrenmeye geldim." Öküz kıçına konan sinekleri kovmak için kuyruğunu sallamakla yetinmiş. "Duydun mu beni sen!" diye çıkışmış kız. "Duydum da," demiş öküz. "Seninle ilgilenmeden önce bana küçük bir iyilik yapman gerekiyor." - "Neymiş o?" - "Çok fena susadım," demiş öküz. "Şu dünyayı birkaç dakikalığına tutarsan ben de şu şelalenin suyundan kana kana içebilirim." - "Nasıl olacak ki o iş?" diye sormuş Karanfil Kız. "Koca dünyayı ben nasıl taşıyacağım?" Öküz bu soruyu bekliyor gibiymiş zaten. "Amuda kalkmayı biliyorsun, değil mi ?" - "Çocuk oyuncağı," diyerek ellerinin üstünde havaya dikilmiş Karanfil

Kız. "Ama akıllım, 'teknik olarak' ben dünyayı değil dünya beni taşıyor şu anda. Çünkü yerçekimi kanunu diye bir şey var..." - "Sen orasını merak etme," demiş öküz saklayamadığı bir heyecanla. "Sana biraz alışsın hele. Şimdi anlat bakalım hikâyeni."

Böylece Karanfil Kız amuda kalkmış bir halde, babasıyla sinemaya gittiği gece olanları anlatmış öküze. Hikâyesini bitirdikten sonra, "Ee," demiş. "Şimdi söyle bakalım, ne oldu babama?" Derin bir soluk almış öküz. "Şu kıçıma konan sinekleri görüyor musun?" - "Ne alakası var şimdi ya!" demiş sinirle Karanfil Kız. "O sinekler beni çok kaşındırır," diye devam etmiş öküz. "Bazen kuyruğumu sallamak yetmez, ellerim de yok ki şöyle hatır hatır kaşınayım, ister istemez olduğum yerde kıpraşırım. Böyle durumlarda dünyada sarsıntılar meydana gelir..." - "Lütfen bir an önce ne söyleyeceksen söyler misin?" diye araya girmiş Karanfil Kız. "Böyle durmak giderek zorlaşıyor. Hem sen su içmeyecek miydin?" - "Dünyayı hemen bırakmak istemiyorum," demiş öküz. "Sana biraz alışsın hele. "Karanfil Kız kaşlarını çatmış. "Aklından şüphem var öküz, ama bitir bakalım hikâyeni." - "Evet," demiş öküz. "Dediğim gibi ben kıpırdayınca yeryüzünde bazı değişiklikler olur. Toprak çatlar, kayalar devrilir ve bazen de insanların yaptığı binalar çöker." - "Deprem dediğimiz olay; biliyorum," diye girmiş araya Karanfil Kız sabırsızca. Başıyla onaylamış öküz. "Bu çöken binaların altında kalan insanlar için durum hiç de iyi olmaz. Ölenler ölür, yaralananlar bazen günlerce yardım gelmesini beklerler, Böyle durumlarda büyükler, çocukları korkudan dehşete düşmesin diye ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Göçük altında kalmış bir baba örneğin, kızından bulundukları karanlık odanın bir sinema salonu olduğunu hayal etmesini ister. Onlarca metre uzaklıktaki ufacık bir çatlaktan sızan ışığın aslında bir projeksiyon makinesinden geldiğini, şimdi dikkatle o ışığa bakıp, anlatacağı hikâyeyi bir film gibi gözünün önünde canlandırmasını söyler. Küçük kız arada düşleriyle karışan bu filmi izlerken dışarıdakiler yavaş yavaş da olsa onlara yaklaşmaktadır; böylece çatlaktan sızan o ışık giderek genişler ve parlaklaşır. Nihayet biri uzanıp kızı, babasının kaskatı kollarından çekip alır. Hafiza acı anıları siler, geriye hiç büyümeyen bir çocuğun hikâyesi kalır."

Karanfil Kız ve öküz bir süre hiç konuşmadan durmuşlar, Nihayet öküz, "Hazır mısın?" diye sormuş. Kız evet anlamında başını sallayınca çevik

bir hareketle kendini şelalenin buz gibi sularının altına atmış. Susuzluğunu giderdikten sonra yeniden kıza dönmüş. "Pekâlâ," demiş. "Sanırım ikimiz de istediğimizi aldık. Dilersen dünyayı tekrar boynuzlarımın üstüne bırakabilirsin." Karanfil Kız yanaklarından yaşlar süzülürken gülümsemiş. "Sen gerçekten çok kurnaz bir hayvansın," demiş. "Biliyorsun ki, artık bunu yapamam."

İşte o günden beri öküz çayırlarda hoplar zıplar ve inekleri kovalarken dünya da küçük bir kızın omuzları üzerinde dönermiş.

* * *

Babam acayip hikâyesini tamamlayıp beni karanlığımla başbaşa bıraktığında, başka zaman olsa ağlayabileceğimi düşündüm. Herkesin omuzlarının üstünde bütün bir dünyanın yükünü taşıdığı bu boktan dünyada insanlara karşı fazla anlayışsız, hatta acımasızca davranıyordum. Özellikle de anneme. Oysa yorganı kafama çekip dudaklarımı dişlememe sebep olan, kederden ziyade sevince benzer bir duyguydu. Gözümdeki perdenin mucizevi bir biçimde kalkmasından ve cinayeti çözmüş olmaktan kaynaklanan bir tatlı heyecan.

11. Kızlar ve Rencide Ruhlar

Yatağımda bir o tarafa bir bu tarafa dönerek sabahı zor etmiştim. Nihayet gün doğumuna yakın, madem uyuyamıyorum bari kalkıp annemle babama güzel bir kahvaltı hazırlayayım diye düşündüğümü hatırlıyorum. İşte o arada uyuyakalmışım. Ne de olsa özveri, önceki kuşaktan sonrakine doğru işleyen bir süreçtir; genlerimizin daha uzun süre yeryüzünde kalmasını bu şekilde garanti altına alırız. Bir de benim iflah olmaz bir nankör oluşum var tabii. Neticede, Hatice abla gelip beni kaldırdığında vakit öğlene yaklaşmaktaydı. Hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra adaleti tesis etmek üzere kendimi sokağa attım.

Güneş, mevsime göre epeyce parlaktı ve tenimde tatlı bir esinti hissetmekteydim. Demek ki içimde yükselen bunaltının suçunu hava durumuna yükleyemeyecektim. Yüreğim bir gece önceki gibi pırpır etmiyordu şimdi; tersine kendimi suçlu, hatta kirli hissediyordum. Herhalde bir telefonla Onur Çalışkan'a her şeyi anlatmak yerine, karakola yürüyerek gitmeye karar vermemin sebebi de bu işi geciktirmeye çalışmamdan kaynaklanıyordu. Gerçekleri ifşa etmenin, ta en başından beri korktuğum gibi, pek çok insanı büsbütün mutsuz kılacağının farkındaydım. Belki de bildiklerimi kendime saklamam, herkesin ve her şeyin, benim müdahalemden bağımsız, kendi doğal akışıyla mahvolmasını beklemem daha doğruydu. Bir an önce bir karara varmalıydım. Kibirli bir alçak mı olacaktım, konformist bir alçak mı? Siz de düşünürseniz, seçme özgürlüğü zannettiğiniz şeyin ekseriyetle ölümlerden ölüm beğenmek olduğunu fark edeceksiniz.

Ayaklarımı sürüye sürüye yürürken, bodrum katında ikamet ettikleri apartmanın merdivenlerine oturmuş somurtan Kansız Celal'i gördüm. Dirseklerini bacaklarına dayamış, kafasını da iki avucunun arasına almıştı. Açıkçası onu görmezden gelip yoluma devam etmeyi düşünüyordum ama onun da beni sallamama eğiliminde olduğunu fark edince durup, "N'aber?" dedim.

"Hiç," diye omuz silkti.

"Savaş ne alemde?"

Kansız tedirgin bakışlarını Paris Mahallesi tarafına çevirdi. "Bugün

saldıracağız adilere."

"Hakikaten buna izin verecek misin Kansız?"

"Ne diyorsun oğlum?" diye sinirli bir çıkış yaptı ayağa fırlayarak. "Benimle ne alakası var? Hırsızlık yapmasalardı onlar da."

"Kansızcığım," dedim elimden geldiğince anlayışlı. "Tekrar soruyorum: Hakikaten buna izin verecek misin?"

"Hayretimucip ya!" diye bağırdı Kansız. "Bas git! Konuşmuyorum ben senin gibi korkaklarla." Sonra da apartmanın kapısını ittirip içeri kaçtı.

Bulaşabileceğim başka biri var mı diye mahalleye şöyle bir göz gezdirdim. Maalesef, ortalıkta in cin tip oynuyordu. Metanetle yoluma devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Son ana kadar karakola gitme niyetindeydim; ancak Ömer Cemal Bey Sokağı sınırına vardığımda, içimdeki ölüm arzusunun da etkisiyle olacak, fikir değiştirip geri döndüm. Karanlık maddeyi arayan fizikçilere naçizane önerim, gelip şu Güzelyayla Apartmanı'nı iyice bir incelemeleri olacak. Evrenin ne menem lanetli bir noktasına kurulmuşsa, yemin ederim bu habis binanın yanında Bermuda Şeytan Üçgeni çocuk parkı gibi kalır.

Her şeyin başladığı ve belli ki biteceği bu uğursuz yapının ikinci kat merdivenlerinin yarısındaydım ki 6 numaralı dairenin kapısı açılıverdi. Safinaz abla beni görünce, sanki o dakikada orada buluşmaya karar vermişizcesine, hiçbir şaşkınlık emaresi göstermeden gülümsedi: "N'aber?"

"İyi," diye omuz silktim. "Seninle konuşmaya gelmiştim."

"Kuşları yemlemeye çıkıyorum ben de," dedi Safinaz abla üst kata çıkan basamaklara yönelerek. "Gel yukarıda konuşalım."

Bu davete icabet etmenin yapılacak en mantıklı iş sayılmayacağını biliyordum bilmesine de, herhalde egomanyağın önde gideni olduğumdan tükürdüğümü yalamaktansa onun peşinden, çatıya doğru merdivenleri tırmanırken buldum kendimi. Safinaz abla entarisinin cebinden çıkardığı anahtarla terasın kapısını açıp güvercinliğe yöneldi. Kafesteki yemliklere birer avuç darı doldurduktan

sonra da çevik bir iki zıplayışla giriş kapısının üstüne tırmanıp kiremitlerin üstüne oturdu. "Gelsene buraya sen de." O gün belamı bulma konusunda her zamankinden daha kararlıydım; dediğini yaptım. Şimdi ikimiz yan yana çatıda oturmuş, iğrenç beton yığınlarından oluşan manzaraya bakıyorduk. "Eee?" diye sordu. "Ne konuşacaktın benimle?"

"Her şeyi biliyorum," dedim.

"Öyle mi?" dedi sakince. Bana inanıp inanmadığından emin olamıyordum. "Gördüğüm anda senin akıllı bir çocuk olduğunu anlamıştım."

"Aslında daha önce de çözebilirdim bu meseleyi," diye böbürlendim sevimsizce. "Israrla yanlış yere bakıp durdum. Hep Ümit'in annesini korumak için yalan söylediğini düşündüm. Halbuki başından beri işin arkasında, babası için yalan söyleyen bir kız vardı." Safinaz abla başını bana çevirmiş, anlattıklarımı daha bir ilgiyle dinliyordu şimdi. "Pikniğe gittiğimiz gün Hatice abla, annenle Abdullah amca arasında bir ilişki olabileceğini söylemişti. Çok akla uygundu bu tabii. Sonra dün Ümit'in karakoldaki dosyasına bakarken Abdullah amcayla babanın, yani ananın eski kocasının, tanışıklıklarının çok eskiye dayandığını öğrenince, belki de annenle aralarındaki ilişkinin yeni başlamadığını düşünmeye başladım. Abdullah amcanın senin doğumundan kısa süre sonra ortaklığı bozması, siz yetim kaldıktan sonra aile dostu şeklinde ortaya çıkması, elinizden tutması falan... Her şey yerine oturuyordu."

"Nedir yerine oturan? Neden söz ediyorsun sen?"

"Geçenlerde Dilek ablayla biraz sohbet ettik. Kadir Gecesi doğduğun için annenin seni dövmediğinden söz etti. Neymiş, küçükken annen sana bir tokat atmış da sonra merdivenden düşmüş, o günden beri tövbeliymiş sana el kaldırmaya falan... Bir sürü zırvalık. Küçük bir kazanın öyle bir canavarı durduracağım düşünmek bile saçma. Başına gelenle sana attığı tokat arasındaki bağlantı çok daha somut bir şeye dayanıyor olmalıydı. Sonra dün gece aklıma şu kapıcının oğlunun, Gazanfer'in ettiği laf geldi..."

"Kapıcının oğlu mu?" diye sözümü kesti Safinaz abla. "O kim? Ne biliyor?" Sesindeki paniği sezebiliyordum. Muhtemelen aynı nedenle söylediklerimi takip etmekte de zorlanıyordu.

"Kimse bir şey bilmiyor," dedim gülerek ve o anda da bu lafı ettiğime pişman oldum. Ne ki ok yaydan çıkmıştı, artık gidebileceğim tek istikamet daha da ilerisiydi. "Geçenlerde beni bir grup serserinin elinden kurtardıktan sonra tuhaf bir laf etti. Sen bizim mahallenin çocuğusun, seni benden başkasının dövmesine izin vermem falan gibi bir şeyler. Bunu hatırladım işte. Herkes kendi çocuğuna işkence etmekte serbestti; başkasınınkine değil."

"Eee?"

"Sevgili validenizin de bu serbestiyi gönlünce kullandığına kuşku yok," dedim. "Peki niye senin için böyle bir istisna yapıyordu? İşte bunun yanıtını bulunca gerisi çorap söküğü gibi geldi. Sen sadece annenin değil, babanın da çocuğuydun! Seni koruyan oydu."

Safinaz abla tedirginliğini belli etmemeye çalışarak zoraki gülümsedi. "E diğer kardeşlerimi niye korumuyormuş babam?"

İkimizin de yanıtını bildiği soruyu yanıtladım. "Çünkü o diğerlerinin babası değildi. Yani seni hastanelik ettiği için ananı çarpan Allah değil Abdullah amcaydı, öz baban."

"Bunca yıl," diye hırladı Safinaz abla, "hiç kimse şüphelenmedi. Sen... nasıl?"

"Şimdi düşünüyorum da, pek çok işaret vardı," dedim en Sherlock Holmes tavrımla. "O gün piknikte Abdullah amca, 'Kızım bize buz getir,' dediğinde nasıl yerinden fırladığını hatırlıyorum mesela. Oysa Dilek abla tam yanıbaşında oturmasına rağmen tınmadı bile. Tabii üzerinde durmamıştım o zaman. Ailenin küçük kızı sıfatıyla ayak işlerine koşmaya alışkın olmalıydın."

"Ya? Başka nasıl işaretler vardı peki?"

"Birbirinize benziyorsunuz," dedim. "İkiniz de esmer ve maşallah kapı gibisiniz. Diğerleri ufak tefek, kumral."

Derin bir iç geçirerek gözlerini tekrar uzaklara çevirdi Safinaz abla. "İstanbul'a gelene kadar benim bile haberim yoktu bundan. Bir akşam ortalıkta başka kimse yokken, kafası da az kıyak, söyledi bana, 'Sen benim kızımsın, anan kılına dokunacak olursa beni haberdar edeceksin,' diye. Annemle dahi hiç

konuşmadık bu konuyu şimdiye kadar ama bakışlarından anlıyordum. Biliyordu artık gerçeği öğrendiğimi..." Lafını kesip bakışlarını bana çevirdi. "Sana ne bütün bunlardan?"

"Hiç," diye omuz silktim. "Aile sırlarınız umurumda bile değil. Ne yazık ki hikâyenin devamı da var."

Safinaz ablanın dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Var tabii."

"Dilek abla senin kolunu yaktığında Abdullah amca bunu annenin yaptığını düşünmüş olmalı," dedim. "Bunun üzerine Fahriye teyzenin canına okumak üzere hışımla size geldi. Ama annen ve ablan o sırada hastanedeydi. Peki sonra ne olmuş olabilir? O benim çocuğuma zarar verirse ben de onunkini hırpalarım diye düşünüp kazara Mehmet'i öldürmüş olabilir mi?" Safinaz abla gözlerini koca koca açıp bana döndü. İtiraz etmesine fırsat vermeden devam ettim. "Hiç sanmıyorum. Adli tıp Mehmet'in boğularak öldürüldüğünü kesinlikle ortaya koyuyor ve Abdullah amcanın soğukkanlılıkla sakat bir çocuğu boğabileceğine inanmıyorum. Ayrıca işin doğrusunu, yani seni Dilek ablanın yaraladığını ona anlattığından eminim. Bu durumda Mehmet'i onun öldürdüğünü düşünmek mantıklı değil. İtiraf edeyim bu noktada benim de biraz kafam karıştı ama sonra..."

"Bütün bunları tek başına mı keşfettin hakikaten?" diye sordu Safinaz abla neredeyse içinde bulunduğumuz durumdan hoşnut bir ruh haliyle. "İnanılacak gibi değil!"

Bu iltifatı pas geçmeye karar verdim. "Yürüteç," dedim. "Polisin çektiği suç mahali fotoğraflarında Mehmet'in yürütecini mutfakta gördüğümü hatırladım."

"Allah'ın cezası yürüteç," diye mırıldandı Safinaz abla. "Dayımın işgüzarlığı işte."

"Evet," diye onayladım. "Dayın o yürüteci almasa Mehmet kalkıp mutfağa gelemez ve konuştuklarınıza şahit olamazdı."

"Öldüreceğim o karıyı diye tutturmuştu babam. Yapma baba, etme baba...Annem yapmadı diyorum, dinletemiyorum... O ara bir de baktık Mehmet yanımızda. 'Siz ne konuşuyorsunuz öyle?' 'Abla sen niye bu herife baba

diyorsun?' Soruyor da soruyor. Kucağıma alıp odasına götürdüm. Babamı yolladıktan sonra gittim yanına. Dedim sen yanlış anladın, bak o kadar elimizden tutuyor, bize yardımcı oluyor. Babamız sayılır bir yerde, o yüzden öyle diyorum. İnanmadı tabii. Tutturdu, her şeyi anlatacağım Yusuf dayıma, gebertecek ikisini de..."

"Hakikaten yapar mıydı böyle bir şey Yusuf abi?"

"O yapmasa da yapacak biri bulunur nasılsa. Köyde üç dayım daha var. Altı da amcam. Velhasılı, bırakmadı başka hal çaresi."

"Peki ya Ümit?" dedim. "O da mı bırakmadı başka hal çaresi? Neden suçu onun üzerine attın?"

"Ben git kardeşini öldür demedim ona," diye dikleniverdi birden. "Ne yaptıysa kendi karar verip yaptı."

"Artık yalan söylemeyi bırak Safinaz abla," dedim. "Ümit katil değil."

"Ne yani? Yalan mı söylüyor kardeşimi boğdum diye?"

"Hayır," dedim. "Ümit hakikaten de kardeşini öldürdüğünü zannediyor. Oysa yastığı suratına bastığında Mehmet neden hiç direnmedi biliyor musun? Elbette biliyorsun. Çünkü o sırada zaten ölmüştü; onu sen öldürmüştün. Ümit geldiğinde, kardeşini boğazlaması için ne gerekiyorsa söyledin ona. Zavallının zaten fazla bir ömrü kalmamıştı, hastalık yüzünden acı çekiyordu, üstelik sadist ananız o haline bakmadan onu da dövüyordu... Ve sana, 'Ölsem de kurtulsam,' demişti. Bu sonuncusu yalandı tabii. Neticede Ümit gidip yapması gerektiğine inandığı şeyi yaptı. Yalnız küçük bir sorun vardı: Sen kardeşini çıplak ellerinle boğmuştun, Ümit ise bu iş için bir yastık kullanmıştı. Piknikte sana Ümit, Mehmet'i elleriyle mi yoksa yastıkla mı boğdu diye sorduğumda bana da söz etmiştin kardeşini cinayete azmettirmek için yaptığın konuşmadan. Hesapta vicdan azabıyla! Tabii aslında bütün yaptığın sorumu geçiştirmek ve Ümit'in senin cinayetteki rolünü bana ve muhtemelen polise anlatıp anlatmadığını öğrenmeye çalışmaktı. Cidden Bobby Fischer'a yakışacak şıklıkta bir hamle!"

İşte böylece, hiçbir kaçamağa yer bırakmayacak şekilde her şeyi açıklığa kavuşturmuş bulunuyordum. Bakalım şimdi ne diyecekti? Katil abla bir süre

hafif açık avuçlarına baktı, sonra sertçe yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve nihayet bana döndü. "Bobby Fischer ne?"

Bunu hiç beklemiyordum harbiden. Öte yandan kabul etmem lazım; bazen yaptığım açıklamaları renklendirmek için çok fuzuli örneklere girebiliyorum. Boğazımı temizledim. "Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi satranç oyuncusu."

"Hmm," diyerek öte yana çevirdi kafasını Safinaz abla. "Ben Karparov zannediyordum."

"Öyle biri yok," diye açıkladım. "Karpov ve Kasparov iki ayrı kişi. İyi oyuncular ama bence Bobby Fischer ikisini de duman eder."

"Belki Karparov da vardır, ne biliyorsun? Herkesi tanıyor musun yani?"

"Belki... Haklısın."

Yasak aşklar, kardeş katli, namus cinayeti, komplolar ve kuyruklu yalanlardan söz ederken konu nasıl olup da böyle absürt bir noktaya bağlanmıştı bilemiyordum hakikaten. Tam polisiye performansımın zirvesindeyken olacak iş miydi yani? Neden böyle şeyler Sherlock Holmes, Hercule Poirot ya da ne bileyim Don Isidro Parodi'yi bile değil de beni buluyordu? Yarım bir erkek olduğum için mi? Kırılmıştım biraz. Ama işte dedikleri gibi, insan ne dilediğine dikkat etmeli çünkü her an gerçekleşebilir. Nitekim her şeyin, ait olduğu cinai dünyaya dönmesi uzun sürmeyecekti. Safinaz abla kiremitlerin üzerinden hafifçe kaykılarak kendini zemine bıraktı ve sakince terastan apartmana açılan kapıyı kapattı. Ardından kafasını bana doğru kaldırıp, "Çok üzgünüm," dedi. "Bana başka bir hal çaresi bırakmıyorsun."

Ve o sportmen katiller, o romantik polisiyelerde yitip gittiler. Siz siz olun değerli dedektif adayları, birine böyle gözden uzak bir yerdeyken onun katil olduğunu bildiğinizi sakın söylemeyin. Bilhassa söz konusu kişi enine boyuna iki katınızsa. Boğazımı temizledim. "Babam da öyle düşünüyor," dedim. "Kızcağızın başka çaresi yokmuş, dedi. Dün her şeyi ona anlattığımda aynen böyle söyledi, evet."

Haince gülümsedi Safinaz abla. "Demek öyle söyledi ha? Hayret, az önce kimse bir şey bilmiyor demiştin halbuki."

"Babam dışında," dedim zavallıca bir son çabayla. "Polise haber vermedik anlamında konuşuyordum."

"Öyleyse gel aşağı da, beraber karakola gidelim." Son derece umursamaz bir tavırla ve kendi kendine seksek oynayarak söylemişti bunu. Belli ki zararsız bir çocuk olduğunu düşündürmeye çalışıyordu bana. Tabii buna inanacak en son kişi bendim.

Alarm çaldığına göre derhal durum değerlendirmesi yapmam gerekmekteydi. En önemlisi paniğe kapılmamaktı. Tüm çevresel verileri sağlıklı bir biçimde analiz edebilmek için soğukkanlılığımı korumalıydım. Bir kere iyi kötü, açık bir alandaydık, az da olsa ondan yüksekçe bir yerdeydim ve teras oldukça genişti. Peki bunlar bana nasıl bir avantaj sağlıyordu? Hızla düşünüp neticeye ulaştım: Hiç! İstediği zaman yanıma tırmanabilir, hatta o noktada kaçacak bir yerim bulunmadığından beni kolaylıkla çatıdan aşağı atabilirdi. Bağırıp çağırmanın bir faydası olmadığı da açıktı. Birincisi, çevredeki diğer binalar Güzelyayla Apartmanı'ndan çok daha alçaktaydı ve konum itibarıyla tümünün arka cephelerine bakmaktaydık. İkincisi terasa bitişik yerleştirilmiş sundurma, aşağıdan yukarıda olup biteni görmeyi imkânsız kılmaktaydı. Ve işin doğrusu bizim oralarda her zaman birileri bir nedenle çığlık atar zaten. Terasa inersem bir süre kaçabilirdim ondan ancak kapıya ulaşmama asla izin vermezdi, bu da söz konusu planın, akıbetimi birkaç dakika geciktirmek dışında bir işe yaramayacağı anlamına geliyordu.

İkimiz de birbirimizin ilk hareketini bekliyorduk. Nihayet Safinaz abla benim dengeyi korumaya fit olduğumu kavrayıp oyununu kesti ve yanıma gelmek üzere terasın kenarındaki yükseltiye doğru bir adım attı. İşte o anda güvercinliğe çapraz konumdaki, metal çatılı ardiye kulübesinin yan tarafındaki küçük pencerenin açık durduğunu fark ettim ve kapıdaki sürgüde sallanan kocaman asma kilidi. Ayağa kalkıp bütün gücümle ardiyenin bulunduğu tarafa doğru atladım. Düşüşüm, tahmin ettiğimden kötü gerçekleşmişti. Dengemi koruyamayıp yerde birkaç kez döndüm. Yine de, nasıl derler, ümitsizliğin verdiği güçle, çabucak toparlanıp ayağa kalktım ve sağlam bir sıçrayışla pencerenin kenarına tutunmayı başardım. Safinaz abla bana ulaşamadan kendimi yukarı çekip içeri atmıştım bile.

Ben düştüğüm noktada soluk soluğa yatarken, kapıyı diğer yandan bir iki kez tekmeledi Safinaz abla. Şiddetle sarsmasına rağmen açamadı ama. Şansıma,

sürgüyü tutturan menteşeler hayli sağlam çıkmıştı. İçeri girebileceği başka bir nokta bulunup bulunmadığını anlamak için çevreme göz gezdirdim. Benim girdiğim pencereden sığmasına imkân yoktu. Uyduruk bir biçimde tepeye yerleştirilmiş çatıyla yapı arasındaki boşluktan ise ancak bir kedi geçebilirdi. Şimdilik emniyetteydim. Aynı sonuca Safinaz abla da ulaşmış olmalı ki, seslendiğini işittim. "Hey! Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Kalkıp kapıya sokuldum. "Mümkünse Mehmet'in yanına gitmemeye."

"Çık dışarı, bir şey yapacak değilim sana."

"Anlaştık," dedim. "Bir zahmet Hatice ablaya haber ver gelsin, ben de çıkayım dışarı." Sessizlik. Sonra bam! Kapıya bir tekme daha. Ardından bir tane daha. O çivileri çakan marangozun güzel ellerine kurban olaydım; hiçbiri yerinden bile oynamamıştı. Kulağımı kapıya dayadım. Adımları pencerenin altına kadar gelip durdu. "Boşuna bakma," diye seslendim. "Giremezsin."

"Doğru," dedi Safinaz abla. Ve ardından Einstein'ın ne kadar haklı olduğunu hatırlattı; insan hakikaten de durduğu yere göre, gerçeği bambaşka biçimlerde yorumlayabiliyordu. "Sen de çıkamazsın!"

"Olsun," dedim elimden geldiğince kendinden güvenli bir tavırla. "Ben beklerim."

"Çok beklemeyeceksin, merak etme," diye karşılık verdi sesinde güller açarak. "Anahtarı alıp geleyim hele aşağıdan."

Ensemden aşağı buz gibi bir his yayıldı. Acaba blöf mü yapıyordu? Muhtemelen, hayır. Ev sahibi –bizimki gibi– bütün mekânı kendisine ayıran bir ruh hastası değilse, apartman ardiyesinin birer anahtarı bütün dairelere dağıtılırdı. Güzelyayla Apartmanı'nın tapusu da, artık iyiden iyiye ortaya çıktığı gibi Lucifer'in üzerine olduğuna göre, kendisinin beni en kötü durumda bırakacak biçimde davrandığını düşünmek gayet makuldü. Kenarda duran bir sandığı pencerenin altına sürükleyip üstüne çıktım. Dışarıda ne olup bittiğini görmek için pervaza yapışıp kendimi yukarı çektim. Safinaz abla gerçekten de terastan çıkmak üzereydi. İçimde küçük bir umut ışığı belirmişti. O evine gittiği sırada ben de bu Allah'ın cezası yerden kaçıp kurtulabilirdim belki. Ne ki, Safinaz abla aklımdan geçenleri okumuş gibi apartmana girmeden önce bir

an durdu, gülümseyerek bana dönüp teras kapısının anahtarını gösterdi.

O gittikten sonra belki de dışarı çıkmalıyım diye düşündüm. Peki terasta ne yapacaktım? Kendimi aşağı atmak dışında tek alternatifim, birinin duyup yardımıma geleceği umuduyla bağırıp çağırmaktan ibaretti işte. Gerçi ne yalan söyleyeyim, şimdi bu ihtimal o kadar da kötü görünmemeye başlamıştı bana. Ancak Safinaz abla teras kapısının dibinde pusu kurmuş, tam da böyle yapmamı bekliyor olabilirdi. Acaba ardiyedeki ıvır zıvır içinde silah olarak kullanabileceğim bir şeyler bulabilir miydim? Derhal mühimmatı gözden geçirdim: Bir sandık, açılıp bir tarafa atılmış mukavva kutular, kablolara sarılı eski bir televizyon anteni, hurdaya dönmüş bir çocuk bisikleti, bir adet hortum ve bir keçeli kalem. İşte dehamı konuşturmanın vakti gelmişti.

Nitekim beş dakikalık derin bir düşünsel süreç sonrasında planım artık hazırdı. Mukavva kartonlardan birini duvara yaslayacaktım. Dik durmasını, böylece gözden kaçmamasını sağlamak için bir tarafına bisikleti, diğer tarafına anteni dayayabilirdim. Ardından sandığın üstüne çıkıp, hortumu pencerenin ispanyoletine sıkıca bağlayacaktım. Hortumun diğer ucunu kement gibi doladıktan sonra tüm yapmam gereken, onu boynuma geçirmek ve ayağımın altındaki kutuyu tekmelemekten ibaretti. Mukavvanın üstüne keçeli kalemle yazdığım intihar mektubu ise, kuşkusuz yarattığım modern sanat eserinin zirvesini oluşturacaktı.

Yolun sonuna geldiğimi kabul etmeliydim. Hem durmadan intihar fantezileri kurup duran ben değil miydim? Al işte, fırsat ayağıma gelmişti. Güzelyayla Apartmanı'nın çatısından Cemalettinlerin arka bahçesine doğru birkaç saniyelik bir uçuş. Eh tabii Boğaz Köprüsü'nden düşmek kadar cazip değil ama ne yaparsın? Her zaman seçme şansı olmuyor insanın. Psikopat bir kızın ellerinde, zavallıca can vermektense belki de gururla yürümeliydim ecelime doğru.

Teslimiyet duygusuyla ellerimi cebime soktuğumda parmaklarımın arasında bir kağıt parçası hissettim. Feriha yengemin telefon numarasını yazdığım not kağıdıydı bu. İhtiyar cadıyla hesaplaşamadan gideceğimi düşünmek biraz üzücüydü. Ne güzel sürprizler hazırlamıştım kendisine oysa. O anda tepeden bir yerlerden gelen bir takırtı işittim. Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Çatıyla kulübe arasındaki boşluğa yerleşmiş keskin kafa hareketleriyle çevresini kolaçan eden bir güvercindi bu. Dikkatli bakınca bunun herhangi bir

güvercin olmadığını anladım. Bu, Yusuf abinin damızlıklarından biriydi; herhalde ara sıra güvercinliğe geri döndüğünü söylediği Hera. Sırtımı kulübenin duvarlarından birine verip yere oturdum. Elimdeki kağıt parçasını nevrotik bir devinimle evirip çeviriyordum. Sonra kafamı kaldırıp Hera'ya baktım tekrar. Keyfi yerinde görünüyordu. Ayağa kalkıp, pencerenin altında duran sandığı aldım. Usulca götürüp kuşun durduğu duvarın dibine yerleştirdim, yavaşça kutunun üstüne çıktım. Hera, her aklı başında kuş ya da yaratık gibi, bir homo sapiens'in kendisine yaklaşmasından duyduğu huzursuzlukla kıpırdanıp kaçmaya yeltendi. Ne ki, kendisini sıkıştırdığı ufacık çatlağın içinde kanatlarını çırpamıyordu doğru düzgün. Mümkün mertebe hayvanı korkutmamaya çalışarak ellerimi usulca ona doğru uzattım.

* * *

Safinaz ablanın anahtar konusunda blöf yapmadığını varsayarak, intihar konulu "enstalasyonumu" ardiyenin farklı bir noktasına konumlamayı daha uygun bulmuştum. Etrafta bulduğum her şeyi, müstakbel katilimin girişini biraz daha zorlaştırmak maksadıyla yığdım kapının önüne. O içeri girmek için uğraşırken belki ben de pencereden çıkıp teras kapısından kaçabilirdim. Tabii planımın işlemesi için Safinaz ablanın terasın kapısını kilitlememiş olması gerekiyordu. Bir de, iki katını bir kızdan çok daha hızlı koşabilmem. Anlayacağınız, boku yemiş durumdaydım.

Küçük penceremin kenarından terasın girişini kesmeye başladım. Safinaz abla beş dakika kadar sonra teşrif etti. Ardiyeye şöyle bir göz atıp doğruca güvercinliğe yöneldi. Kafesin çift kanatlı kapısını darı diye iki yana açarak içeriyi kontrol etti. Belki onu beklerken, bir geri zekâlı gibi, gidip oraya saklanmış olabileceğimi düşünmüştü demek ki. Az daha, tam da böyle hareket edeceğimi düşününce, halihazırdaki planıma olan inancım da iyice zayıflıyordu. Kendimi aşağı bırakıp, sırtımı duvara dayadım. Mümkün mertebe düzenli soluk alarak sakinleşmeye çalışıyordum. Ancak dakikalar geçmesine rağmen kapı tarafında bir hareketlilik cereyan etmiyordu. Sadece dışarıdan tuhaf bir gacırtının geldiğini işitiyordum. Neyin peşindeydi bu namussuz karı? Acaba anahtarı bulamadığı için işi sinir savaşına dökmeye mi karar vermişti?

Hayır. Gıcırtı kesildikten sonra asma kilidin şak diye açılması iki saniye bile sürmemişti. Kapıya vargücüyle yüklenmesiyle birlikte sandık, bisiklet, anten ve envai çeşit süprüntü odanın ortasına doğru sürüklendi. Hırsla bir bacağını

soktu içeri. Soğukkanlılığımı korumaya gayret ettim. Harekete geçmek için optimal anı bulmam hayati derecede önem taşıyordu. Amma velakin, şimdi yarı yarıya açılmış kapıdan o koca vücudunu yanlamasına geçirmeye çalışan kızın elindeki devasa ekmek bıçağını görmemle birlikte, her tür mühendislik hesabı aklımdan uçuvermişti. Bütün gücümle pencereye doğru sıçradım... ve pervazı ıskalayıp yere düştüm. Safinaz abla artık içeride, sadece birkaç metre ötemdeydi. Doğrulup bir kez daha denedim ve bu kez tutunmayı başardım. Aynı anda o da bana doğru hamle etmişti; entarisi külüstür bisiklete dolanıp yere kapaklanmasa kuşkusuz yakalayacaktı da.

Safinaz ablanın düşmesi gücüme güç katmıştı. Belki de bir şansım vardı. Hızla pencereden geçip kendimi terasa attım. Şimdi kapıya doğru koşuyor olmalıydım. Peki beni engelleyen bu tuhaf nesne de neydi? Güvercinlik! Böylece az önce duyduğum gacır gucurun esbab-ı mucibesini de anlamış oluyordum. Allah'ın cezası, planımı tahmin edip, kafesi, pencerenin önüne arada küçücük bir üçgen boşluk kalacak biçimde yerleştirmişti. Aleti iteleyip dışarı çıkmaya kalkıştığım anda eline düşmem işten değildi. Kafesi ortadan ikiye bölen tahta zemine basarak güvercinliğin tepesine tırmandım. Safinaz abla, tam tahmin ettiğim gibi, elinde bıçakla hemen aşağıdaydı. Beni fark ettiği anda var gücüyle güvercinliği omuzladı. Zımbırtı terasın ortasına büyük bir gümbürtüyle düşüp parçalara ayrılmadan bir an önce kendimi Safinaz abladan olabildiğince uzak bir yere atabilmiştim.

Sonra kaçma kovalamaca faslı başladı. Beni bıçaklayarak öldürmeyi istese, bunu kolayca yapabileceği pek çok fırsat ele geçirmişti aslında. Niyeti bu değildi; beni canlı yakalamaya çalışıyordu. Uzun süre öyle kalmamı planladığını ise hiç sanmıyordum. Nihayet kaçınılmaz sona ulaştık ve Safinaz abla beni az önce güvercinliğin dikili durduğu noktada köşeye kıstırmayı başardı. Karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk. "Buraya kadar," dedi sonunda. "Üzgünüm."

"Peki," diye karşılık verdim. "Sen kazandın. Şimdi ne yapacağız?"

Başıyla sundurmayı işaret etti. "Atlayacaksın."

"Çok beklersin," dedim. "Ölmemi istiyorsan bunu kendin yapacaksın."

"Yapabilirim."

"Bundan yakanı sıyırmana imkân yok," dedim bu sözlerin sonumu değiştireceğine pek de ihtimal vermeden. "Polis anlayacaktır. Ömür boyu hapis yersin."

"Şansımı deneyeceğim artık," dedi Safinaz abla gülümseyerek. Hakikaten zevk alıyordu bu durumdan. Mehmet'i sadece sırrının ortaya çıkacağı korkusuyla değil, bu işten zevk duyduğu için de katlettiğini düşündüm o zaman. Sadizmin doğru sosyal koşullar altında ortaya çıkan genetik bir özellik olduğunu düşünmek gayet makuldü neticede. "Hem senin kadar emin değilim ben kimsenin bir şey anlayacağından. Buraya sık sık geldiğin malum. Kuduzluk ederken aşağı düştün diye düşüneceklerdir."

"Şu geride bıraktığın enkaza bak," diye ısrar ettim. "Güvercinlik parçalanmış, ardiye birbirine girmiş... Kesinlikle hiç şansın yok."

"Polisi çok büyütüyorsun gözünde," dedi Safinaz abla. Haklıydı. Herkes nasıl bir manyak olduğumu biliyordu. Bir tür cinnet falan geçirdiğimi düşünmeleri gayet akla yakındı. Begüm Gülüm bile tanıklık edebilirdi buna.

Ecelimin vesilesi kardeş katili, daha fazla vakit kaybetmeden, tişörtümün ensesinden tuttuğu gibi beni terasın alçak korkuluğuna yapıştırdı ve sundurmaya doğru itmeye başladı. Elimden geldiğince karşı koymaya çalışsam da nafileydi. Son saniyelerim hızla tükenmekteydi. Eğimli zeminde birkaç metrelik yuvarlanış ve ardından karanlıklar ülkesine kısa bir uçuş. Korkuluğa yapışmış parmaklarım gevşedi, gevşedi... Artık hayata tutunmaya çalışmanın anlamı yoktu; onun yerine, bir an önce ölürken neyi düşüneceğimi ya da daha doğrusu, neyin hayalini kuracağımı kararlaştırmak daha yerindeydi. Annemin, babamın yüzü gelip geçti aklımdan. Sonra arkadaşlarım, hayal arkadaşlarım, Hatice abla, Begüm Gülüm... Ve sonunda belleğimin kim bilir hangi uğursuz kuyusundan bir resim çıkagelip yerleşti gözlerimin önüne. O anda da, neden bilmem, her şey yerli yerine oturuverdi. Ağlıyordum ama bunun korkuyla bir ilgisi yoktu. Bilakis artık ölümümü bir haksızlık gibi değil, tam da olması gereken şey, kaçınılması imkânsız bir doğa kanunu gibi duyumsamaktaydım. Bütün yanıtların, tahayyülümü teslim alan bu kadının yüzünde gizlendiğini biliyordum. Aşkıyla bir erkeği cehenneme sürükleyebilecek bu kadının. Korkuluğu bırakırken inledim: "Adalet. Nihayet."

12. Elveda Ruhum

Sundurmanın ucuna kadar yuvarlanmış, 40 metre yükseklikten Cemalettinlerin bahçesindeki kömürlüklerin tepesine bakarken Safinaz ablanın beni hafifçe ittirivermesini beklemekteydim. O anda patlamayı duydum. Arkasından, birbiriyle çelişkili bir dizi komut: "Dur!" - "Ellerini kaldır!" - "Yere çök!" - "Kımıldama!" - "Kımılda!" Biri enseme yapışıp beni tehlike bölgesinin dışına çekti, ardından da havaya kaldırıp terasa bıraktı. Soğuk ama emniyetli zeminde yatarken çevreme bakındım. İki polis memuru, yüzüstü yere yatmış Safinaz ablayı kelepçelemekle meşguldü. Kafamı diğer yana çevirince, kurtarıcımın korkulukların üzerinden zıplayarak yanıma geldiğini gördüm. Onur Çalışkan omuzlarımdan tutup sarstı beni. "İyi misin sen? Yüzüme bak! Ey çocuk..."

Elimi omzuna koydum. "İyiyim, merak etmeyin," diyerek ayağa kalktım. Bütün bunlar gerçek mi yoksa ölümle burun buruna geldiğim an beynimin bana oynadığı bir oyun mu anlamaya çalışıyordum aslında. Tepemizde daireler çizerek boş yere yuvasını arayan güvercini fark edince, evet, gerçekten de aynı filmlerde olduğu gibi, polisin son anda imdadıma yetiştiği doğrultusundaki inancım bir nebze güçlendi. Hera, şimdi bir enkaza dönmüş güvercinliğin üzerinde hayal kırıklığı içinde, ama tam Yusuf abinin istediği gibi takla üstüne takla atmaktaydı. Gülümseyerek komiser yardımcısına döndüm. "Kuş?"

Onur Çalışkan yanıt olarak cebinden buruş buruş bir kağıt parçası çıkarttı. Tahmin ettiğim gibi, bir yüzünde Feriha yengemin telefon numarası, diğerindeyse antenin kablosundan çıkarttığım bakır telle Hera'nın ayağına bağlamadan önce yazdığım not bulunan kağıt parçasıydı bu: "Onur Çalışkan'ın dikkatine! Katil, Safinaz. Beni de öldürmek üzere. Güzelyayla Apartmanı'nın terası. Acele edin. Annemi hep sevdim."

"Sen... nasıl?" gibilerinden bir şeyler sormaktaydı Onur Çalışkan.

"Saat kaç?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

Kısa bir tereddüdün ardından kol saatini kontrol etti Onur Çalışkan. "Bire çeyrek var..."

Zıpkın gibi fırladım ayağa. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," deyip çıkışa doğru topukladım.

"Hey, buraya gel!" diye bağırdı arkamdan Onur Çalışkan.

"Gelip her şeyi anlatacağım merak etmeyin. Ama önce halletmem gereken bir iş var." Kapıda durup ona döndüm tekrar. "Bir şey daha; Metin Bilgin'e de teşekkür ettiğimi söyleyin lütfen. Önce anlayamamıştım ama cinayet dosyasını almam için özellikle masanızın üstüne bıraktığını biliyorum şimdi. Doğrudan yardımımı istemeyi gururuna yediremedi herhalde."

Onur Çalışkan'ın soruları, Safinaz ablanın nefret dolu hakaret ve küfürlerine karışırken rüzgâr gibi merdivenlerden aşağı indim. Garip ama gerçek, insanlardan pek de hazzetmeyen kolluk kuvvetlerimizin hayvan sevgisiydi hayatımı kurtaran. Yusuf abi, güvercinleri karakolun önünde serbest bıraktığında ne zamandır açlıktan kırılan zavallı hayvanlar güzelce karınlarını doyurma şansını bulmuşlardı. Polonezköy'deki pikniğimiz sırasında Yusuf abinin, Hera'nın terasa döndüğünü ve fakat yemini yer yemez kaçtığını söylediğini hatırlıyordum. "Tembellik edene yemek olmadığını" hızla keşfeden bu zeki hayvan, elbette ki bir sonraki öğünü için karakolun yolunu tutuyordu. Belli ki adalet savunucuları da, aynı Yusuf abi gibi hayvanın karnını doyurmayı sürdürmüştü. Neticede polisler ve Yusuf abi, Hera'nın her ziyaretini ödüllendirmek suretiyle, farkında bile olmadan Güzelyayla Apartmanıyla karakol arasında faaliyet gösteren dört dörtlük bir posta güvercini yetiştirmişlerdi. Açıkçası Hera'yla o notu gönderirken, her şeyin bu şekilde gerçekleştiğinden de, eğer öyle olmuşsa bile polislerin hayatımı kurtarabilecek kadar hızlı davranabileceğinden de hiç emin değildim. Küçük Mehmet'in –ve elbette bendenizin– katilinin belki de bu kağıt parçası sayesinde bir gün yakayı eleverebileceği umudu, içinde bulunduğum durumda yeterli bir teselliydi benim için. Neyse ama, beklediğimden çok daha yüksek bir performans göstermişti işte Türk polisi; kim bilir, belki iyi de etmişti.

Sokağa adımımı atıp çevreme şöyle bir bakınınca, Paris Mahallesi'nde apartman girişlerine konuşlanmış ikişer üçer kişilik grupların inceden bizim mahalleyi kestiği dikkatimi çekti. Bu, ne normal ne de hayra alamet bir manzaraydı. Eve doğru yoluma devam ederken, bizim haytaların da aynı şeyi yaptığını fark edince kuşkularımda haksız olmadığımı anladım. Kızılca kıyamet kopmak üzereydi. Kansız kendi apartmanlarının önündeki pozisyonunu

korurken, Burhan ve Cemalettin de ona katılmışlardı. Hepsi de ellerinde iri, tahta sopalar tutmaktaydı. Onlara doğru seğirttim. "Hayrola?"

"Polislerin gitmesini bekliyoruz," dedi Burhan. "Sonra saldıracağız adilere."

"Sizi bekliyorlar," dedim düşman topraklarına bakarak.

Burhan, "gazi" unvanını o gün isminin başına koyacaktı kesin. "Korkumuz yok!"

"Nerden çıktı bu polisler yahu?" diye vikledi Kansız. "Hayretimucip bir şey yani!"

"Abimle bir alakası yok oğlum!" dedi Cemalettin kimseyi inandıramayacağını bile bile. "Evde bile yok. Köye gitti, dayımların yanına."

Söyleyeceğim hiçbir şeyin onları bu budalaca intihar saldırısından vazgeçiremeyeceğinin farkındaydım. Keşke terastan ayrılmadan önce Onur Çalışkan'ı durumdan haberdar etseydim diye düşündüm. Ancak şimdi onun yanına geri dönersem, bir daha beni bırakacağından hiç emin değildim. Ayrıca ben kim oluyordum ki? Gandhi bile insanların kana susamışlığının önüne geçememişti. "Haydi gazanız mübarek olsun," deyip uzaklaştım yanlarından.

"Ödlek!" diye bağırdı Cemalettin arkamdan. Dönüp bakmadım bile.

Birkaç dakika sonra evim, güzel evimdeydim. Hiç değilse yarım saat dinlenip, o günkü katledilme girişimimin yorgunluğunu biraz üzerimden atabilirim diye umuyordum ama Hatice abla kötü haberi vermekte gecikmedi. "Nerdesin sen yahu? Yengen geldi, seni bulamayınca gitti."

"Feriha yengem gitti mi?"

Başıyla onayladı Hatice abla. "Şimdi çıktı, görmedin mi?" Tülü kenara çekip aşağıyı işaret etti: "Orada işte."

Pencerenin kenarına gelip baktım. Yaşlı bir kadın bizim apartmanın az uzağına park edilmiş mavi bir Honda'ya binmekteydi. Ben bizim serserilerle laflarken dışarı çıkmış olmalıydı. Bir an için aklımdan ona telefon edip beklemesini söylemek geçtiyse de, numarasını not ettiğim kâğıdın şu anda kanıt dosyasına eklenecek bir evrak niteliğiyle Onur Çalışkan'ın ellerinde olduğunu

hatırlayıverdim. Belki koşarsam ona yetişebilirdim yine de. Hızla kapıya yöneldim. Hayır! Kurguladığım mükemmel final sahnesi için birkaç aksesuara daha ihtiyacım vardı. Derhal kendi odama, ardından annemle babamın yatak odasına dalıp tuvalet aynasının altındaki çekmecelere saldırdım yaşlı kadının peşine düşmeden.

Koşarak merdivenleri inip apartman kapısını açtığım anda mavi Honda'nın sokaktan ana caddeye doğru döndüğünü gördüm. Sinirle bir küfür savurdum arkasından. Bir şeyler düşünmeliydim çabucak. Elimden böyle kaçıp gitmesine izin veremezdim. Kuşkusuz bir taksi çevirip öndeki aracı takip etmesini isteyecek entelektüel ve polisiye donanıma sahiptim, ne yazık ki beni ciddiye alacak olgunlukta bir taksiciye denk gelme ihtimalim sıfırdı. Ah bir kendi arabam olsaydı... Bak o zaman kimse tutamazdı beni işte. Ve bu düşünceyle kafamda bir şimşek çakıverdi. Kimi arkadaşlarım ile aile fertlerimin arada sırada, korkuyla karışık bir duyguyla belirttiği biçimde, gözlerimin parladığını hissediyordum şimdi. Kararlı adımlarla Kansız Celallerin apartmanına yöneldim. Üç avanak silahşorun boş bakışlarına aldırmadan aralarından sıyrılıp avucumla bütün zillere yüklendim. Biri otomatiğe bastı, daldım içeri. Bu kez hedefim bodrumdu. Doğalgaza geçildiğinden beri kullanım dışı kalmış kömürlükler oradaydı çünkü. Celallere ait kömürlüğün kapısını bir tekmede ardına kadar açtım. İhtiyaç duyduğum şey, tam tahmin ettiğim gibi, karşımda durmaktaydı.

Kan ter içinde kucağımdaki dev kütleyi çekiştirerekten merdivenleri tırmanıp sokağa çıktım yeniden. Burhan, Cemalettin ve bilhassa Kansız Celal'in dehşet dolu bakışları altında aleti yola yerleştirip içine girdim, bacaklarımın vargücüyle pedala yüklendim. Sokakta yağ gibi kayıp giderken, üçüncü kattaki evlerinin balkonundan bana gülümseyerek el sallayan Zuhal'i görüyor ve arkamdan Mümtaz abinin acı feryadını işitiyordum: "Düldüüüüüüül!"

Ta başından tahmin etmekteydim Düldül'ü bizim âşık Şeytan Kansız'ın çaldığını. Niyetçilik fiyaskosundan sonra Mümtaz abiyle rekabet etmesinin mümkün olmadığını anlayınca, eşitsizliğin kaynağını ortadan kaldırıp suçu da Paris Mahallesi'ndekilerin üstüne atmıştı. Cemalettin'in yalancı tanıklığı için birkaç misket yeter de artardı bile.

Bir kez caddeye çıkıp da Newton'u arkama aldıktan sonra işim kolaydı artık. Değme Formula 1 pilotlarını kıskandıracak slalomlarla, klakson kıyamet

birbirine giren otomobillerin arasından yokuş aşağı gidiyordum tam gaz. O gün yaşadıklarımdan sonra ve kanımda pompalanan adrenalin düzeyiyle, atlattığım çarpışma tehlikeleri vız gelip tırıs gidiyordu. Altımda Kızıl Ejder, yüzümde metropolün karbonmonoksit yüklü rüzgârı; binaları, insanları, ağaçları ve diğer otomobilleri hızlı çekim geride bırakırken hissettiklerimi kim anlayabilirdi ki? Belki Steve McQueen.

Birkaç yüz metre kadar aşağıda, caddenin anayola bağlandığı kavşakta, uzun süre kimseye geçit vermeyen trafik lambaları bulunduğunu biliyordum. Nitekim kavşağa yaklaşırken trafiğin akışı iyice ağırlaşmaya başlamıştı. Kırmızı ışık bana bir şans veriyordu. Öte yandan trafiğin yoğunlaşması, benim de çılgın sürüşümü nihayetlendirip fren pedalını kullanmaya başlamamı gerektiriyordu. Yarım dakikadan kısa sürede, gitgide yavaşlayan ve nihayet duran otomobillerin arasındaki boşluktan Düldülle dahi geçmem imkânsız bir hale gelmişti. Feriha'yı ışıklarda yakalamaktan başka şansım yoktu. Belki İsviçre'de yaşayan bir aksiyon kahramanı olsaydım emniyet şeridinden basıp gidebilirdim; ancak güzel memleketimizde, vatandaşlarımızın her biri soğuk füzyonu gerçekleştirmek, kansere çare bulmak, La Sagrada Familia'ya son halini verecek mimari projeyi tamamlamak gibi meseleleri bir an önce halletmek için öyle büyük bir telaş içindedir ki, kimsenin yollarda böyle lakayt boşluklar bırakmaya ne zamanı vardır ne de tahammülü. Bu nedenle, gözüpek minibüs ve kamyon şoförlerimiz arasında da pek revaçta olan ve "tek yol kaldırım" diye sloganlaştırılabilecek harekete katılmaya karar verdim ben de.

Böylece, şehir planlamacılığında bir devrim niteliğinde, kaldırımın tam ortasına dikilmiş ağaçlara, pusetlere, pusetteki bebeklerin analarına, emekli vatandaşlarımıza, gazi ve gazi yakınlarına çarpmamak için azami değilse de optimal gayret göstererek vurdum Düldül'ü kaldırımdan aşağı. Kavşaktaki trafik lambası tam yeşile döndüğü anda da, şansıma en önde ve en sağ şeritte bekleyen mavi Honda'nın tamponlarına doğru kırdım direksiyonu. Spora da büyük bir düşkünlüğü bulunan halkımız, böyle durumlarda adeti olduğu üzere, en öndeki araç geç işaretini aldığı anda yirmi metre ileri fırlamayınca klaksonları üzerinde şınav çekmeye başlamıştı. Feriha yengem ise direksiyona yapışmış, faltaşı gibi açılmış gözlerle bana bakmaktaydı. "Bagaj!" diye seslendim Düldül'den aşağı inerken.

Aracın camını açıp tiksinti dolu bir tavırla, "Sennn," diye hısladı.

"Evet, ben o yılanım," dedim. "Bir an önce şu aleti bagaja atayım, sonra yol boyunca bana dilediğiniz kadar hakaret edebilirsiniz."

* * *

Feriköy Mezarlığı'na yaptığımız yolculuk boyunca Periha yengem beni sessizliğiyle dövmeyi tercih etmişti. Mezarlığa girdikten sonra da, ona verdiğim kısa yol tarifleri dışında tek kelime konuşmadık birbirimizle. Amcamın kabrinin başına gelince otomobilden indik. Yengem lahitin üzerine bir demet menekşe bırakıp, şık, siyah bir eşarpla başını örttü, avuçlarını gökyüzüne çevirdi. Duasını okurken ben de ona baktım şöyle bir. Yaşına göre, vücudu dinç suratıysa anormal derecede kırışıklarla kaplıydı. Yüz bir cüz ise, pek de imrenilecek bir hayat yaşamadığı söylenebilirdi. İbadet halindeyken dahi her tarafından kibir fışkırmaktaydı. Buna karşılık klas diye nitelenebilecek bir yönü, kabul etmeliyim ki mevcuttu. Neticede, düşman başınaydı.

Yengem amcamın vasiyetini yerine getirmenin rahatlığı içinde derin bir amin çekip bana döndü. "Sen dua etmeyecek misin?"

"Bir faydası olur mu?"

"Ne demek faydası olur mu?" Beni paylamak istiyor ama gerekçesini henüz layıkıyla oluşturamadığını hissediyordu.

"Yaşım nedeniyle." Amcamın mezarının üstünde bitmeye başlamış otlardan birini kopartıp dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Henüz günah ehliyetim bulunmadığına göre sevap işlememin de bir faydası olmaz diye düşünüyorum. Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Bravo. Dinini de güzel öğretmiş ailen sana."

"İşiniz bittiyse gidelim artık," diye arabaya yöneldim. "Aslında kendi aracımla dönerdim ama köprü gişelerinde problem yaşarım diye korkuyorum." Feriha yengem kafasıyla arabaya binmemi işaret edip kendisi de sürücü koltuğuna geçti. Daha fazla uğraşmaya gerek görmemişti benimle. Demek ki sıra bendeydi. Honda, saygıdeğer ölülerin ailelerinin kesesine ve vefa düzeyine göre granit, mozaik ya da mermerden yapılma kabir inşaat hizmeti sağlayan

küçük işletmelerin arasında ağır ağır ilerlerken konuya giriş yaptım. "Amcamın mezarına çiçek bırakma işi nereden çıktı yengeciğim?"

"Vasiyeti vardı amcanın bana."

"Öbür tarafa sizden önce gideceğini biliyormuş demek." Buna bir yanıt vermedi ama sinirini bozduğumu biliyordum. "Niye böyle bir şey istedi acaba sizden?"

"İnsanlar ayrılsa bile birbirilerini sevmeyi sürdürebilir. Nebi beni çok severdi. Ben de... ona değer verirdim elbette."

Değer verirmiş! Bu kaypakça lafı etmese de yapacağımı yine yapardım ama şimdi bu konuda kendimi çok daha rahat hissediyordum. "Kim bilir, belki de böyle bir vasiyette bulunduğu çıkıp gitmişti aklından?" diye kendi havamdan çalmayı sürdürdüm.

"Pek kafan çalışmıyor galiba senin." Yengem, karşısındaki beş yaşında bir çocuk bile olsa, iddiasını onaylatamadığı takdirde gözüne geceleri uyku girmeyecek türden bir kadındı. "Özellikle istedi buraya gelmemi. Bana duyduğu aşkı son bir defa daha tekrarlamak için."

"Ha şu mesele," dedim gayet kayıtsız. "Herkes öyle zannediyor, değil mi?"

Bir süre konuşmadı. Yine de yüzündeki ifadeden anlıyordum, saniyelere ayarlı saatli bombayı bırakmıştım aklına. Nitekim ilk kırmızı ışıkta arabayı durdurup bana döndü. "Ne demek istiyorsun sen?" Pantolonumun arka cebindeki fotoğrafı çıkartıp uzattım ona. Resmi alıp baktı. "Adalet," diye mırıldandı. "Nereden buldun bu fotoğrafı sen?"

Demek tanıyordu Adalet'i. Muhtemelen Metin amcanın karısı olarak. "Amcamın fotoğraflarının arasında buldum."

"İyi," diyerek geri uzattı resmi.

"Arkasına da bakarsanız..." Bir fesuphanallah çekip, çevirdi resmin arkasını ve şöyle bir göz gezdirdikten sonra hiç etkilenmemiş bir tavırla kaputun üzerine attı. Hemen kaptım intikam silahımı. Yakın gözlüğünü evde unutmuştu belki ya

da çantasından çıkartıp takmaya üşeniyordu. "Hayatım boyunca sevdiğim tek kadın," diye okudum. "Adalet!" Dönüp darbenin etkisini görmek için ona baktım. Feriha yengem parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tutarak trafik ışığını kolluyordu. Beklediğim tabloyla uzaktan yakından alakası yoktu bunun. "Bir de alyans vardı amcamın fotoğraflarının yanında," diye üsteledim. "İçinde Adalet yazılı."

"Eee?"

"Feriha değil," dedim tane tane. "Adalet."

"Yani?"

"Hakikaten anlamıyor musunuz?" Sesimde hafif bir hırçınlık mı vardı ne? "Hepsi yalan. Amcamın son nefesine kadar aşkınızla ölüp bittiği, kimselere bağlanamadığı falan. Muhtemelen kendi kendinize uydurup inandığınız egoistçe bir fantezi."

"Hmm," deyip yeşil ışığın yanmasıyla gaza bastı. Bağıra çağıra hakaretler yağdırıp histeri krizlerine girmek şöyle dursun, dudaklarında hafif bir tebessüm oluşmuştu. "Çok bekledin mi bunun için?"

"Sayılmaz," diye omuz silktim. Anlam veremiyordum tepkilerine.

"Peki neden?" diye sordu.

"Ne, neden?"

"Neden bunu söylüyorsun bana?"

"Gerçekleri bilmek hakkınız diye düşündüm." Midem yanıyordu. Saçmaladığımın farkındaydım. Dudaklarımı ısırarak yola baktım bir süre. Derken, sorusunun o güne kadar kendime bile itiraf etmekten kaçındığım yanıtını buldum. "Çünkü annemi üzdünüz."

Yüzündeki tebessüm genişledi, ağız yerine kullandığı cehennem çukuru aralandı ve nihayet sesli gülmeye başladı Feriha yengem. "Anneni üzdüm demek?" Şimdi masallardaki melun cadılar gibi kahkahalar atıyordu resmen.

Dişleye dişleye dudaklarımı ve yanaklarımı kanatmıştım. Yine de sükunetimi korumaya çalıştım. Belki de sadece bunaklığından yapıyordu bunları. "Neden keyfiniz bu kadar yerine geldi acaba?"

"Sana bakınca çocuk yapmadığıma bir kez daha dua ediyorum..."

"Ben kısırsınız diye çocuk sahibi olamadınız sanıyordum." Tınmadı bile. Yalnız, köprünün ters yönünde geniş bir dönüş gerçekleştirip bir ara sokağa daldı. Acaba beni kaçırıp öldürmeyi mi planlıyordu? Kader beni bu yaşlı sapık katletsin diye mi öyle mucizevi bir biçimde kurtarmıştı Safinaz ablanın elinden? "Nereye gidiyoruz?"

"Sen bana bir hediye getirmişsin," dedi bir Roma İmparatoriçesi kadar kendinden hoşnut. "Öyleyse benim de karşılığını vermem gerekir, değil mi?"

"Şart değil. Bir an önce beni eve bıraksanız iyi olur. Annemle babam eve gelmek üzeredir. Sizinle birlikte olduğumu bilmelerini istemem."

Bana bir yanıt vermeye tenezzül etmeden ara sokaklarda bir sağa bir sola saparak ilerlemeyi sürdürdü. Nihayet önceki asırdan kalma gibi görünen bir binanın önünde durup otomobilden indi. Kontağı kapatmamıştı bile. "Bekle beni burada," deyip apartmana girdi. İçimden bir ses, derhal oradan kaçmam gerektiğini fısıldıyordu. Gidip bir banka şubesinin güvenlik görevlisine evden kaçtığımı söylesem, herhalde nihayetinde eve ulaşabilirdim. Annemle babama karşıya nasıl geçtiğimi açıklamak kolay olmazdı ama onun da bir yolunu bulurdum nasılsa. Hepsi hikâyeydi tabii, orada paşa paşa oturup bekleyecektim yengemin emrettiği gibi.

Beş on dakika sonra geri döndü Feriha yengem. Sürücü koltuğuna yerleşip eski püskü bir zarf tutuşturdu elime. "Okuma biliyorsun galiba."

"İki taş bir baş bana mektup mu yazdınız?" dedim tedirginlikle elimdekine bakarak.

"Oku oku," dedi yengem yüzünde gülücüklerle el frenini indirirken. "Hoşuna gidecek."

"Zarfın üzerinde bir adres yok," dedim. Manasız gerekçelerle uzatmaya

çalışıyordum süreci.

"Elden teslim edildiği için," dedi Feriha yengem. "Eskiden sevgililer posta idaresinden ziyade aracılara güvenirdi böyle şeyler için."

Sevgililer? Bir rahatlık kaplayıverdi içimi. Herhalde amcamın Feriha yengeme yazdığı başı dumanlı bir aşk mektubuydu elimdeki. Aklınca eski kocasının kendisine duyduğu kara sevdanın kanıtı, tarihi bir evrak. Zavallı moruk, bu paçavrayla beni yıkabileceğini düşünecek kadar bunamıştı demek ki. Mavi Honda, Boğaz Köprüsü'ne doğru çevre yoluna çıkarken mektubu zarfından çıkarttım.

* * *

Adalet, Hayatımın Işığı,

Söz verdiğim gibi bugün orada olamadığım için beni affet. Yaptığım ve yapacağım başka pek çok şey için de...

Kendimi ellerimle içine soktuğum bu cendereyi kırmak, belki biraz da sana olan kırgınlığımdan dolayı rıza gösterdiğim bu korkunç evliliği bitirmek konusunda en ufak bir tereddüdüm dahi yoktu. Ne ailemin ne de çevremdekilerin düşüncesi umurumdaydı. Değil mi ki artık bu hasretlik son bulacak ve sana kavuşacağım, varsınlar bana rezil desinler, alçak desinler. Seni bir kez daha kaybedeceğime ahirette yanarım, evladır.

Amma velakin, kader çok acayip şekillerde tezahür ediyor. Evvelsi gün, ben kendisiyle her şeyi açık açık konuşmaya niyetlenmişken, karım büyük bir kanama geçirdi. Apar topar hastaneye kaldırdım kendisini. Doktor, içtiği haplar yüzünden dedi. Her zaman çok miktarda ilaç alma huyu olduğunu biliyordum ama acaba bir şeyleri tahmin edip kendisine bir fenalık mı etmeye çalıştı diye düşünmeden de edemedim. Laf arasında doktora şüphelerimden bahsettim. Doktor bu konuda kaygılanmamın yersiz olduğu konusunda temin etti beni; gebelikte alınacak birkaç Aspirin bile böyle şeylere yol açabilirmiş. Ve böylece karımın üç aylık hamile olduğunu öğrenmiş oldum.

Hastanede karıma refakat ederken bütün gece düşünüp durdum. Aklımdan

o kadar karanlık, o kadar feci şeyler geçti ki, bir noktada nasıl olup da böyle kötü biri haline geldiğimin muhasebesini yaparken buldum kendimi. Netice itibarıyla insanın gerçekten kötü birine dönüştüğü anın, artık kötü birine dönüştüğünü kabullendiği an olduğu kanaatine vardım. Dürüst bir insan, iyi bir evlat, makbul bir koca vs... addedilmemek beni zerre kadar üzmez, ne var ki evladını yüzüstü bırakıp giden bir baba olmak, kabullenebileceğim bir şey değildir. Ve eğer bunu yaparsam, kendimden duyacağım nefret ve tiksinti öyle büyük olacaktır ki o noktadan sonra ne kendim mutluluk bulabilir ne de bir başkasına bunu vaat edebilirim. Bu gerçekle yüzleşecek cesareti kendimde bulduğumda kara yazgımın çoktan mühürlendiğini biliyordum.

Kadın doğum mütehassısı, aldığı ilaçlar yüzünden, Allah korusun, karımın düşük yapabileceğini söyledi. Şu andan itibaren onun yanında olmak ve doğacak çocuğumla ikisinin sağlığı için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Beni affedemezsen bile anlayacağını biliyorum. Ümit ederim ki, hiç değilse sen saadeti bulabileceğin bir yuva kurar ve kim bilir belki bir müddet sonra benim hakkımda, bir hayal kırıklığından daha fazlası diye düşünebilirsin. Bana gelince, bil ki bundan sonraki karanlık yolculuğum süresince tek tesellim birlikte geçirdiğimiz günlerin hatıraları ve belki bir gün bizi yeniden kavuşturacak ölümün tatlı hayali olacaktır.

Elveda ruhum.

* * *

Mektubun sonunda imza yoktu. Öte yandan bu satırların sahibinin kimliğini anlamam için imzaya gerek de yoktu. Adalet'in resminin arkasındaki el yazısının aynısıydı bu. Ve evimize alınan gazetelerdeki bulmacaları dolduran. Boğaz'ın altmış beş metre altımızda akıp giden lacivert sularına bakarken, Adalet'in gizli sevgilisinin amcam değil babam olduğunu anlamak için hakikaten o mektubu okumam gerekiyor muydu diye düşünmekteydim. Ölümü kabullendiğim anda gözümün önünde Adalet'in yüzünün belirmesi, ta en başından bu kadınla, babamın bana karşı duyduğu sevgide her zaman hissettiğim o bir nebze vicdan azabı arasındaki ilişkiyi sezinlediğimi gösteriyordu. Belki babamın el yazısını tanıdığımdan, belki bambaşka bir

nedenle. Babam, "Allah korusun" ölü doğma ihtimalimden söz ederken, aslında bunun Adaletle aralarındaki tek engelin ortadan kalkması anlamına geldiğini biliyordu. Annem o ilaçları almayı sürdürürken, aslında beni ortadan kaldırmaya çalıştığını biliyordu. Hepimiz her şeyi biliyorduk. Daha da önemlisi, aynı Mehmet'in ailesi gibi, sadece katilin kim olduğunu değil, içten içe ondan daha iyi olmadığımızı da biliyorduk. Ve bu gerçeği kabullenmektense, katille gizli bir suç ortaklığına girip ruhumuzla vedalaşmayı tercih etmekteydik.

Feriha yengem biz hamamböceklerine karşı kazandığı sayısız zaferlerine bir yenisini eklemiş olmanın haklı gururuyla gülümsemekteydi. "Eee?" dedi. "Sevdin mi hediyeni? İstersen daha bir ton var bu mektuplardan, bir ara onları da veririm, okursun."

Dalga geçmek hakkıydı. Boyumdan büyük işlere kalkmış, layığımı bulmuştum. "Alyans?" diye sordum sadece.

"Babanla Adalet nişanlanmışlardı. Birkaç ay sonra araları bozuldu, attılar nişanı. O dönemden kalmış olacak."

"Anlıyorum," dedim. Kendimi otoyola atmadan önce öğrenmek istediğim birkaç şey daha vardı. "Bu mektupların niye sizde olduğunu sorabilir miyim?"

"Adalet, amcanla ikimizin aile dostuydu. Evlenmeden önce bunları bana bıraktı. Baban da Adalet'ten kalanları Nebi'ye bırakmış demek ki. Yeni eşleri bulur, olay çıkarır diye korkmuşlar ama atmaya da kıyamamışlar."

"Mektup falan yoktu amcamdan kalanların arasında," dedim.

"Erkekler işte," dedi bir küfür gibi Feriha. "Demek ki okunacakları yok edip, bakılacakları saklamış baban."

Makuldü, evet. "Annem, babamla ikisini sizin tanıştırdığınızı söylemişti. Adalet arkadaşınızsa niye böyle bir şey yaptınız acaba?"

"Ne var bunda?" diye çıkıştı Feriha yengem. "Adalet'i de Metinle tanıştırdım. Birlikte bir gelecekleri yoksa, bari birbirilerini unutup mutlu olsunlar diye."

"Annem bir de babamın hayatındaki bir 'aşüfteden' söz ettiğinizi söylemişti. Bu kişi de Adalet olacak herhalde?"

"Öyle mi demişim?" diye güldü Feriha yengem. "O kısmı ya annen uydurmuştur ya da evleneceğin adam tırnağı olamayacağın birine sevdalı demek istememişimdir." Yolun geri kalanında Feriha beni, ailemi ve yedi ceddimi aşağılayıcı yorumlarını sürdürdüyse de pek umurumda değildi artık. Babamın, Adalet'i terk etmesiyle başlayan felaketler dizisinin müsebbibi sıfatıyla söylediği her sözü fazla fazla hak etmekteydim.

Mavi Honda, Ömer Cemal Bey Sokak'a girip park edince otomobilden indim. Mümtaz abinin Düldül'ünü bagajdan çıkarttıktan sonra sürücü koltuğundaki yengemin yanına gittim. Feriha yengem camı indirip, "Ne o?" diye sırıttı. "Bana öpücük mü vereceksin?"

"Hayır," diye başımı iki yana salladım. "Sizi tebrik etmek istedim. Zafer sizindir. Alın, bu da madalyanız." Doğumumda bana taktığı, taklit Cumhuriyet altınını eline tutuşturup eve yöneldim.

13. Karanlık... Biraz Daha Karanlık

Küçük Mehmet cinayetinin ardında yatanlarla ilgili ayrıntılı bir mektubu Metin Bilgin ve Onur Çalışkan'a, bu davayı benim adımı hiç karıştırmadan sonuca bağlar ve Safinaz abla hakkında da beni öldürmeye teşebbüsten soruşturma açmazlarsa memnuniyet duyacağım notuyla birlikte iletmiştim. İkinci ricam biraz zorlayıcı idiyse de, ilkini yerine getirmeye ziyadesiyle gönüllü olacaklarından, eminim onu da bir şekilde halledeceklerdi. Ne de olsa, Pamuk Nine dosyası, Küçük Mehmet dosyası derken kendileri için böyle iki vaka daha çözsem çok yakın bir zamanda Onur Çalışkan'ı İstanbul Emniyet Müdürü, Metin Bilgin'i de Adalet Bakanı olarak görmemiz işten değildi.

Mahallede, öte yandan, durumlar hiç parlak değildi. Düldül meselesinde komşu mahalle çocuklarının bir suçu olmadığını öğrenince ve herhalde biraz da iş ciddi ciddi kavgaya dayanınca tırsmaya başladıklarından, bizimkiler derhal bazı barış girişimlerinde bulunmuşsa da, Paris Mahallesi'ndeki arkadaşlar bu çabalara, tabiri caizse, o beyaz bayrağı bizimkilerin bir tarafına tıkmak suretiyle karşılık vermişlerdi. Bozgunun çapı o kadar büyüktü ki, muharebeye tanıklık eden ozanlar yaşananları gelecek kuşaklara, Sezen Aksu'nun o ünlü şarkısının farklı bir versiyonuyla aktaracaktı: "Ah İstanbul İstanbul olalı / Hiç görmedi böyle dayak..."

Ailem hakkında düşünmeyi ise içim hiç kaldırmıyordu. Babam her zamankinden daha üzgün, annem her zamankinden daha çaresiz görünüyordu gözüme. Aslında belki de değişen bir şey yoktu hayatlarında da, babamın Adalet'i terk etmesiyle başlayan felaketler silsilesini başlatan kişi olarak duyduğum vicdan azabı nedeniyle böyle düşünüyordum. Uzaktan akrabam Fransız kalecinin de isabetle belirttiği gibi ilk ve en önemli felsefi sorun hayatın yaşanmaya değer olup olmadığıydı elbette; bir kez devam etmeye karar verdikten sonra, diğerlerinin cehennemi olmayı da ağlayıp sızlanmadan kabullenmek gerekiyordu. Öte yandan insan her an yanıtını değiştirme hakkına da sahipti. İşte bu türden, sonu pek de hayırlı bir noktaya varmayacak gibi görünen düşünceler içindeydim ki Hatice abla girdi odama. "Baban beni otogara bırakacak, sağ olsun. Gelmek ister misin sen de?'

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Siz gidin, benim bazı işlerim var."

"Öyleyse vedalaşma zamanı geldi artık."

"Yolun açık olsun," diye karşılık verdim.

"Canın benimle konuşmak isterse telefon edebilirsin," dedi Hatice abla. "Ya da daha güzeli, mektup yaz bana."

"Yazarım." Hatice abla kucaklaşmak için kollarını açtı. Yerimden kımıldamadım. "Neden geri dönüyorsun Hatice abla?" diye sordum. "Ne işin var senin köyde? Yoksa benden mi kaçıyorsun? Hakikati söyle bana!"

Yanıma gelip kollarına aldı beni. Dudaklarını yanağıma yapıştırıp, nemli, uzun ve ıstırap dolu bir öpücük verirken kulağıma fısıldadı: "Hakikat, bebeğim; ölümü aydınlatırken hayatı gölgeler."

Hatice abla bu son sözlerle hayatımdan çıkıp gittikten sonra ben de kendimi divana attım. Salya sümük ne kadar vakit geçti bilmiyorum. Nihayet annem gelip beş çayını hazırladığını haber verdi. Hiç iştahım yoktu ama annemle polemiğe girecek halim de bulunmadığından mutfağa gidip oturdum. Börek lokmalarını ağzımda evirip çevirirken annem yine de fark etmişti pek iyi hissetmediğimi. "Hatice ablan gitti diye üzülüyorsun," diye teşhisini de koydu. "Ama onun da bir ailesi var. Gidip kardeşlerine bakması lazım artık."

"Kardeşleri olduğunu bilmiyordum," dedim. "Ayrıca üzülmedim, oralarda başına bir haller gelir diye endişeleniyorum sadece. Şu beşik kertmesi olayı falan..."

"Beşik kertmesi mi?" Annem boş gözlerle bakıyordu.

"E adamı yaralamış ya," diye açıkladım. "Ailesi o yüzden yollamadı mı onu buralara zaten?"

"Annesi babası öldü yavrum Hatice ablanın," dedi annem. "Depremde göçük altında kalmışlar. Kardeşleriyle Hatice'yi zor kurtarmışlar. Aylarca hastanede yatmış kız. Bunalımlara girip canına kıymaya kalkmış... Biraz hava değişimi olsun, kendini toplasın diye Kerimlerin yanına göndermişler. Şimdi kardeşlerine bakmak için geri döndü işte memleketine."

"Deprem..." diye mırıldandım. "Hatice abla depremzede mi?"

"Hay dilim tutulaydı da," diye kendine hayıflandı annem. "Kızcağız seni üzmemek için bir şey söylemedi herhalde..."

Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan, güzel Hatice ablam... Gözlerime yaşlar hücum edivermişti yine. Ağzımdaki lokmayı güç bela yutup masadan kalktım. "Biraz dışarı çıkabilir miyim?"

"Saat çok geç oldu yavrum," dedi annem. "Baban da gelir şimdi."

"Şöyle bir hava alıp gelirim," dedim zorlukla. "Fazla sürmez."

Annem tabağımdaki böreğe ve bana şöyle bir bakıp iç çektikten sonra acıma hürmeten, "Yemeği kuvvetli yersin artık," diyerek çıkış iznimi onayladı. Ben de saygılı bir evlat gibi ona teşekkür edip kapıya seğirttim.

Kim demiş her zaman katiller suç mahaline geri dönecek diye? Birkaç gün önce az daha can vereceğim Güzelyayla Apartmanı'nın terasındaydım beş dakika içinde. Hâlâ bıraktığım halde duran güvercinliğin enkazına basarak terasın kenarına geldim, korkuluğun üstüne çıktım. Güneş batmaktaydı. İşte yalan, dolan, hile ve desiselerle dolu bir gün daha sona ermekteydi. Boşluğa doğru atacağım bir adımın tüm bu eziyete son verebileceğini düşündüm belli belirsiz bir hoşnutluk duygusuyla. Böyle bir davranışın neticelerine dair düşünceler hücum ediyordu kafama. Gözlerimi kapatıp hepsini uzaklaştırdım aklımdan. Hesapla kitapla verilecek bir karar değildi bu. İstemsizce kıkırdadım. Dünyanın zirvesinde kahkahalarla gülüyordum şimdi. Hemen arkamda ölümün de bana güldüğünü biliyordum.

Pazarlığa açık değilse ruhum, Şeytan beş para vermeyeceğindendir; çünkü ben Alper Kamu, gösterişli bir yalan, insanlığın kara yazgısına vurulmuş lanetli bir mühürden başka bir şey değilim.

* * *

Devinimin olduğu yerde ışık, ışığın olduğu yerde kaçınılmaz biçimde gölge vardır. Hayat ışıkla mümkünse de, hayatın anlamı gölgelerde saklı durur. Zamanın ölü doğmuş çocuklarını görürsünüz karaltıların içinde. Sözcükler,

suskunluklar, şarkılar, ağıtlar, yeminler, ihanetler, kahkahalar, gözyaşları, sevinçler, hayal kırıklıkları ve yüzler... En çok da yüzler. Neden söz ettiğimi biliyorsunuz. Bütün aşklar küllenir, bütün babalar ölür, bütün hikâyeler biter. Birinin yıkıntıların nöbetini tutması gerekir; işte o yüzden, biri hariç, bütün çocuklar büyür.

Gölgesini kaybeden insan, gölgenin kendisine dönüşür.

Dipnotlar

[1] Bkz. Oğullar ve Rencide Ruhlar.

[2] Bkz. Oğullar ve Rencide Ruhlar.

[3] Bkz. Oğullar ve Rencide Ruhlar.